DIANA PONSONBY

FRUMOASA VENEȚIE

ALCRIS

Cel mai romantic oraș – așa descria Veneția Rosalind Lavender. Cum era conștientă de pericolul atracțiilor cărora fiica sa le putea cădea pradă, se gândi că avea nevoie de o însoțitoare în călătoria pe care o programaseră acolo. Cine alta ar fi fost mai potrivită să îndeplinească acest rol, decât Cecily Floyd, prietena sărăcăcios îmbrăcată, dar atât de înțeleaptă a Rosalindei?

Dar doamna Lavender nu știa că Cecily vedea această invitație ca pe un binevenit refugiu față de insistența cu care Charles Pitborough, un văduv bogat, îi propunea o căsătorie de conveniență doar pentru că avea nevoie de o amfitrioană....

PREȚ 7 LEI

ISBN: 978-973-121-095-7

Titlu original (eng.): Beautiful Venice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
PONSONBY, DIANA
Frumoasa Veneție / Diana Ponsonby
Traducător: Ioana Patrichi
București: Alcris, 2008.
ISBN 978-973-121-095-7
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ NOSTALGIC “

DIANA PONSONBY

Frumoasa Veneție

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Familia Lavender își anunțase intenția de a merge în străinătate în primăvară încă din luna ianuarie a primului an din ultimul deceniu al secolului nouăsprezece, dar prietenii lor aflaseră abia în martie că respectiva călătorie avea să fie făcută cu compania Cook. În fața surprinderii cu care aceștia primeau vestea, replica doamnei Blades, soția colonelului regimentului din cazarma de la Milchester, era foarte hotărâtă: nimic nu lărgea orizontul spiritual mai mult decât călătoriile, indiferent dacă se mergea cu compania Cook sau cu o alta. Și, cum ea își însoțise soțul în majoritatea cazărmilor, din mai toate colțurile lumii, pe parcursul îndelungatei cariere a acestuia, însemna că știe bine ce spune.

– Dar ... dragă doamnă Blades, protestă doamna Floyd, sora generalului Masterson, care, când soțul ei murise, cu cinci ani în urmă, se mutase în casa fratelui ei, gândiți-vă că în astfel de

călătorii organizate merg oameni de toate condițiile!

– Dimpotrivă, o mulțime de oameni de cea mai bună condiție apelează la serviciile agenției Cook. Domnului Lavender i se vor rezerva camere la cele mai bune hoteluri și i se va servi mâncare englezească. Trebuie să-i fie foarte greu acum, când fiul lui a preluat în totalitate de la el afacerea familiei – comerț naval, parcă, nu-i așa?

– Da, oftă doamna Floyd.

Tonul ei lăsa clar să se înțeleagă că, deși era vorba de o formă superioară de comerț. era totuși *comerț* .

– Când soțul meu se va retrage din cadrul armatei continuă doamna Blades hotărâtă, îl voi determina să cumpere o mică proprietate la țară, preferabil și cu o mică fermă, pentru a avea în continuare o preocupare. Pentru un englez, cea mai mare mulțumire este să se considere fermier.

Doamna Floyd nu și-l imagina pe domnul Lavender în calitate de fermier. Era puțin probabil ca acel bărbat scund și gras, cu ceasul de buzunar din aur masiv, atârnând de lănțișorul tot din aur masiv de la vesta cam strâmtă și care aproape că nu făcea diferența dintre o vacă și un purcel, să savureze viața la țară. Este adevărat, își cumpărase acea casă în Milchester, dar asta numai pentru că localitatea beneficia de un excelent serviciu de transport feroviar care-i permitea să fie permanent conectat la pulsul afacerilor din Londra.

– Înțeleg că o iau și pe Rosalind cu ei, continuă doamna Blades cu o voce satisfăcută. Unica fiică a soților Lavender era cea mai frumoasă fată din Milchester și făcuse furori printre tinerii

ofițeri din cazarmă, fapt de care era foarte conștientă. Mai merg și alți tineri?

– Un văr, mi se pare, răspunse doamna Floyd destul de rece. Nu vroia să se creadă că este în relații intime cu această familie bogată, deși fiica ei cea mare, Cecily, era prietenă bună cu Rosalind. Nu este în niciun caz o călătorie pe care mi-ar plăcea s-o fac. Cât despre hotelurile despre care dumneavoastră spuneți că sunt cele mai bune, am auzit că doamna Lavender a fost sfătuită să ia cu ea praf Keating pentru ... *gândaci.* Rosti acest ultim cuvânt aproape șoptit.

– Asta nu-i nimic! râse soția colonelului. Standardul unora dintre cele mai bune hoteluri din străinătate este de multe ori cu mult sub al nostru. Nici eu nu călătoresc niciodată fără acest praf și nici fără ulei de migdale, foarte bun împotriva țânțarilor. Și, în definitiv, nu gândacii sunt cele mai îngrozitoare insecte de care dai în străinătate. De exemplu, când am fost în India, se-ntâmpla uneori abia să văd dimineața din cauza țânțarilor.

– Of, Doamne! Dacă în acele locuri îndepărtate e de înțeles, te-ai aștepta ca țările din Europa să fie mai curate.

– Mă tem că noțiunea de curățenie este cam deficitară.

– Ah, *străinii!* Am înțeles că fac acea excursie organizată până în Elveția, iar în Italia merg pe cont propriu.

– Da, domnul Lavender i-a spus soțului meu că excursia include și Parisul, unde intenționează să-și viziteze un partener de afaceri, iar la Lucerna se vor despărți de Compania Thomas Cook. Cred că domnul Ferndean se va întâlni cu ei acolo. I-ar fi făcut plăcere să-i însoțească în Italia, dar timpul nu-i permite.

– Bietul domn Ferndean!

– Nu știu de ce spuneți asta. După părerea mea, este un tânăr foarte norocos: tatăl lui este membru al Parlamentului, mama este înrudită cu unele persoane din cercul nobilimii, iar el este un tânăr avocat în plină ascensiune, cu perspectiva unei cariere strălucite. Nu, nu mi se pare deloc că acest Giles Ferndean ar fi de compătimit.

– Mă gândeam la Rosalind Lavender, spuse văduva pe un ton destul de tăios. După cum am auzit, a cerut-o de mai multe ori în căsătorie, iar ea l-a refuzat în mod constant. Părinții ei sunt foarte mâhniți din cauza aceasta.

– Nici nu-i de mirare – educația lui și averea ei ar fi făcut o pereche minunată. Poate tocmai de aceea merge și el în Elveția: speră poate ca, pe fundalul romantic al Alpilor, Rosalind să se răzgândească.

Doamna Floyd se arătă de acord cu mult entuziasm. O considera pe Rosalind o tânără răsfățată și ar fu vrut ca și biata ei Cecily să aibă un asemenea pretendent. Din păcate însă, Cecily nu avea nici pretendenți și nici măcar admiratori, ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că nu arăta ca Rosalind și nici măcar ca ea, mama sa.

Dacă doamna Floyd era și-acum o femeie frumoasă, Cecily semăna cu generalul Masterson, unchiul ei: avea trăsături fine, delicate, și ochi căprui blânzi, dar părul ei negru era complet drept și ea îl purta chiar așa, refuzând categoric să-și pună bigudiuri sau să și-l bucleze cu fierul. Deși nu strălucea în societate, preferând să asculte ce spuneau ceilalți decât să

vorbească, era o fată inteligentă și cultivată! Și mai presus de toate era extrem de bună, gata oricând să ajute. Făcea lecții cu sora ei mai mică, Bella, când domnișoara Cooper – guvernanta – lipsea, o ducea și o aducea de la orele de muzică și dans, dedicându-și cea mai mare parte a timpului liber orelor în care aceasta trebuia să studieze și să exerseze, cârpea hainele fraților ei, își ajuta mama să se coafeze și modifica rochiile pe care aceasta nu le mai purta, pentru a-și completa propria garderobă.

Da, da, se gândi doamna Floyd în după-amiaza aceea de martie, plecând din casa colonelului Blades; Cecily era o fiică bună și utilă. Probabil nu se va căsători niciodată, sau, chiar dacă avea s-o facă, nu putea fi vorba despre o partidă strălucită. Speranța în acest sens era la mica Bella: frumoasă și blondă, aceasta îi moștenise și înfățișarea și gustul pentru cochetărie, haine și lux. În cel mai bun caz, Cecily ar fi ales vreun diacon fără niciun ban, de care i-ar fi fost milă.

Soarele tocmai apunea când ajunse în parcul Tilverton. Mergea încet, fără să se grăbească, și abia când își văzu cele două fiice puțin înaintea ei, își aduse aminte că era ziua în care Bella avea lecție de dans. Le strigă și fetele o așteptară, Bella râzând, grozav de amuzată de ceva ce probabil se-ntâmplase în cursul acelei după-amiezi.

– Hei, n-aveți de gând să-mi spuneți și mie de ce râdeți? întrebă doamna Floyd, privind cu infinită dragoste spre cea mică.

– De domnul Pitborough, răspunse Bella, țopăind. A venit s-o ia din nou pe Janie și una din fete mi-a șoptit că trebuie să fie îndrăgostit de domnișoara Pert.

– Profesoara de dans?! păru doamna Floyd șocată. Bella, se poate?! Cum poate avea un copil o idee atât de vulgară?

– Nu știu. Abia se liniștise, când izbucni din nou într-un hohot de râs În orice caz, e a treia oară când vine s-o ia pe Janie și sunt convinsă că nu-l interesează cum dansează ea; nu vine niciodată să asiste și, de fapt, nici n-ar avea ce vedea: Janie sare ca o minge de cauciuc!

– Nu e frumos să vorbești așa despre Janie Pitborough! o dojeni ea, îngăduindu-și însă un zâmbet când fetița începu să alerge în fața ei. Ai idee de ce domnul Pitborough manifestă acest interes brusc pentru orele de dans ale Janiei? o întrebă ea pe fiica sa mai mare, profitând că Bella se depărtase puțin de ele.

– Domnul Pitborough n-ar da niciodată o astfel de explicație, mai ales mie, răspunse Cecily ușor îmbujorată, după o scurtă pauză. Nu este un bărbat pe care să-l admir, dar nu l-am văzut niciodată adresându-i-se domnișoarei Pert – nici ei, nici altcuiva, de altfel. Nu discută niciodată cu nimeni.

– Este foarte bogat și cei bogați își permit uneori ciudățenii, dar ... domnișoara Pert ... nu, în niciun caz!

Cu aerul ei ușor desuet, profesoara de dans nu era genul de femeie care să atragă un bărbat precum Charles Pitborough.

Când soția lui murise, cu câțiva ani în urmă, aproape toate doamnele din Milchester care aveau fete de măritat se arătaseră pline de compasiune față de el, considerând că era nevoie de o nouă stăpână pentru conacul Oatesby, casa lui, și de o mamă pentru micuța Janie, pe-atunci în vârstă de doi ani. Numai că domnul Pitborough nu împărtășea deloc aceste păreri. Mătușa

lui, domnișoara Hannah Pitborough, se instalase imediat pentru a-i conduce gospodăria, iar pentru Janie fusese angajată o bonă, doamna Appleby, care o creștea după reguli foarte severe, cu rezultate foarte bune. La momentul respectiv, doamnele, profund dezamăgite, îl declaraseră un monstru egoist care refuza copilului său căldura unui adevărat cămin.

Doamna Blades și soția episcopului erau singurele care continuaseră să-l mai invite la dineuri.

Cecily avea motivele sale pentru care acel individ îi era antipatic. Era după balul de Anul Nou și o ajuta pe mama ei să se dezbrace și să-și pună părul pe bigudiuri pentru ziua următoare, înlocuindu-i astfel camerista.

– Tare-aș vrea să-ți aranjezi și tu părul așa, spusese doamna Floyd. Cu bretonul ăsta complet drept, nici nu-i de mirare că oamenii te consideră demodată.

– Cine mă consideră astfel?

Dându-și seama prea târziu că spusese ceva ce nu trebuia, doamna Floyd încercă să evite răspunsul, dar cedă în cele din urmă în fața insistenței fiicei ei.

– Domnul Pitborough. Stătea lângă mine și discuta cu doamna Blades, fără să știe că sunt mama ta. Doamna Blades îl întrebase de ce nu dansează de ani de zile și, când aceasta se oferise să-i prezinte o tânără, el își manifestase preferința pentru "fata aceea înaltă, demodată, care discută cu fiicele episcopului". Am întors și eu capul să văd la cine se referea și îți poți da seama ce-am simțit văzând că tu erai aceea. Chiar ai dansat cu el, nu-i așa?

– N-aș fi dansat, dacă aș fi știut ce-a spus.

– Și ... despre ce-ați discutat?

– Ce pot discuta doi oameni care nu se cunosc?! Amândoi eram foarte atenți să nu ne călcăm pe picioare, dar cred că l-am întrebat, totuși, ce mai face fiica lui, iar el a spus că e bine și că a scăpat de gripă. M-a mai întrebat de când suntem în Milchester și dacă-mi place orașul, și cam asta a fost toată conversația noastră. Ah, și-a cerut scuze o dată pentru că m-a călcat. Dacă aș fi știut ce-a spus, l-aș fi asigurat că nu e cazul să se scuze, pentru că este în definitiv normal ca fetele demodate să aibă parteneri cu mișcări greoaie, neîndemânatice.

Doamna Floyd zâmbise.

– Familia Pitborough a fost întotdeauna foarte bogată.

– Banii nu-ți dau dreptul să fii nepoliticos cu ceilalți.

Desigur, era hotărâtă să nu mai aibă niciodată de-a face cu acel domn Pitborough, dar cuvintele lui îi răsunaseră provocator în urechi până târziu, când reușise să adoarmă.

***

Charles Pitborough era unul din cei patru parteneri ai băncii particulare Pitborough și Orde, înființată de bunicul său, Gabriel Pitborough, la sfârșitul secolului al optsprezecelea. Mama lui Charles fusese o Orde și, după moartea soțului ei, cunoscuse un american foarte atrăgător, în timpul unei vizite la New York cu

fratele ei Herbert și, la scurt timp se căsătorise cu el. Acum locuia la Boston și venea în Anglia o dată pe an s-o vadă pe Janie, după care mergea în Italia în vizită la fiica ei Miriam, căsătorită cu Enrico, un italian.

Din cei trei parteneri în cadrul băncii, doi erau bogații săi unchi Orde, Herbert și Joseph, ale căror averi proveneau, ca și a mamei lui, din comerțul cu bumbac. Aceștia veneau rareori la bancă, deoarece erau încă interesați de afacerea cu bumbac, dar și pentru că nu-l iertaseră niciodată complet pe tatăl lui Charles, Henry Pitborough, pentru modul în care procedase cu averea surorii lor.

Matilda Orde îi adusese, la cei șaptesprezece ani ai săi când se căsătorise, o dotă de șaizeci de mii de lire, dar tatăl ei stipulase în contractul prenupțial că Henry avea voie să folosească doar valoarea venitului obținut, iar capitalul inițial să fie păstrat pentru viitorii copii ai cuplului. Totuși, la scurt timp după căsătorie, Henry o convinsese să-i dea treizeci de mii de lire pentru a-i investi, promițând să-i restituie cu dobândă după șase luni. Își ținu promisiunea, numai că, între timp, își dublase suma, fără să mai adauge nimic la cei șaizeci de mii inițiali, așa cum pretindeau cumnații lui. Henry își făcuse propria sa avere. care la moartea lui ajunsese la o jumătate de milion de lire.

Răceala dintre familiile Orde și Pitborough se menținuse și după moartea lui Henry. Joseph prefera să locuiască în Lancashire, trecând pe la bancă doar o dată pe lună,, iar Herbert își petrecea majoritatea timpului în străinătate, comerțul cu bumbac purtându-l până în îndepărtata Indie, la bancă ajungând

cel mult o dată la un an.

Mai rămânea cel de-al treilea partener, un văr din partea familiei Pitborough, William, care să se ocupe în mod constant de bancă, alături de Charles. Dar, cum acest William era mare amator de lovituri de bursă spectaculoase și de strategii financiare riscante în domeniul investițiilor, Charles, care era total împotriva acestor practici, era cel care lua hotărârile importante.

Poate de aceea nici nu era de mirare că, la cei treizeci și cinci de ani ai săi, acesta avea un aer mult mai matur și, deși Joseph Orde era șeful, Charles se bucura de întreaga autoritate în absența lui. Rareori își îngăduia să meargă la vreo petrecere, sau chiar plăcerea de a veni să-și ia fiica de la orele de dans, dar austeritatea lui făcea să înceteze orice critică.

– De câte ori a venit domnul Pitborough s-o ia pe Janie? întrebă doamna Floyd în timp ce traversau parcul.

– Poate de două sau de trei ori; nu mai știu. Se plictisise de acest subiect Îi place să meargă acasă cu docarul și, probabil, când vremea e frumoasă și tatăl ei are timp, îi face această plăcere, așa cum s-a întâmplat astăzi. Janie, deși cam grăsuță, e un copil cu mult farmec.

Se gândi la fața trandafirie a fetiței și la buclele aranjate cu atâta conștiinciozitate de bonă și se simți înduioșată.

Lecțiile de dans se țineau în două din sălile Hotelului Tilverton Arms și un dormitor spațios și rece era folosit ca garderobă.

Chiar în după-amiaza aceea, Janie îi atrăsese atenția: era pe

punctul de-a izbucni în plâns, chinuindu-se zadarnic să se-nchidă la cizme. Imediat, Cecily merse s-o ajute.

– Nu vă deranjați, domnișoară Floyd, spuse bona. Iar tu, dacă nu te potolești, vei vedea că totul va dura de două ori mai mult.

– Mi-e atât de teamă să nu plece tata fără mine! scânci Janie, în aceeași stare de agitație.

– Chiar că va pleca fără tine dacă nu mă asculți.

– Fii cuminte și fă ce ți se spune și, între timp, am să mă uit eu pe fereastră să văd dacă a venit tatăl tău, propuse Cecily, cu diplomație.

Regretă inițiativa avută când, abia venit, domnul Pitborough ridică întâmplător privirea spre fereastră, văzând-o înainte ca ea să aibă timpul să se retragă.

– Tatăl tău abia acum intră și nu pare deloc grăbit.

Mult mai liniștită, Janie termină să se-mbrace, apoi, luându-le de mână pe Cecily și pe Bella, coborî scările, iar când îl văzu pe tatăl ei, alergă spre el și se aruncă în brațele lui, încântată.

– Te-a văzut domnul Pitborough? întrebă doamna Floyd, ca și cum ar fi urmat firul unui raționament numai de ea știut.

– Da; a înclinat ușor capul în semn de salut, dar nu ne-am vorbit. Probabil o fi crezut că sunt guvernanta Bellei. În orice caz, fete demodate ca mine trec neobservate în fața lui.

– Nu mai vorbi așa, Cecily! Indiferent cum ești îmbrăcată, se vede că ești de origine nobilă.

– Mă-ndoiesc. Cei ca el judecă pe oricine în funcție de hainele purtate și de bani.

Cu toate acestea, un singur lucru nu-i putea reproșa acestui

Charles Pitborough: modul în care se purta cu fiica lui. Înalt, slab, cu părul negru ușor încărunțit la tâmple, ochi cenușii pătrunzători și reci, avea un aer auster. Ei bine, bărbatul acela distant și dur pur și simplu se transfigurase când o luase în brațe pe Janie.

– Ei, ce spui Budincuțo! Trăsurica te așteaptă.

– Mă lași pe mine să conduc?

– Propun să conducem amândoi, ca nu cumva Stea Albă să se sperie când intrăm pe High Street.

Charles devenise deodată cu totul alt om: plin de căldură și de tandrețe, așa cum nimeni n-ar fi bănuit că poate fi, iar Janie, la rândul ei, ținându-l de mână cu încredere, zâmbea fericită, de parcă întreaga lume era a ei.

Nu numai doamnele din Milchester erau de părere că era timpul ca acest văduv bogat să se recăsătorească. Soția vărului său, doamna William, îi făcuse cunoștință cu cele mai frumoase tinere din regiune, dar se părea că totul e degeaba. Existase o rază de speranță când îl văzuse la bal dansând cu Cecily.

– Este prima dată când îl văd pe Charles dansând, de la moartea lui Sussie, îi spusese ea soțului său în trăsură, în drum spre casă.

– Asta nu l-a împiedicat să plece foarte repede, comentă William.

– Și totuși, parcă discuta ceva cu partenera lui.

– Parcă-i aud: "A nins mult iarna aceasta, domnișoară Floyd". "Fetiței dumneavoastră îi place zăpada, domnule Pitborough?" Și tot așa, îmi închipui. N-am văzut bărbat mai puțin interesat

decât el de partenera de dans. Mătușa Hannah spunea că purtarea – ca și moartea – lui Sussie au ucis orice interes pentru femei din partea lui Charles. Văzându-l acum cu domnișoara Floyd, care este o femeie inteligentă, îmi dau seama că mătușa are dreptate.

Capitolul 2

Cecily Floyd și Rosalind Lavenser locuiau destul de aproape una de cealaltă pe strada Tilverton Crescent, la marginea orașului.

Fostul proprietar al terenului care includea și parcul, cel de-al VIII-lea lord Tilverton, vânduse bucuros moșia amenințată tot mai mult de inesteticul unui peisaj urban cu fabrici și o cale ferată, unui antreprenor care construise acea zonă rezidențială.

Casele, fiecare încadrată de o grădină mare, fuseseră destinate nobilimii înstărite și tradiția fusese păstrată până când industriașul Lavender cumpărase locuința de la numărul 12, spre surprinderea vecinilor: lady Scrimgour, judecătorul Kirby și generalul Masterson. Spiritele se liniștiră repede când se constată că nou-veniții erau oameni foarte manierați și gata oricând să ajute, implicându-se în opere de caritate.

Crescent era despărțit de parc printr-o alee pietruită, iar în

spatele vilelor erau câteva căsuțe în care încă mai locuiau câțiva din vechii servitori ai lordului, angajați ca grădinari, grăjdari și vizitii la proprietarii vilelor.

Ultima din aceste căsuțe aparținea doamnei Chadwell care fusese dădacă în familia lordului Tilverton. Acum, mai cosea câteodată pentru lady Scrimgour, iar când soția judecătorului fusese grav bolnavă, o îngrijise. Lordul îi îngăduia să locuiască acolo fără chirie și-i făcuse o pensie suficient de mare ca să trăiască fără griji.

Într-o dimineață de martie, când Rosalind și Cecily se plimbau prin parc, Rosalind își întrebă prietena dacă-l văzuse pe tânărul care locuia la doamna Chadwell.

– Nici măcar n-am știut că locuiește cineva la ea, răspunse Cecily.

– Mai întâi, s-a presupus că ar fi nepotul ei, dar era puțin probabil, după cât de bine arată individul. Muream de curiozitate să aflăm de ce își ținea brațul într-o eșarfă și era bandajat la cap și cum de vorbea ca un gentleman.

– De ce n-ar fi putut nepotul doamnei Chadwell să vorbească precum un gentleman?!

După cum în privirile ei sclipeau zeci de nestemate, era clar că Rosalind știa despre misteriosul oaspete mai mult decât oricine altcineva din oraș.

– Tata spunea că, într-adevăr, unul din nepoții ei participase la o bătălie navală și fusese rănit, dar nu-și mai amintea în care ... Sau, poate că alunecase și căzuse pe punte, rupându-și astfel brațul ...

– Ceea ce ar fi fost o dovadă de mare neglijență din partea lui ... Ei, presupun că știi deja totul despre el. Numai că, mă-ntreb unde l-ai cunoscut. Un tânăr despre care se spune că ar fi nepotul doamnei Chadwell nu poate fi unul din invitații doamnei Lavender sau ai prietenelor acesteia.

– Dacă promiți să nu spui ...

– Depinde ce-ai făcut.

– N-am făcut nimic! Și, de fapt, este doar în interesul lui, așa că, dacă nu promiți, nu-ți pot spune nimic.

– Bine, promit.

– Eram cu Bonnie la plimbare și, ca să evit parcul, pentru că aleargă mereu după veverițe, am luat-o pe Love Lane și tocmai mă oprisem să culeg niște flori, când cățelul a-nceput deodată să latre; am ridicat privirea și l-am văzut dincolo de gardul viu de la locuința doamnei Chadwell. Ei bine, știi cine e?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Nimeni altul decât domnul Barnaby Tilverton, nepotul lordului Tilverton, unicul fiu al fratelui mai mic al acestuia, care a avut o soartă atât de tristă. L-am recunoscut imediat, pentru că iarna trecută a fost și el la balul de la Palat și, după ce a cerut să-mi fie prezentat, am dansat patru dansuri împreună, ceea ce l-a înfuriat grozav pe tata.

– De ce?

Cecily ar fi spus că, dimpotrivă, titlul tânărului ar fi trebuit să-l flateze pe domnul Lavender.

– Pentru că Barnaby este pe lista neagră a lordului Tilverton deoarece tatăl lui, Rupert, a risipit o întreagă avere la jocuri de

cărți și curse de cai. A murit când Barnaby nu avea decât zece ani, iar la scurt timp după aceea, a murit și mama lui.

– Presupun că lordul Tilverton l-a adus să locuiască la el, la Oughton Park, unde putea fi îngrijit cum trebuie.

– Nu; l-a trimis la Christ's Hospital și nu-i permitea să vină la Oughton nici măcar de Crăciun. Așadar, a rămas la acel internat până când unchiul lui i-a găsit un post de funcționar într-un birou guvernamental, unde lucrează și-acum.

– Și ... domnul Tilverton ți-a povestit toate acestea peste gardul viu?

– Ah, nu. Atunci mi-a spus doar că sperase din tot sufletul să mă revadă și că, de la balul acela, se gândise tot timpul la mine ... așa cum mă gândisem și eu la el, de fapt.

– Rosalind! Ai flirtat cu bietul bărbat!

– Nu-i adevărat! Figura ei căpătă o expresie gravă, așa cum Cecily nu o mai văzuse până atunci. N-aș flirta niciodată cu Barnaby, Cis, vreau să spun, domnul Tilverton. Este mult prea drăguț.

– Dar domnul Ferndean?

– Ei, să-l lăsăm pe domnul Ferndean! spuse Rosalind agasată, făcând cu mâna un gest de total dezinteres pentru cel pe care părinții ei i-l aleseseră ca viitor soț. Data următoare când ne-am întâlnit ...

– Sper că nu v-ați întâlnit în mod regulat!

– Trebuie s-o duc pe Bonnie la plimbare, nu-i așa? Nu mai fi atât de indignată, Cis. Nici n-ai idee cât de brutal s-a purtat cu el lordul Tilverton. Bietul Barnaby, adică domnul Tilverton, era

într-o trăsură cu un prieten și, la un moment dat, calul s-a speriat și amândoi au fost aruncați jos. Prietenul lui n-a pățit nimic, dar domnul Tilverton și-a rupt brațul și și-a spart capul și, deși lordul Tilverton a fost anunțat, n-a schițat nici cel mai mic gest să-l ajute. Știi însă cine l-a ajutat? Bătrâna doamnă Chadwell, căreia el îi spune Chaddy. A fost doica lui cu mult timp după ce fusese doică pentru copiii lordului. Povestește că Barnaby a fost cel mai bun copil al ei. Pentru ea, fiecare copil de care are grijă este "al ei". Când a auzit de accident, s-a dus la Londra și l-a adus acasă la ea unde, de atunci, îl îngrijește.

– Foarte frumos a procedat.

De fapt, Cecily se gândea că, având în vedere scurta lor cunoștință, Rosalind reușise să afle o mulțime de lucruri.

– Mi-a mai spus că a mai fost cineva de-aici foarte bun cu el – Charles Pitborough, despre care n-ai spune că e un om atât de milos.

– Nu, categoric.

– Bănuiesc că, din cauza faptului că e atât de auster și rece. Știi, atât timp cât Barnaby e bolnav, nu e plătit și, lipsit chiar și de salariul acela mizerabil pe care-l primește de la guvern, este fără niciun ban. Așadar, s-a dus la domnul Pitborough să-i ceară sfatul, pentru că nu voia să fie o povară pentru doamna Chadwell. Acesta i-a permis să folosească o anumită sumă de bani din banca lui – bineînțeles că nu mi-a spus cât – până se va restabili și va putea lucra din nou. Barnaby l-a declarat cel mai cumsecade bancher din Anglia.

– Lordul Tilverton are bani în banca Pitborough și Orde, așa

că bancherul cumsecade știe bine ce face și că nu riscă nimic, comentă Cecily destul de disprețuitor. În concluzie, de câte ori te-ai întâlnit cu acest domn?

– În fiecare zi, dar nu trebuie să spui niciun cuvânt, căci, dacă află părinții mei, precis mă trimit la mătușile din Islingtom, iar viața acolo e un iad – nici măcar romane n-am voie să citesc. Nici călătoria de la sfârșitul lunii viitoare n-aș fi vrut să fac.

– Știi bine că va fi minunată. Și, când te vei întoarce, îl vei uita pe domnul Tilverton.

– Nu, nu-l voi uita niciodată. Cred că m-am îndrăgostit de el la balul de la palat și-l voi iubi până la moarte. Da, știu că am mai spus așa ceva, adăugă ea, văzând figura amuzată a Cecilyei, dar de data aceasta e ceva serios: îți dai seama când îl întâlnești pe cel ce ți-e sortit. Dacă vii acum cu mine, poți să-l vezi și tu. Probabil că mă așteaptă pe alee.

– Caregoric, nu! Nu era pentru prima dată când nu încuraja interesul Rosalindei pentru tineri indezirabili. Trebuie să existe un motiv pentru care tatăl tău nu-l agreează; poate că știe că a moștenit unele vicii de la părintele său.

– Nu, motivul este că nu are bani și că lordul Tiverton nu-l place. Tata îl respectă foarte mult pe acesta din urmă și n-ar face niciodată nimic care să-l deranjeze. Ah, Cis, simt că dragostea mea e lipsită de orice speranță. Și, uite, tu zâmbești. Cum poți fi atât de lipsită de inimă?

– Nu sunt lipsită de inimă, draga mea, dar cred că n-ar trebui să spui cuvinte atât de mari în legătură cu un tânăr ca domnul Tilverton.

– O spui de parcă ai putea planifica de cine să te îndrăgostești. N-ai iubit niciodată, Cris?

– Niciodată. N-am avut timp pentru un astfel de lux. Și acum, trebuie să plec. Mama e invitată la doamna Blades la dineu și i-am promis că alegem împreună rochia pe care s-o poarte.

Totuși, în drum spre casă, Cecily se gândi cu oarecare îngrijorare la oaspetele doamnei Chadwell, sperând să nu se afle despre întâlnirile prietenei ei. Nu-și amintea să-l fi văzut la bal pe acest domnș dacă era chiar atât de frumos nu va dura mult până când toate fetele din Milchester aveau să vină să culeagă flori în Love Lane.

Casa generalului era cea mai mică din Crescent, special aleasă de acesta tocmai din acest motiv. Nefiind căsătorit, el se simțise întotdeauna bine în locuința lui de la numărul 40 – desigur, până când murise cumnatul lui și se simțise dator să ofere găzduire surorii sale și celor patru copii ai ei.

Nu fusese deloc ușor de luat această decizie – cinci persoane în plus și personal de serviciu suplimentar, în condițiile în care lui îi fuseseră de-ajuns toată viața majordomul Pringle, o menajeră și două ajutoare. Pe de altă parte, de când se instalase, doamna Floyd se plângea întruna că acea căsuță nu se potrivea deloc rangului lui, putând fi ușor confruntată cu una din grupul alăturat, aparținând unei categorii sociale inferioare.

Generalul era însă de neclintit în hotărârea de a nu-și părăsi casa, amintindu-i surorii sale, ori de câte ori avea ocazia, că numai extravaganța ei și a soțului ei o adusese în acea situație financiară precară.

I-ar fi plăcut ca nepoata lui cea mare să se distreze mai mult și fusese bucuros când, odată terminată perioada de doliu, doamna Floyd își putu relua viața mondenă. Acesteia îi venea greu să se distreze dacă nu găsea ceva de criticat în casele prietenelor ei – servitori, rochii, înfățișare. În schimb, își dădea seama că Cecily era cu totul diferită; de altfel, era apreciată oriunde mergea, dar mama ei nu încuraja deloc vizitele tinerilor acasă. Când Cecily ajunse acasă, patul mamei ei era deja plin cu rochii.

– Acum, scumpa mea, când am scăpat de perioada aceea îngrozitoare de doliu, pot să port orice culoare!

Și, după ce trecu în revistă, vădit nemulțumită fiecare rochie, se hotărî asupra uneia roz căreia doamna Kemp, croitoreasa, urma să-i mai facă mici retușuri chiar în aceeași după-amiază.

– Dar dumneavoastră ce veți purta? o întrebă aceasta pe Cecily.

– Rochia albă pe care ați modificat-o pentru mine când am mers la balul de la palat – nu am alta.

– V-aș lucra cu mare plăcere niște rochii noi, domnișoară Floyd.

– Da, poate, cândva.

Deocamdată, se gândi ea, scoțând rochia albă din dulap, din moment ce domnul Pitborough nu va fi prezent, nu va avea cine s-o mai considere demodată.

***

Dar, spre surprinderea și dezamăgirea ei, Cecily constată că domnul Pitborough *era* prezent la dineul doamnei Blades. Dar, cum erau așezați aproape la capetele opuse ale mesei, aproape că era exclus să se vadă. Cu toate acestea, o dată sau de două ori, îl surprinse privind-o critic, chiar și de la acea distanță, ceea ce o făcu să-și dubleze eforturile de a face conversație cu tânărul diacon necăsătorit lângă care era așezată la masă și care, vădit interesat de Rosalind, stând vizavi de el, nu-i dădea decât răspunsuri monosilabice.

După cină, în timp ce așteptau venirea domnilor, Cecily asculta o discuție între doamna Blades și lady Scrimgour referitoare la beneficiile studiilor universitare pentru tinere.

– Am impresia că Universitatea Cambridge a refuzat să confere femeilor diplome, spuse lady Scrimgour.

– Tocmai de aceea, fiica mea cea mare, coalizându-se cu restul grupei, studiază la Universitatea Neronham, ambiționându-se să obțină rezultate atât de bune, încât să oblige moral universitatea să acorde diplome și femeilor.

– Da, poate că aveți dreptate, dar nu văd, totuși, la ce-ar folosi o diplomă universitară. Din punct de vedere intelectual, femeile sunt egale bărbaților, dar fizic, nu vor putea fi niciodată. Este adevărat că au realizat anumite succese în domeniul medical, dar de exemplu în arte, nu văd la ce-ar folosi o diplomă – decât, poate, pentru predarea în școlile moderne pentru fete. Sfatul meu, doamnă Blades, este ca tinerele să se mărite, pentru a avea un cămin sigur, și să-și educe așa cum trebuie copiii.

Doamna Blades nu mai insistă, lăsând-o pe lady Scrimgour cu

convingerile sale și se interesă cum se descurca doamna Lavender cu pregătirile pentru călătorie.

– Soțul meu tocmai a primit o scrisoare din partea nepoatei care trebuia să ne-nsoțească, prin care ne anunța că e bolnavă și nu mai poate veni.

– Vai, ce păcat! Nu este nimeni din familie care s-o poată înlocui? Sau măcar o prietenă, sugeră ea, privind spre Cecily care asculta cu un zâmbet indulgent absurdițățile pe care Rosalind le debita. O tânără inteligentă care să fie alături de fiica dumneavoastră.

Fără a spune nimic, doamna Lavender începu să se gândească serios la acea variantă.

Când veniră și domnii, spre dezgustul și mirarea Cecilyei, domnul Pitborough se așeză lângă ea, ca și când nu i-ar fi fost suficient că o studiase în timpul mesei de parcă era un animal rar pe care nu aveai ocazia să-l vezi prea des în afara grădinilor zoologice.

– Vă mulțumesc că ați ajutat-o pe Janie să se îmbrace după lecția de dans. Bona ei mi-a spus că micuța era neascultătoare și avea o atitudine de frondă.

– Deloc. Îi era doar teamă că, dacă n-avea să fie gata când soseați cu docarul, n-o mai așteptați. Ca toate femeile mai în vârstă, bona fetiței probabil folosește amenințarea pentru a-și păstra autoritatea. Îmi cer scuze, domnule Pitborough, se simți ea datoare să adauge, văzând că acesta nu numai că nu-i răspunse, ci părea surprins de afirmațiile ei. Poate că nu aveam dreptul să spun aceasta, dar, copil fiind, îmi amintesc că o

experiență similară m-a marcat: bona mea mă amenința că, dacă nu făceam așa cum spunea ea, mă dă cărbunarului; ani de zile după aceea am rămas cu o teamă de cărbunari.

Sperase ca aceasta să pună capăt discuției, dar se-nșelase; domnul Pitborough continuă să rămână lângă ea și, după o scurtă tăcere vorbi iar, ca și cum ar fi încercat să explice deopotrivă lui însuși și ei.

– Promisesem că vin s-o iau cu docarul în acea după-amiază și îmi respect promisiunile – poate să fi existat în viața mea una sau două excepții, când am fost obligat să rămân la bancă pentru niște întâlniri foarte importante.

Fără să vrea, Cecily se gândi că nimic n-ar fi trebuit să fie mai important decât faptul de a n-o dezamăgi pe Janie. Era plină de compasiune față de acea fetiță și în minte îi reveniră din nou scene din propria ei copilărie și mai ales leitmotivul bonei: "Nu alerga! Nu alerga! Nu pot ține pasul cu tine".

– Acum doi ani, la sfatul mamei mele, am angajat o bonă mai tânără, spuse domnul Pitborough, ca și cum i-ar fi citit gândurile. De fapt, chiar mama o alesese și o recomanda drept o persoană deosebită. Numai că, la puțin timp, am constatat că o speria pe Janie cu tot felul de povești cu fantome și spiriduși care urmau s-o pedepsească dacă ar fi îndrăznit să se miște din pat. De fapt, individa se întâlnea cu unul din valeți și voia să aibă nopțile libere. Așadar, am concediat-o și am rechemat-o pe doamna Appleby care, deși în vârstă, este foarte devotată fetiței și ale cărei amenințări nu sunt chiar atât de grave.

Oricum, Cecily nu mai avea de gând să-i răspundă, pentru a

nu intra în amănunte casnice. Dar, din fericire, doamna Blades puse capăt discuției, rugând-o să cânte. Vocea ei, deși nu foarte cultivată, era deosebit de apreciată la astfel de serate dar, de data aceasta, gândul de a fi în centrul atenției, în rochia ei destul de ponosită, o îngrozi, având în vedere că se expunea astfel și mai mult privirilor critice ale domnului Pitborough. Se oferi însă să-i acompanieze pe ceilalți și chiar și așa, nu scăpă de privirea lui insistentă decât când a fost invitat la un joc de cărți.

La un moment dat, îi veni ideea, absurdă, că individul intenționa s-o angajeze pe ea ca guvernantă, după cum o examina. Dar, ... nu, nu se putea să nu-și dea seama că nu i se propune un astfel de post nepoatei generalului Masterton.

În această seară, când merseră la culcare, doamna Lavender îi împărtăși soțului ei ideea la care se gândise tot timpul:

– Rosalind se va plictisi doar în compania noastră, spuse ea, evitând cu tact să amintească de tinerii de care vroia să-și protejeze fiica. Oare crezi că domnișoara Floyd ar vrea să vină cu noi?

– Domnișoara Floyd? De ce nu?! Avem deja rezervate bilete și camere pentru patru persoane. În plus, această tânără poate avea o influență foarte bună asupra fiicei noastre. Voi suporta eu cheltuiala – e invitata noastră.

– Îi vor fi neapărat necesare și niște rochii noi și tare n-aș vrea să-l oblig pe general să facă o astfel de cheltuială suplimentară.

– Suport eu și cele câteva toalete care-i trebuie.

– În sfârșit, va fi o plăcere s-o vedem pe biata fată îmbrăcată

și cu altceva decât cu ceea ce aruncă mama ei. Dragul meu, te duci tu mâine să le spui?

– Vreau să obțin mai întâi consimțământul generalului și abia apoi să discut cu mama ei! Am impresia că el va fi foarte mulțumit, pe când aceasta, nu prea.

Domnul Lavender avusese dreptate: pe doamna Floyd, invitația o deranjase foarte mult, frații mai mici erau toți invidioși, iar generalul – încântat.

– Familia Lavender este foarte bogată, se plânse doamna Floyd fratelui ei chiar în seara zilei în care se primise invitația. N-ar fi fost mare lucru pentru ei să mă includă și pe mine. Nu spun că mă încântă ideea unei călătorii cu compania Cook, dar ei știu bine cât am suferit în ultimii ani și așa ceva ar fi exact ce-mi trebuie ca să-mi distragă atenția de la necazurile mele. Oricine, cât de cât sensibil, s-ar fi gândit să facă un asemenea gest.

După privire, generalul părea să-și cam fi pierdut răbdarea.

– Draga mea Louisa! N-ai putea să nu mai fii atât de egoistă? Doar nu-ți pare rău că Cecily e invitată.

Dacă oricine altcineva i-ar fi vorbit astfel, doamna Floyd ar fi făcut cu siguranță o criză de isterie, dar cu fratele ei știa că scene de acest gen n-aveau niciun efect.

– Îi sunt tot atât de devotată lui Cecily cum le sunt și celorlalți copii ai mei și dacă ideea acestei călătorii nu mă încântă, o spun tot gândindu-mă la binele ei: sunt perfect conștientă că Lavenderii nu o vor decât pentru a avea grijă ca Rosalind să nu se aventureze în cine știe ce nebunii – din moment ce-i plătesc

excursia, se așteaptă la anumite servicii din partea ei.

– Greșești, draga mea. I-am spus domnului Lavender că voi fi încântat ca Cecily să-i însoțească, dar că voi suporta eu toată cheltuiala, inclusiv biletele de tren și camera de hotel. Va avea nevoie și de niște rochii noi, dar am discutat cu ea și consideră că poate apela cu încredere la croitoreasa ta.

– Nu e nevoie de o cheltuială în plus pentru rochii, când am atâtea pe care i le pot da.

– Nu, în vacanța asta nu va purta vechiturile de la tine; merită mai mult. După ce s-au plătit datoriile lui Reginald, au rămas suficient de mulți bani pentru a investi așa că ai avut micul tău venit. Speram să-ți ajungă nu numai pentru hainele tale, ci și pentru ale copiilor. Dar, în afară de câte o rochie elegantă pentru Bella, și aceea din când în când, și costume pentru băieți, atunci când cele vechi le-au rămas atât de mici încât era imposibil să le mai poarte, n-ai cheltuit decât pentru tine.

– Dragul meu Reginald nu-mi refuza nimic. Întotdeauna îmi spunea să comand orice doresc, fără să țin cont de preț.

– De aceea n-a mai avut cum să lase un ban când a murit.

– Cum poți fi atât de crud?!

Văzând ochii plini de lacrimi ai surorii sale, generalul îi puse ușor mâna pe umeri, dându-și seama că, poate, exagerase.

– N-am vrut să fiu rău, draga mea, dar vreau neapărat ca Cecily să se bucure de această vacanță. Știu foarte bine că este o fată cumpătată și nu-și va pune unchiul la cheltuieli inutile.

Într-adevăr, plăcerea cu care Cecily anticipa acea călătorie nu era umbrită decât de îngrijorarea de a fi impus unchiului ei o

cheltuială. Dar, sfătuindu-se cu domnișoara Kemp, croitoreasa, găsiră imediat modalitatea de a realiza, cu mijloace modeste, ținutele de care era nevoie. Și, fiindcă timpul până la plecare era atât de scurt, Cecily duse chiar de-a doua zi doamnei Chadwell un teanc de cămăși ale fraților ei, ea nemaiavând răgazul să le coasă.

– Le lucrez de plăcere, spuse aceasta, mai ales că acum, după ce a plecat domnul Tilverton, am timp mai mult.

– Nu știam că a plecat.

Cecily era surprinsă că Rosalind nu-i spusese nimic.

– S-a întors ieri la Londra. Nu știu cum se va descurca – încă îl doare mâna îngrozitor.

A avut totuși noroc că n-a fost dreapta – măcar așa, poate să scrie la biroul acela unde se duce să lucreze. Să se poarte lordul atât de urât cu propria lui rudă ... Eu, dacă aș fi fost în locul lui, n-aș fi lăsat lucrurile așa.

L-am și întrebat de ce nu se duce la el să-i spună că n-are suficienți bani din ce să trăiască. "Nu m-aș duce, Chaddy, nici dac-aș muri", mi-a răspuns. "De fapt, nici nu vreau mai mult de la unchiul meu." Așa a fost de mic – delicat și sensibil, cu totul diferit de înșiși fii lordului.

– Așadar, s-a întors la Londra ...

– Da.

Din moment ce-i veți însoți pe domnul și pe doamna Lavender în călătoria lor, presupun că sunteți prietenă cu domnișoara Lavender ...

– Da, sunt prietena ei.

– Atunci, vreți, vă rog, să-i dați scrisoarea lăsată de domnul Barnaby? Nu știu dacă fac bine dându-vă dumneavoastră scrisoarea și nici dacă el a făcut bine scriind-o, dar i-am văzut de multe ori pe alee împreună, când domnișoara își plimba cățelușul, și pot spune că nu știu dacă există alți tineri mai îndrăgostiți unul de celălalt și mai potriviți unul pentru celălalt, decât ei.

– Am să i-o dau, spuse Cecily cu blândețe. Știu că scrisoarea lui îi va face plăcere.

***

Doamna Floyd nu scăpase niciun prilej de a face aluzie la cât de mult și-ar dori să călătorească, dar tot nu obținu invitația atât de dorită de la doamna Lavender. Nu-i rămase decât să se plângă neîncetat în fața fiicei ei de toate neajunsurile pe care hotărârea egoistă a acesteia le implica: s-o ducă și s-o aducă pe Bella la și de la lecțiile de dans, să cârpească hainele băieților și să-i pregătească pentru școală, să nu mai aibă cine să-i aducă micul dejun la pat și să-i prăjească pâinea exact așa cum o vroia ea, să nu mai aibă cine să-i aranjeze părul și să-i fie pe post de cameristă, toate acestea în condițiile în care organizarea austeră a gospodăriei fratelui ei excludea ca pe un moft demn de dispreț angajarea de personal suplimentar care să îndeplinească aceste sarcini.

Plecarea trebuia să fie vineri și biata Cecily era pe punctul de a anunța joi că renunță la călătorie, cedând psihic atâtor reproșuri. Ei bine, dacă n-ar fi fost Charles Pitborough, exact așa s-ar fi întâmplat.

Capitolul 3

În ajunul plecării, Cecily merse să plătească doamnei Chadwell pentru cămășile pe care le lucrase atât de frumos și le trimisese deja acasă. Apoi, cum era o dimineață superbă de aprilie și mai avea puțin timp până la ora la care trebuia s-o ia pe Bella de la lecția de dans, se așeză pe o bancă la soare în Love Lane și începu să se gândească, plină de remușcări, că plecarea ei era, într-adevăr, un gest egoist.

Se întrerupse doar când, în mod neașteptat, se auzi strigată pe nume. Era Charles Pitborough, venit cu câinele la plimbare. Îl salută rece, dar, spre surprinderea ei, bărbatul, în loc să-și continue drumul, își chemă câinele și se așeză lângă ea.

– Ia te uită, chiar persoana pe care doream s-o întâlnesc. Aș dori să discut cu dumneavoastră, domnișoară Floyd, dacă îmi acordați câteva clipe.

– Desigur.

Se aștepta, cu vădită neplăcere, să-i propună postul de guvernantă pentru Janie. Și el, la rândul lui, părea destul de încurcat, ca și cum nu știa cum să înceapă. Apoi, privind drept în față, undeva spre turnul catedralei, rosti brusc, repede:

– La sfârșitul verii, mătușa mea pleacă. De fapt, mătușa Hannah a venit după ce soția mea a murit, ca să aibă grijă de Janie și de mine! Acum, când chiriașii îi pleacă, vrea să se întoarcă acasă, în Gloucestershire – și își ia și papagalul, adăugă el zâmbind vag. Pe el, cel puțin, nu-l vom regreta, nici eu, nici Janie. Pasărea asta ticăloasă a terorizat-o și, singura dată când micuța a încercat un gest de împrietenire, a ciupit-o de deget până a ajuns aproape de os. Ei bine, înainte de a pleca, mătușa vrea să găsesc pe cineva care s-o înlocuiască.

Rămase câteva clipe tăcut, încruntat. Pe jumătate amuzată, pe jumătate intrigată, Cecily se aștepta din moment în moment să-i propună postul de menajeră. Deși era greu de crezut, nu era imposibil, după răceala cu care o măsurase de fiecare dată când avuseseră ocazia să se întâlnească în ultima vreme.

– De dragul lui Janie, continuă el, persoana care-i va lua locul va trebui să fie neapărat mai tânără, dar, în același timp, foarte responsabilă, capabilă de a-mi conduce casa. De asemenea, mătușa mea e de părere că ... pe scurt ... că ar trebui să mă recăsătoresc. Te-ar tenta o astfel de poziție, domnișoară Floyd?

Modul în care-i fusese pusă întrebarea și explicația care o precedase o lăsară, pentru început, mută de uimire. Apoi, replica veni imediat, usturătoare:

– Deoarece nu-mi pot închipui că ați vorbit serios, nu mă voi

obosi să răspund, spuse Cecily, ridicându-se. N-am timp de pierdut cu astfel de ipoteze și, de altfel, e timpul să-mi iau sora de la ora de dans.

Din nou, reacția lui o surprinse: prinzând-o de braț, o trase în jos, forțând-o să se așeze din nou lângă el.

– Stai jos și nu te mai purta prostește. Dacă n-aș fi avut intenții serioase, nici nu ți-aș fi vorbit. Este pur și simplu o afacere la care te rog să te gândești. Dacă aș aduce în casă o tânără, în absența mătușii mele, în mai puțin de o săptămână întreg orașul ar vui că îmi este amantă; or, de dragul lui Janie, vreau să evit cu orice preț o asemenea situație. Te-am tot studiat de când am aflat de hotărârea mătușii – mi-ai făcut impresia unei femei cu multă judecată și nu prea tinere. Presupun că ai douăzeci și opt de ani, sau poate chiar mai mult.

– Încă n-am împlinit nici douăzeci și doi.

– Nu mi-am închipuit că ești atât de tânără, păru el sincer surprins. Pari mult mai în vârstă.

– Asta pentru că sunt prost îmbrăcată și demodată. Parcă așa m-ați descris doamnei Blades, la balul de la palat.

– Oare?! O privi mirat, cu atenție, de parcă atunci o vedea prima dată. Chiar așa fiind, doamna Blades nu avea dreptul să-ți spună.

– Nu ea mi-a spus, ci mama, care v-a auzit, cu totul întâmplător.

– În cazul acesta, nu-mi cer scuze. Ar fi fost de neiertat din partea mea s-o spun în mod intenționat, ca să m-auzi, dar așa ... Cred că tocmai acea lipsă de eleganță și de preocupare pentru

modă, pe care am remarcat-o la dumneata m-a făcut să cred că ești altfel și ai mai multă minte decât toate fetele astea cu capul sec de care e plin orașul. După cum am spus, domnișoară Floyd, propun pur și simplu o afacere. Nu ți se cere decât să accepți oficierea căsătoriei – asta e tot. Vei avea camere separate la Oatesby și promit să nu te deranjez sub nicio formă. Interesul meu pentru femei este foarte mic. Ei bine, ce spui? Ești liberă să te mai gândești, dacă vrei. Și ... nu uita: sunt un om bogat și ai putea avea bani la discreție – desigur, în limite rezonabile.

Deodată, Cecilyei îi veni o idee în legătură cu modul în care să trateze.

– Mulțumesc, domnule Pitborough, dar n-am nevoie de timp de gândire – vă pot da un răspuns pe loc. Sunt pregătită să mă căsătoresc cu dumneavoastră acceptându-vă condițiile, în măsura în care și dumneavoastră sunteți gata să le acceptați pe ale mele.

Spre deplina ei satisfacție, cuvintele avură efectul scontat: domnul Pitborough era cel puțin tot atât de uimit cât fusese și ea.

– Și care ar fi acestea?

– Ca familia mea să se mute cu mine la Oatesby.

– Familia dumitale?!

– Mama, sora și cei doi frați ai mei.

– Bine, dar așa ceva e imposibil, spuse el imediat, fără să stea o clipă pe gânduri.

– În acest caz, se pare că nu mai avem ce discuta. Presupun că ar trebui să vă mulțumesc pentru că mi-ați făcut onoarea de a

mă cere în căsătorie, dar, în condițiile date, nu sunt prea sigură că e vorba de o onoare și nici că mulțumirile mele ar fi necesare.

Acestea fiind spuse, se ridică și plecă, fără ca de data aceasta el să mai încerce s-o rețină.

Domnul Pitborough rămase privind lung în urma ei. După balul de la Palat, soția vărului lui îl întrebase dacă observase ce ochi frumoși avea domnișoara Floyd. Nu, nu se uitase la așa ceva. Abia mai recent, în ultima vreme, îi remarcase: ochi mari căprui cu gene lungi. Astăzi văzuse că ochii aceia puteau, de asemenea, scăpăra de mânie, dar în definitiv, fusese numai vina lui: degeaba se gândea acum, exasperat, că i se adresase extrem de nepoliticos, rece și calculat de parcă ar fi expus niște argumente consiliului director. Apoi, trase concluzia că tot femeile erau de vină – intrau imediat în stare emotivă, iar el, din ziua în care Sussie a lui – cea atât de minunată, dar lipsită de inimă, murise, lăsându-l complet secătuit, nu se mai implicase emoțional.

***

Cecily nu spuse nimic familiei sale de propunerea lui Charles Pitborough, sperând că acesta o va uita tot atât de repede pe cât își dorea și ea să uite întregul episod. Se pare, însă, că-i subestima tenacitatea.

A doua zi dimineață, gata îmbrăcată de drum, Cecily mai făcea ultimele verificări înaintea plecării, când doamna Barrington,

menajera, o anunță că unchiul ei dorea să-i spună câteva cuvinte.

– Dați-mi voie să vă spun, domnișoară, adăugă aceasta, cât ne bucurăm că aveți ocazia să faceți o asrfel de călătorie și vă dorim să vă bucurați de fiecare clipă petrecută acolo. De asemenea, vă rugăm să primiți acest mic dar din partea noastră, a personalului de la conac. Spunând acestea, îi dădu Cecilyei un pachețel ce conținea șase batiste pe care erau brodate inițialele ei.

– Fiecare din noi a lucrat câte două. Sigur, în afară de Nellie care, lucrând la bucătărie, n-are mâinile suficient de fine pentru a lucra acest batist atât de delicat. Dar, pentru că a ținut neapărat să contribuie și ea cu ceva, am lăsat-o să facă tivul – poate de aceea nu e chiar egal, cum ar fi trebuit. Și poate și monogramele ar fi putut ieși mai bine dacă am fi avut mai mult timp la dispoziție.

Impresionată, Cecily promise să le pună imediat în trusa din piele de voiaj dăruită de unchiul ei, după care merse neîntârziat în cabinetul acestuia.

– Draga mea, o întâmpină generalul cu căldură, am primit în această dimineață o scrisoare ciudată de la domnul Charles Pitborough.

– Ah, nu! Ce spune?

– Văd că ești în temă ... Ia loc, draga mea. Spune că ieri după-amiază te-a cerut în căsătorie și că tu ai pus niște condiții pe care nu le-a putut accepta, dar apoi, gândindu-se mai bine, crede că a găsit o soluție care ar putea fi acceptabilă pentru amândoi. Așadar, dorește să vină să discute cu tine mâine dimineață, ceea ce înseamnă că nu știe că urmează să pleci chiar

în cursul acestei zile.

– Nici nu trebuie să știe. Ah, ce om obositor! E adevărat că mi-a propus să mă căsătoresc cu el, unchiule Hump, dar parcă vorbea despre un contract de afaceri, nu de o relație între doi oameni. Atunci, am pus și eu niște condiții pe care, așa cum a scris, n-a fost dispus să le îndeplinească. Speram ca toată această poveste să se termine aici.

– *Tu* ai pus condiții?! Vorbea pe un ton grav, dar în priviri îi juca o lumină ciudată. Pot să te întreb care au fost acelea, draga mea?

– Am spus că accept dacă pot să-mi aduc și familia cu mine, iar el a răspuns imediat că așa ceva e imposibil. A reacționat de parcă s-ar fi gândit cât se poate de serios că, în clipa în care ai mei s-ar instala la Oatesby, el ar trebui să plece; sinceră să fiu, nici nu-l pot învinovăți pentru aceasta, oricât de mult mi-ar displăcea el. Râse și ea, văzând figura unchiului său. De fapt, nu vroia decât o menajeră travestită, pentru a liniști spiritele, în soție, adică o femeie mai tânără decât mătușa lui care să joace rolul de mamă pentru Janie și de stăpână a casei în anumite împrejurări oficiale. A explicat că nu m-ar putea chema să-i iau locul mătușii lui decât dacă o căsătorie formală ne-ar pune la adăpostul oricăror comentarii. Te asigur că, făcându-mi această propunere, nu s-a gândit decât că, demodat îmbrăcată și cu aerul meu auster, aș fi foarte potrivită pentru un post de bonă și menajeră. Nu s-a rostit niciun cuvânt despre o cât de mică afecțiune, așa cum nici nu se va rosti vreodată între noi doi.

– Ai dreptate, pare un individ de piatră, recunoscu amuzat

generalul. Mă îndoiesc însă, că va renunța atât de ușor. Totuși, ce să-i spun?

– Că plec astăzi cu familia Lavender și, dacă nu se răzgândește până când mă întorc, la sfârșitul lui iunie, vom discuta atunci.

– Bine, voi face așa cum spui tu. Dar să știi că, dacă ar fi existat o oarecare afecțiune între voi, n-ai fi scăpat de mine până nu te-ai fi întâlnit cu el chiar astăzi, ca să-i explici că i-ai cerut aceasta doar ca să-l scutești pe bătrânul tău unchi de ceea ce ți se pare că ar fi o povară pentru el. Cecily, scumpa mea, mi-am dat seama ce te-a făcut să pui o asemenea condiție, dar repet, dacă totul se rezumă la un contract, cred că faci foarte bine că-l refuzi. Sunt absolut convins că în căsătorie singurul considerent de care trebuie să țină seama o femeie este dacă-l iubește sau nu pe bărbatul care intenționează s-o ia de soție. Poate că mă crezi un bătrân naiv, romantic, mai ales că nu m-am căsătorit niciodată. Ei bine, fata de care eram îndrăgostit, cu mulți ani în urmă, s-a măritat cu un altul, iar eu n-am găsit pe nimeni altcineva care să-i fie pe măsură. Ei, asta e de domeniul trecutului. Făcu o pauză, ca și când i-ar fi trebuit timp să se întoarcă în prezent de undeva, departe. Scumpa mea, nu-i voi spune nimic mamei tale, căci, altminteri, viața noastră ar deveni insuportabilă.

– Știu. Va fi secretul nostru, unchiule Hump, și sunt sigură că putem conta și pe discreția domnului Pitborough.

– Uite, pune asta în pașaport, spuse generalul luând dintr-un sertar o bancnotă nouă de cinci lire. Dacă se-ntâmplă să fii într-o situație dificilă, sau să apară vreo urgență, banii aceștia înseamnă valută puternică oriunde te-ai afla.

Cecily îl îmbrățișă și-l sărută cu multă afecțiune.

– Unchiul meu drag! Sper ca mama să nu te chinuie prea mult după plecarea mea.

– Nu-ți face nicio grijă. Și-apoi, nu uita că am supraviețuit războiului din Crimeea!

Cât despre doamna Floyd, reproșurile ei se transformaseră într-o tăcere jignită, întreruptă în acea dimineață doar ca să anunțe că nu coboară la masă.

– Încetează cu aceste mofturi și poartă-te frumos cu Cecily înainte să plece! o mustră fratele ei. În cel mult două ore va pleca și n-ai s-o mai vezi câteva luni.

– E o fiică rea și egoistă și, cu această călătorie ridicolă, a demonstrat că n-are pic de inimă! Dar știu că în zadar discut cu tine, Humphrey, doar ai încurajat-o de la bun început! Și totul numai din cauza acestor Lavenderi! I-au împuiat capul cu tot felul de prostii.

Cu toate acestea, doamna Floyd coborî la masă, dar nu se putu abține să nu întrebe cum se vor descurca ei, cei ce rămâneau, în timpul acelor trei luni.

– Chiar nu știu cine te va mai duce la orele de muzică și de dans, Bella, comentă ea oftând când Cecily plecă, fluturându-și batista din trăsura familiei Lavender.

– N-ar strica s-o faci chiar tu, sugeră generalul, iritat. Dar, la urma urmei, am să scot cabrioleta și am s-o însoțesc eu. Ce zici, Bella, ți-ar plăcea?

Fetița țopăia deja, fericită.

– Ah, Bella încetează! Mă doare capul, se plânse doamna

Floyd, dar încercă să se stăpânească și să nu facă o scenă – oricum, nu mai era Cecily care să-i aducă imediat sărurile și risca să fie nevoită să și le aducă ea însăși. Vreau să cred că ne vom descurca noi cumva, oftă ea din nou.

– Ne vom descurca foarte bine, spuse generalul și plecă la club, unde rămase toată ziua.

***

Charles Pitborough se simți deopotrivă deprimat și enervat când primi scrisoarea generalului. La început, a fost tentat s-o rupă și să uite complet de domnișoara Floyd, apoi se răzgândi. Chiar în seara aceea, la cină, o întrebă pe mătușa lui dacă știe unde pleacă familia Lavender.

– Te referi la turul pe care-l fac cu Compania Cook?

– N-am știut că e vorba de Cook; de fapt, nu știu nimic despre această poveste.

– Nici eu, și nici nu m-a interesat suficient de mult ca să încerc să aflu. Știu doar că vor fi plecați până la sfârșitul lui iunie și că o iau pe domnișoara Floyd cu ei, în locul unei nepoate care n-a mai putut veni. De ce întrebi?

– Nimic important, ceva legat de afacerile mele.

După care schimbă repede subiectul, începând să critice friptura, părându-i-se tare ca o curea.

Nu-i stătea în fire să se plângă de modul cum era pregătită

mâncarea, așa că mătușa lui presupuse că, de fapt, altceva îl nemulțumea și trase concluzia că nu puteau fi decât niște neplăceri la bancă.

– Voi discuta cu bucătăreasa, spuse ea, totuși, deși nu cred că se va remedia ceva. Știu de la ea că măcelarul nu mai e interesat să livreze marfă de cea mai bună calitate aici, comenzile fiind prea mici. Ar trebui să inviți oaspeți mai des, dragul meu.

– Mă tem că nu-mi pot schimba obiceiurile ca să fac pe plac măcelarului meu. Nu e singurul în Milchester și e imposibil ca, printre ceilalți, să nu existe unul mai amabil.

– Desigur, nu pentru măcelar, dar rămân la părerea că ar trebui să inviți musafiri din când în când. Ești un bărbat încă tânăr – n-ai împlinit nici patruzeci de ani. Nu e normal să stai seară de seară în compania unei femei în vârstă, ca mine, preocupat numai de grijile băncii. Ai nevoie de persoane tinere în anturajul tău.

– Te contrazic; n-am deloc nevoie de compania unor tineri – cu excepția Budincuței mele.

Și totuși, în seara aceea, după ce mătușa se retrase la culcare, Charles se așeză în fața pianului și-ncepu să cânte, preocupat mai ales de relația sa cu o anumită tânără.

Hannah era complet nedumerită, ascultându-l din camera ei. Charles era un pianist foarte talentat și obișnuia să-și acompanieze soția aproape în fiecare seară, dar, de la moartea acesteia, nu se mai apropiase de pian. Gestul lui îi confirma din nou bănuiala că îl frământa ceva – acel ceva pe care, mai devreme, ea îl atribuise unei neplăceri la bancă.

De fapt, Charles era furios pe Cecily pentru modul cum îl tratase. Parcă tot nu-i venea să creadă că, deși fără niciun ban, nepoata generalului avusese curajul și poate și impertinența de a-l respinge. Doar nu era greu să-și dea seama că niciun bărbat în toate mințile nu i-ar fi putut accepta mama aceea insuportabilă și, pe deasupra, frații și băiețoiul ei de soră care ar fi întors casa pe dos și ar fi făcut din viața Budincuței lui un adevărat iad. Închise pianul, enervat, și merse în bibliotecă să-i scrie unchiului Joseph Orde obișnuita scrisoare săptămânală. Și totuși, gândul la Cecily îl irita grozav. Era din ce în ce mai sigur că acele condiții, alese tocmai pentru că erau inacceptabile, trădau faptul că nu-l plăcea pe el personal, ca bărbat, ceea ce era și mai jignitor. Chiar dacă maniera lui de a i se adresa nu fusese poate cea mai potrivită, putea să se arate mai sensibilă!

"Nu, nici n-am să mă mai gândesc la ea", își spuse Charles, mergând la culcare aproape spre dimineață, fără să fi terminat de scris scrisoarea.

Și totuși, ziua următoare, gândul la ea reveni obsesiv, distrăgându-i în repetate rânduri atenția de la treburi. Și-o amintea așa cum o văzuse prima dată la balul de la Palat – cu o rochie ponosită, cu părul negru, drept, strâns într-un coc – apoi, așa cum îi apăruse când se-ntâlniseră ultima dată la un dineu: la fel de sărăcăcios îmbrăcată, dar cu un aer semeț, aproape sfidător, ca și cum nu i-ar fi păsat de părerea nimănui. Ah, ce pierdere de timp enervantă! Îl interesa atât de puțin ca femeie și totuși se gândea atât de mult la ea. Dincolo de orice rațiune, subconștientul lui refuza să accepte resemnarea.

La sfârșitul programului, când bătrânul funcționar Summerscales îi aduse câteva scrisori la semnat, îl întrebă dacă domnul Lavender lăsase o adresă la care să poată fi contactat.

– Da; primul loc unde poate fi găsit este hotelul Schweizerhof din Lucerna – intenționează să rămână acolo o săptămână, înainte de a pleca în Italia.

– Și în Italia, unde poate fi găsit? întrebă Charles, încercând să pară cât mai indiferent.

– Mai întâi merge la Veneția unde va sta la hotelul "Marea Britanie" timp de două sau trei săptămâni, înainte de a pleca la Roma.

– Cam când estimează că va ajunge la Veneția?

– La sfârșitul lunii mai, domnule.

– Presupun că ai undeva această evidență. Și-acum, continuă el după ce termină de semnat, poți merge acasă. Fac pariu că toți tinerii au plecat deja.

– Terenul acela de tenis e cauza. Sâmbăta, își aduc echipamentul și racheta și, cum bate ora cinei, se schimbă și aleargă să mai apuce să facă o partidă până nu se întunecă. Cu totul altfel era când eram eu tânăr, domnule Charles. De multe ori rămâneam să lucrez sâmbăta seara până la șapte sau chiar opt, când trăia tatăl dumneavoastră.

– Trebuie să ne adaptăm vremurilor. Ah, mai rămâi te rog, o clipă. Vreau să te-ntreb despre sir Matthew Billing. Mai avem vreo veste de la el de când am primit acel anunț excentric din ... Oare unde era?

– Madrid, domnule.

– Așa este. Se plângea că femeile de acolo nu sunt atât de frumoase precum li se dusese vestea. La cei optzeci de ani ai săi, ai zice că acesta n-ar fi un motiv de așa mare nemulțumire, dar sir Matthew rămâne sir Matthew.

– Nu mai știu nimic de dumnealui; poate că este deja în drum spre casă.

– Cred că da, cu cine știe ce propunere de investiție pentru bancă, pe care sigur o voi refuza, ceea ce-l va enerva grozav. Oricum, sir Matthew nu se va schimba niciodată.

Rămas singur, Charles mai zăbovi puțin în birou, până la venirea trăsurii. Cuvintele mătușii Hannah îi răsunară din nou în minte: "Ar trebui să organizezi petreceri și să chemi oaspeți – ești încă tânăr și ai nevoie de tineri în jurul tău". Nu se mai simțea tânăr. Nu se mai simțise tânăr de când murise Sussie și se-ndoia că avea să se mai simtă vreodată.

Chiar în aceeași seară, mătușa Hannah redeschise discuția.

– Te-ai mai gândit la ce ți-am spus?

– La ce anume?

– Știi tu foarte bine. Te-am sfătuit să-ți cauți o soție. În scurt timp eu voi pleca, și lucrurile acestea cer timp.

– Nu intenționez să mă grăbesc să mai fac o căsătorie, prima a fost atât de dezastruoasă, încât mi-a ajuns.

– Nu poți să trăiești în trecut. Ar fi mult mai bine să uiți ce-a fost și să uiți și de Augusta. S-a purtat îngrozitor cu tine și moartea ei a fost o binecuvântare.

Charles nu răspunse imediat, lăsându-și gândul să zăbovească în trecut asupra imaginii soției lui – atât de frumoasă, veselă și

spirituală, dar, pe de altă parte, atât de necredincioasă și de crudă.

– Știi foarte bine, cât de recunoscător îți sunt pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat în toți acești ani, dar nu vreau să te mai reții dacă dorești sau consideri necesar să pleci acasă. De asemenea, poți pleca fără grijă: doamna Appleby se-nțelege foarte bine cu Budincuța mea – îi este foarte devotată și fetița o iubește. Cât despre doamna Bolingbrote, este o menajeră excelentă. Așadar, nu văd niciun motiv pentru care să mă recăsătoresc.

– În primul rând, aș vrea să nu te mai referi la Janie cu acest nume îngrozitor. Apoi, uiți că nu va rămâne veșnic copil. În curând, va avea nevoie de ceva mai mult decât ce-i poate oferi o guvernantă. O fi domnișoara Forrester fiică de preot, dar metodele ei de predare sunt extrem de învechite.

– O învață să scrie și să citească și, deocamdată, Budincuța nici n-are nevoie de mai mult.

– În cazul acesta, prefer să mă retrag să brodez, anunță Hannah supărată, și-și petrecu restul serii în compania papagalului său.

Rămas singur, Charles se gândi din nou la Cecily Floyd. Ajunse la concluzia că n-ar fi o idee rea s-o vadă înainte de întoarcerea acasă din călătorie; cu ocazia asta, i-ar arăta că nu e dispus să tolereze capriciile unei fete de douăzeci și doi de ani.

Ar putea, de exemplu, să-i facă o vizită surorii lui, Miriam, care, în fiecare vară, mergea la Veneția în luna iunie. Putea s-o ia și pe Janie cu el, sub pretextul că era timpul să-și cunoască

verișorii din Italia.

Păruse o idee bună până își aminti cât de ușor înțelegea sora lui totul, dincolo de orice pretext. Atunci, pentru ca totul să pară cât se poate de plauzibil, se gândi să-l ia cu el și pe Barnaby Tilverton, pe motiv că, aflat în convalescență, acea schimbare de aer îi făcea bine.

În dimineața următoare, își îngrozi mătușa anunțând-o că intenționează să meargă la Londra chiar în acea zi.

– Duminica?! Ce-ar fi spus bietul tău tată de una ca asta?!

– Cum el nu mai poate spune nimic, nu mă voi hazarda să fac nicio presupunere. Nădăjduiesc că o vei duce pe Budincuța la biserică în locul meu. Sper să mă întorc diseară.

– Nu pot aștepta acele probleme până mâine?

– *Acestea,* nu.

Ajungând la Euston, Charles luă o trăsură spre o zonă a Londrei în care erau case ieftine de închiriat și opri în dreptul uneia care părea pe punctul de a se prăvăli la vale, pe dealul pe care fusese înălțată. Întrebă de domnul Tilverton.

– Nu vă oprește nimeni să urcați să vedeți, îi răspunse o femeie șleampătă și murdară, mutându-și curioasă privirea de la el la trăsura cu care venise. Al doilea etaj, camera din spate.

Charles urcă scara îngustă, îngrozit de mirosul greu de mâncare, în special varză, care îmbâcsea aerul. Când ajunse la etajul al doilea, bătu la o ușă cu vopseaua complet jupuită și intră, îndemnat de vocea obosită dinăuntru. Îl găsi pe domnul Tilverton stând la o masă, în dreptul unei ferestre înguste, traducând un text din franceză.

– Domnule Pitborough! exclamă acesta, ridicându-se jenat la vederea vizitatorului său. Îmi pare rău că a trebuit să veniți aici, dar fac tot posibilul să-mi achit datoria către bancă. Vedeți, am obținut un serviciu la un editor din Water Lane – mă plătește o liră pentru traducerea fiecărei cărți și deja sunt la jumătatea celei dintâi.

– Dragul meu, n-am venit să-ți cer banii! Charles era chiar îngrozit că putea fi crezut în stare de așa ceva. Datoria dumitale, pentru că o numești astfel, deși eu n-o consider deloc așa, este de numai zece lire. Aș putea foarte bine să acopăr eu, după cum am propus și înainte să pleci din Milchester.

– Mulțumesc, domnule Pitborough, sunteți foarte amabil, dar nu sunt obișnuit să nu-mi plătesc datoriile.

Mândria cu care rostise aceste cuvinte îi demonstra clar lui Charles că avea de-a face cu un membru al vechii aristocrații, statut care se menținea dincolo de orice condiție financiară.

– Ce rost are să te chinui în acest hal pentru o chestiune absolut minoră?! Arăți mai rău decât când locuiai la doamna Chadwell. Pur și simplu te lași să mori de foame pentru a plăti băncii o datorie absolut minoră pe care aș prefera s-o consideri una personală față de mine, în calitate de prieten.

– Salariul îmi acoperă din plin necesitățile.

– Mă bucur să aud acest lucru.

Charles era, totuși, foarte sceptic în această privință: cum putea fi suficient un salariu de nouăzeci de lire pe an?! Este adevărat că acesta era salariul pe care-l dădea tuturor salariaților începători, dar numai după ce se asigura că încă mai locuiau cu

părinții și că aceștia le puteau furniza o eventuală suplimentare de mijloace.

– Atunci, măcar poate vei accepta invitația unui prieten, dacă nu accepți zece lire din banii lui.

– Depinde despre ce e vorba.

– Ce client mofturos! Doresc să mă însoțești în Italia la sfârșitul lui mai și să fii invitatul meu pentru două săptămâni. Niște prieteni din Milchester merg în acea perioadă la Veneția și, ducându-mă și eu acolo, nu vreau să fiu singur.

– Veneția?! Bine, dar am pierdut deja un salariu pe o lună din cauza acestui accident, nu-mi pot permite să mai pierd încă două săptămâni cu o vacanță. N-am avut niciodată în viață vacanță.

– Cu atât mai mult, e cazul să-ți iei una. Tocmai ai spus că salariul este suficient pentru a-ți acoperi nevoile, ori, dacă subzistența îți e asigurată timp de două săptămâni, înseamnă că nici nu vei avea nevoie de el, nu-i așa? Sora mea este căsătorită cu un italian și în iunie se vor afla la Veneția, unde au o casă ca un palat, care ar putea adăposti un regiment întreg, așa că o voi ruga să ne primească în calitate de oaspeți; așadar, nu vei putea considera că ai vreo datorie față de mine.

– Și cheltuielile de transport?

– Asta se poate rezolva ușor. Am impresia că prietenul meu, domnul Lavender, a plecat prin agenția Thomas Cook.

– Lavender? Din Milchester ...?

– Da. E un nume mai puțin obișnuit. Soții Lavender fac o călătorie în Italia și o iau și pe frumoasa lor fiică. Te rog să nu mă înțelegi greșit – nu mă interesează tânăra.

Gândul lui Barnaby zbură din nou spre Rosalind și-și aminti de ochii ei și de chipul strălucind de bucurie, de discuțiile lor și de tăcerile bruște când nu mai era nevoie de cuvinte, căci știau că se iubesc.

– Deși n-ar trebui să accept invitația dumneavoastră, voi fi bucuros, totuși. Cândva, domnule Pitborough, vă voi răsplăti toată bunătatea față de mine – vă promit acest lucru tot așa cum promit să-mi achit datoria față de bancă până când plecăm.

– Mă bucur că am stabilit. Și-acum, pentru că este o zi atât de frumoasă, să ne urcăm în trăsura care sper că încă ne așteaptă și să mergem la unul din marile hoteluri de pe bulevardul Northumberland și să luăm prânzul.

***

William Pitborough se arătă încântat de inițiativa lui Charles de a-și lua o vacanță.

– Muncești prea mult. Odihnește-te și fii fără grijă; voi fi eu aici, pentru a prelua totul în locul tău.

Acesta era, de fapt, singurul lucru care-l neliniștea pe Charles Pitborough.

Capitolul 4

30 mai era ultima zi a ședерii familiei Lavender în Elveția. Fetele stăteau la umbra castanilor de pe Strand, în Lucerna, și Cecily tocmai termina schița, când domnul Ferndean se-ntoarse din plimbarea pe care o făcuse împreună cu domnul Lavender.

Domnul Ferndean venise de o săptămână și Cecily începea să-i dea dreptate în sinea ei Rosalindei, căci îl considera un tânăr tare plictisitor.

– A fost o plimbare foarte interesantă, le spuse el, dar Rosalind parcă nici nu auzi.

– A fost o zi minunată pentru așa ceva, răspunse Cecily, din politețe. Vremea a ținut cu dumneavoastră în această ultimă zi aici. Plecați înapoi în această după-amiază?

– Nu, voi lua expresul de noapte. Trenurile sunt foarte confortabile și astfel, voi fi mai mult timp alături de voi. Ți-a plăcut Elveția, Rosalind?

– Nu, deloc. M-am plictisit de munți: am urcat și am coborât, i-am privit la apus, am fost chiar târâtă afară ca să-i văd la răsăritul soarelui, am mers în jurul lor cu un tren cu aburi. Trebuie să recunosc că acea călătorie pur și simplu m-a îngrozit. Poți să râzi, domnule Ferndean, dar mi s-a părut extrem de riscant. E de-ajuns să cedeze un element și te trezești catapultat în lac.

Deși domnul Ferndean îi explică amănunțit mecanismul echipamentului de cale ferată care făcea imposibilă o astfel de eventualitate, Rosalind rămase la fel de sceptică.

– Dacă Elveția nu ți-a plăcut, poate măcar Parisul a fost pe gustul tău.

– Deloc! Am fost peste cincizeci de persoane în grupul de turiști – ca o turmă de oi pe care ghidul încerca s-o păzească. Am fost duși prin galerii de artă, fără însă a reuși să ne apropiem de picturi, din cauza aglomerației. Apoi, am făcut o excursie la Versailles, pentru că tata s-a gândit să nu stăm în hotel cât el e ocupat cu afacerile, dar am fi preferat să mergem prin magazine, nu-i așa, Cis?

– Aici te contrazic, Rosalind. Magazine sunt peste tot, dar nu există decât o Notre Dame și un Palat Versailles. Trebuie să spun că mi-a plăcut Parisul, chiar și așa, vizitat alături de o mulțime de alți oameni.

– Și ce oameni!

Rosalind nu era dispusă să facă nicio concesie.

– Recunoaște că unii erau chiar drăguți, râse Cecily. Nu știu de ce ești atât de prost dispusă în această dimineață. Adu-ți aminte de preotul acela în vârstă cu fiul și nora lui; nu fusese

niciodată plecat din Anglia, pentru că era prea sărac și, după ce moștenise un enoriaș foarte bogat, își luase imediat familia să viziteze Parisul și Alpii elvețieni!

– Foarte frumos din partea lui! spuse Rosalind, de data aceasta amuzându-se și ea.

– Totuși, nu se poate să fie aici cincizeci de persoane în grupul vostru.

– Jumătate din ei au rămas la Paris. Mâine plecăm și noi pe cont propriu în Italia. Vom vizita și Veneția – un oraș atât de romantic ... Nu credeți, domnule Ferndean?

Bietul om ar fi vrut să-i spună că, pentru el, orice oraș în care se afla ea era romantic, dar n-o putea face, cu Cecily de față. Așadar, drept răspuns, admiră schițele făcute de aceasta și o-ntrebă dacă făcuse și ea.

– Eu nu pot picta atât de frumos. Mi-ar plăcea, dar nu pot.

– Ai putea, dacă ai încerca, protestă Cecily. Astfel, ai putea duce acasă ceva mai interesant decât sfeșnice din lemn cu flori de colț sculptate pe ele și clopote cu figura unui sfânt în loc de mânere.

Începu să-și strângă culorile și pensulele, privind cu un ochi critic ceea ce pictase. De mult nu mai avusese timp să picteze și, deși nu era decât o încercare de amator, era absolut convinsă că închisese în ea, ca într-o cutie magică, spiritul acelor momente tihnite: ea alături de Rosalind într-o dimineață caldă în care soarele poleia vârfurile munților. Da, când va privi acasă schițele făcute în străinătate, cu siguranță va retrăi bucuria acelor clipe.

Uneori, însă, se simțea folosită – ca și când fusese chemată cu

un anumit scop. Erau încă la Paris și doamna Lavender, profitând că Rosalind încă nu coborâse din camera ei de hotel, o rugă să încerce s-o convingă să-l vadă pe domnul Ferdean într-o lumină mai favorabilă.

Bietul domn Ferndean și bieții părinți! Deși mizaseră pe influența Cecilyei asupra Rosalindei, subestimaseră antipatia acesteia din urmă față de pretendentul ei.

De asemenea, Cecily era trimisă s-o despartă pe Rosalind de orice tânăr din grup cu care zăbovea câteva minute în plus și era chemată înapoi când domnul Ferndean se apropia de Rosalind. Aceasta, însă, dejuca planurile mamei ei, rămânând cu îndărătnicie la brațul prietenei sale, nelăsând-o sub nicio formă să plece.

Cecily se-ntreba uneori dacă făcuse bine dându-i Rosalindei scrisoarea de la domnul Tilverton. Ceea ce o îngrijora și mai mult era hotărârea acesteia, după ce citise îmbujorată mesajul, râsese și-și șterse o lacrimă, de a cere doamnei Chadwell adresa din Londra pentru a-i scrie aceluia pe care-l considera cel mai minunat și mai persecutat om din lume.

Turiștii din grupul cu care veniseră nu mai erau și sala de mese părea oarecum pustie. Doar Rosalind susținea că era mai bine fără ei.

– Bine, dar îți făcuseși câteva prietene, o dojeni mama ei. Te-am auzit promițându-le chiar că le vei scrie.

– Eu nu scriu niciodată scrisori, las aceasta pe seama Cecilyei. Cred că a scris acasă aproape în fiecare zi, nu-i așa, Cis?

– Au fost atâtea lucruri noi pe care vroiam să le împărtășesc

cu ei, încât am simțit nevoia să scriu atât de des.

De fapt, scriind, își mai liniștea conștiința asupra căreia apăsa încă senzația de egoism a mamei sale.

În după-amiaza aceea făceau o ultimă plimbare cu vaporașul și, ascultând de semnul discret făcut de doamna Lavender, Cecily rămase cu ea și cu soțul ei, în timp ce domnul Ferndean se așeză lângă Rosalind.

De data aceasta, poate din jenă pentru purtarea ei de până atunci, sau poate din milă – în definitiv, bietul om bătuse atâta drum pentru a fi cu ea o săptămână – se arăta mult mai binevoitoare, suportându-l cu stoicism.

– Nu înțeleg cum de poate fi un avocat atât de bun, îi spusese ea Cecilyei chiar înainte de excursie. Așa or fi toți avocații buni în familie și cu prietenii?! Sunt spirituali numai la tribunal și, dând acolo tot ce au mai bun, nu le mai rămâne nimic pentru acasă?! Nu mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu un avocat sau cu un judecător.

– Oricum, încearcă să te porți mai frumos cu el, măcar acum, în ultima zi a ședерii sale; apoi, pentru un timp, vei scăpa de el.

– Asta îl va face să mă ceară din nou în căsătorie. Nu știu de ce nu înțelege că răspunsul e "nu".

Am fi toți mult mai fericiți.

Se părea, însă, că domnul Ferndean nu accepta să cedeze ușor; o ceru din nou în căsătorie și, din nou, Rosalind refuză.

– Doamna Blades se înșela spunând că o călătorie te face mai înțelept, comentă ea în seara aceea, față de Cecily. După cum văd, asta nu se aplică și în cazul lui Giles Ferndean.

***

Charles Pitborough îi scrise surorii sale în Italia, anunțându-și intenția de a-i face o vizită, însoțit fiind de fiica sa și de Barnaby Tilverton.

"Presupun că Enrico va deschide ruina aceea de pe Grand Canal în iunie, ceea ce înseamnă că verișorii Budincuței vor fi și ei acolo", scrisese el.

Miriam, sora lui, îi telegrafie imediat că abia îi așteaptă. Singura care era îngrozită de această idee era mătușa lui: sceptică pe de-o parte, că bona nu va ști ce să ia pentru fetiță într-o călătorie atât de lungă în străinătate, convinsă fiind că, dincolo de granițele țării, civilizația înceta și considerând, pe de altă parte, că nepotul ei nu trebuia să lase treburile băncii pe mâna altcuiva.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, izbucni Charles, exasperat.

– Ba, cred că înțelegi prea bine. Tatăl tău n-ar fi lăsat niciodată banca pe mâinile cuiva atât de iresponsabil cum e vărul tău William. Roagă-l pe Joseph Orde să vină în locul lui. În definitiv, e mult mai îndreptățit prin poziția pe care o deține în cadrul parteneriatului.

– Unchiul Joseph a venit pentru ședința lunară acum o săptămână și următoarea sa vizită e programată la sfârșitul lui iunie, când eu voi fi deja aici. Și-apoi, nici nu-l vreau aici în

absența mea, deoarece are prostul obicei de a lua decizii absolut dezastruoase, pe când William nu va lua nicio hotărâre. Dacă apare vreo problemă, îmi va telefona, iar eu voi fi înapoi în patru zile.

– În patru zile se pot întâmpla multe. Ceea ce nu pot înțelege, totuși, este de ce ții neapărat să pleci. Da, știu că vrei să-i oferi domnului Tilverton o vacanță, ceea ce este foarte frumos din partea ta – deși ... să nu te aștepți cumva ca unchiul lui să-ți mulțumească. Dar asta nu înseamnă să lași banca pe mâna lui William. Nu-mi amintesc ca tatăl tău să fi procedat vreodată astfel; poate, cine știe, ocazional, de vineri până luni. Nici n-ar fi visat să facă așa ceva!

– Situația lui era diferită de a mea.

– Așa a reușit să strângă suficienți bani pentru a cumpăra această casă și să-ți lase o sumă suficientă pentru a trăi într-un lux pe care nici măcar soțul contesei nu și-l permite.

Hannah se referea întotdeauna la nepoata ei cu titlul de noblețe respectiv, nu însă fără o oarecare ironie, căci, fiind străin, era neapărat suspect.

– Totuși, n-ai vrea să-i telefonezi unchiului Herbert să vină?

– Nu.

Acesta era deja în State și urma să mai vină de Crăciun.

– În cazul acesta, nu mai am ce spune. Merg să mă culc acum, dar în niciun caz nu poți spune că nu te-am avertizat.

– Categoric, nu.

O sărută zâmbind, iar aceasta dădu din cap, în semn de reproș.

– Am impresia că pui ceva la cale ... dar nu știu ce.

Charles era foarte mulțumit că Hannah nu știa.

Proprietatea Oatesby era foarte mare și valora o sumă considerabilă de bani, dar Charles nu-i acorda aceeași importanță pe care i-o dăduse tatăl său și acum, mătușa. Poate că situația ar fi fost alta dacă ar fi avut un fiu, dar așa ... căsnicia lui fusese atât de dezastruoasă, încât, după aceea, nu mai contau pentru el nici casa, nici averea.

***

Trei zile mai târziu, soții Lavender și cele două fete se aflau în Veneția, după o călătorie cu trenul prin munți. O mulțime de gondole așteptau să preia călătorii, iar ei aleseră una din cele câteva aparținând chiar de hotelul la care trebuia să ajungă, Great Britain Hotel.

Chiar în seara aceea, pentru a avea totul proaspăt în minte, Cecily scrise unchiului ei despre experiența inedită a călătoriei în gondolă pe Grand Canal prin fața caselor care nu numai că se numeau dar și arătau a palate, fiecare având în față blazonul familiei.

Dacă ea nu văzuse decât latura romantică, în schimb domnul și doamna Lavender erau preocupați de aspecte mult mai prozaice și anume siguranța bagajelor, care soseau cu următoarea gondolă și umezeala caselor, la un pas de a le face

nelocuibile.

Hotărât să nu se lase pe mâna ghizilor ocazionali, escroci și incompetenți, care cereau sume foarte mari, domnul Lavender alcătui el însuși un program turistic, conducându-le conștiincios prin galerii de artă, muzee și biserici, de la Palatul Dogilor la Piața San Marco. Acest oraș ridicat parcă din mare, impregnat de legendă și istorie, o făcea până și pe Cecily cea mereu atât de rațională și cu atât simț practic, să se simtă cu totul alta, lăsându-se învăluită de vraja lui; era, într-adevăr, un oraș extrem de romantic.

Apoi, într-o după-amiază, pe la ora siestei, când, după cum spuneau italienii plini de ironie, doar câinii și turiștii englezi mai puteau fi văzuți pe străzi, soții Lavender primiră vizita ladyei Rand care, înștiințată de general de sosirea nepoatei lui, veni s-o cunoască pe domnișoara Floyd. La plecare, îi invită pe toți patru la cină în ziua următoare.

Locuința soților Rand, deși nu era exagerat de mare, era ca orice palazzo: cu o curte pătrată interioară unde așteptau servitorii pentru a conduce oaspeții la camerele de la etaj și cu încăperi plăcute, răcoroase, cu marmură pe jos. Cum sir Frederick Rand fusese un vânător pasionat în tinerețe, întreaga casă purta, spre marea admirație a domnului Lavender, amprenta acestui hobby: capete de mistreți și rinoceri printre coarne de cerbi, pe pereți, canapele acoperite cu blănuri de lei, tigri și leoparzi, picioare de elefant transformate în stative pentru umbrele, un enorm urs împăiat căruia i se atribuise rolul de cuier, fildeșul colților de elefant împodobind birourile sub forma

unor cuțite pentru tăiat hârtie.

Erau deja prezenți destui invitați, dar, dacă în salonul doamnei Lavender aceștia ar fi produs deja aglomerație, aici aproape se pierdeau în spațiul acela imens. La un capăt al salonului era un balcon care dădea spre canal, iar la celălalt, ferestre cu vedere spre grădini. Aici veniseră Cecily și Rosalind să admire statuile de un alb strălucitor. Tocmai când Rosalind se întorsese cu spatele la fereastră, se-ntâmplă să surprindă momentul în care gazda întâmpina un nou invitat: de fapt, cel ce-i atrăsese atenția era tânărul blond de care acesta venise însoțit. Era atât de livid, încât Cecily se temea să nu leșine.

– Ce e cu tine, Ros? E din cauza căldurii?

– Nu. Uite cine a intrat.

Cecily privi în direcția indicată, dar cel ce-i atrase *ei* atenția era tocmai cel ce-l însoțea pe tânărul blond. Ce naiba făcea domnul Charles Pitborough în Veneția?

Având clar în minte ultima lor discuție din parc, era hotărâtă să-l evite, ceea ce nu părea imposibil de realizat, având în vedere numărul mare al invitaților.

Chiar atunci se anunță cina și lady Rand își dirijă oaspeții spre sufragerie. I se păru un gest de firească politețe din partea ei să încredințeze pe cele două invitate din Anglia celor doi domni englezi, așadar îl rugă pe Charles s-o conducă pe Cecily și pe Barnaby Tilverton, pe Rosalind. Cu soții Lavender era mai greu de rezolvat, dar invitase o fată bătrână englezoaică, stabilită de mult timp la Veneția, pentru a o așeza la masă lângă domnul Lavender și un preot englez care să țină companie doamnei

Lavender.

Din păcate soții Lavender nu acordară decât un minim de atenție partenerilor, atât cât era politicos, căci întreaga lor atenție era concentrată asupra lui Rosalind: zâmbitoare, cu ochii strălucitori, aceasta vorbea domnului Tilverton cu o însuflețire și o plăcere de care bietul domn Ferndean n-avea, cu siguranță, să se bucure niciodată.

Nici Cecily nu era încântată de partenerul ei. În afară de o scurtă privire admirativă spre rochia ei aurie, nimic nu indica dacă metamorfoza demodatei domnișoare Floyd îi era sau nu pe plac. Îi oferi brațul în tăcere și, când ajunseră la masa lungă din lemn de mahon din sufragerie, Cecily își retrase cu mare plăcere vârfurile degetelor de pe mâneca hainei lui de seară.

– Stai mult în Veneția, domnișoară Floyd? întrebă el, căci ea părea să nu fie dispusă să înceapă conversația.

– Trei săptămâni. Dar tu? Am fost surprinsă să te văd aici, domnule Pitborough, Presupun că ești venit pentru afaceri.

– Parțial.

Pentru o clipă, privirile li se întâlniră și lui Cecily i se păru că observă o expresie amuzată în ochii lui.

– Și fiica ta? Sper că era bine când ai plecat.

– Este aici, cu mine. Soțul surorii mele este italian și are un palazzo aici în Veneția, dar și o moșie lângă Florența. Ei bine, dacă el, Enrico, preferă să stea la țară în această perioadă a anului, sora mea ține neapărat ca și în palazzo să se locuiască măcar câteva luni pe an – și anume în mai și iunie, căci în iulie și august e mult prea cald, iar în lunile de iarnă, o ceață alburie

și deasă învăluie orașul, făcându-l să pară rece, neprietenos și straniu. Anul acesta și-a adus și pe cei trei copii ai lor, așa că Janie are ocazia să-și cunoască verișorii.

– Cum se înțeleg?

– Din fericire, bine.

– Copiii surorii tale vorbesc engleza?

– Da; au o bonă englezoaică, altfel n-aș fi îndrăznit s-o aduc pe doamna Appleby tot acest drum. Sigur, vorbesc și italiana și Janie mai prinde câteva cuvinte.

– Unde se joacă?

– Există o cameră mare pentru copii, la ultimul etaj, iar casa are o grădină mai mare chiar decât cea a lui sir Frederick. Sunt surprinzător de multe grădini în Veneția.

– Am observat. Când treci pe lângă zidul unei grădini, miroase a trandafiri și a flori de portocal.

Pe măsură ce vorbea, Cecily devenea din ce în ce mai puțin rigidă și, când, uneori arunca o privire rapidă spre el, surprindea un zâmbet care-i tremura pe buze.

– Preferabil mirosului de canal. Cât ați văzut din oraș și ce intenționați să vizitați mâine?

Cecily începu să povestească entuziasmată despre Palatul Dogilor și persistă, în speranța că, plictisindu-l, nu se va mai arăta dispus să continue conversația și după ce se ridicau de la masă.

Aici nu se proceda ca în Anglia, unde bărbații mai rămâneau la un pahar cu vin de Porto după ce doamnele se retrăgeau în salon, ci mergeau toți împreună în salon. Conversația deveni

generală și soții Rand se plimbau printre grupurile de invitați supunându-i pe italieni să audă câteva cuvinte rostite într-o italiană greu inteligibilă de către oaspeții englezi, iar pe aceștia să primească replica într-o engleză pe care italienii o făceau de neînțeles. Extenuați după acest schimb de amabilități, sugerară cu toții că doresc să asculte muzică, inspirați de pianul de concert din colțul salonului.

– Bine, dar cine va acompania la pian?

– Rugați-l pe fratele meu, spuse imediat contesa. Este un foarte bun pianist.

– Domnul Pitborough?

Lady Rand se arătă încântată și-l conduse imediat la pian. Nu mai puțin încântată se arătă și Cecily, care spera ca, astfel, să fie departe de el tot restul serii. Nu avea să se întâmple așa.

– Și cine va avea amabilitatea să ne încânte cu câteva melodii englezești?

Cecily privi în jurul ei, dar Rosalind dispăruse subit și, spre groaza ei, îl auzi pe domnul Pitborough propunând:

– Sunt sigur că domnișoara Floyd cunoaște o mulțime de cântece.

– Chiar așa! Ce plăcere să fii aici, draga mea. Te rog, cântă-ne!

Cecily nu putu refuza, dar era hotărâtă să-l chinuie pe Charles cât mai mult, negăsind niciuna din lucrările alese de el pe placul ei: ba într-un registru prea înalt, ba într-unul prea jos pentru vocea ei, ba prea dificile pentru a le aborda, ba complet necunoscute.

– Alege câteva balade din cartea aceasta, înainte de a mă

aduce la exasperare și să nu spui că nici acestea nu-ți convin , pentru că nu te cred.

Dându-și seama că epuizase, într-adevăr, toate protestele, Cecily alese două balade și, spre surprinderea ei, cântă mai bine ca de obicei, și asta pentru că acompaniamentul lui Charles îi oferea exact suportul de care avea nevoie și nu devenea obstacolul pe care vocea ei se chinuia să-l treacă, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori în saloanele de acasă; pianistul era, pentru prima dată, un partener în actul interpretării, nu un adversar. Și totuși, Cecily continua să se simtă stânjenită, cu atât mai mult cu cât publicul bisă. Răsfoi cartea, apoi o așeză, deschisă, în fața lui.

– Îl voi cânta pe acesta – e frumos și scurt.

Spre mirarea ei, Charles rămase câteva clipe cu mâinile suspendate în aer, livid, cu chipul golit de orice expresie, după care închise cartea și o puse deoparte.

– Nu am nevoie de partitură.

Apoi, atinse ușor clapele cu degetele și dădu viață acelor acorduri triste. În timp ce cânta, Cecily observă expresia de îngrijorare de pe chipul contesei și regretă alegerea sa neinspirată – pesemne că melodia îi trezea lui Charles amintiri triste și, așa rece cum părea, avea și el sentimente.

Terminând de cântat, Cecily încercă din nou s-o găsească pe Rosalind, dar aceasta continua să stea pe balcon, împreună cu domnul Tilverton, uitând de toți și de toate, nemaicontând nimic altceva pe lume în afară de dragostea lor.

Chiar în aceeași seară, discutând cu soțul ei, doamna

Lavender părea extrem de încântată.

– Ce amabil din partea contesei să ne invite mâine la ceai! I-am și spus, de altfel, că de când am plecat din Anglia n-am mai băut un ceai bun. Cât despre domnul Pitborough ... Nu l-am văzut niciodată atât de prietenos ... Nici nu știam ce bine cântă la pian!

– Nu știu dacă ai făcut bine invitându-l și pe prietenul lui, tânărul Tilverton, să ne însoțească mâine; nu vreau să se simtă încurajat să se țină după Rosalind, draga mea. Nu pot uita că, la balul de la Palat, a dansat patru dansuri cu ea, iar în seara aceasta a stat cam mult cu ea pe balcon. Nu-mi place deloc. Nu are nici bani, nici perspective, și, în plus, unchiul său, lordul Tilverton, nu-l agreează.

– L-am invitat pentru că intenționez să pun capăt acestei situații.

Zâmbetul ei misterios îl puse în mare încurcătură pe domnul Lavender.

– Ce vrei să spui?

– Repet: voi pune capăt oricărei iluzii pe care și-o face în legătură cu Rosalind, sau pe care ea și-o face în legătură cu acest domn.

Când se așeză în pat, încă mai zâmbea.

Capitolul 5

Este neplăcut să constați, după ce ți-ai petrecut toată noaptea pregătindu-ți cu grijă armele cu care să-ți înfrunți adversarul că, de fapt, n-ai împotriva cui lupta.

Era lesne de înțeles dezamăgirea lui Cecily: se gândise la replici usturătoare cu care să înăbușe orice încercare a domnului Pitborough de a face conversație, iar acesta pur și simplu nu venise să-i însoțească în turul de vizitare a orașului, fiind angajat într-un alt program împreună cu sora sa.

Așadar, agasată de absența adversarului, Cecily trebui să se mulțumească să meargă alături de domnul Lavender, nedespărțit de ghidul orașului și de Rosalind, urmați la mică distanță de doamna Lavender și de domnul Tilverton.

– Pavajul acesta din orașele italienești este o adevărată nenorocire pentru picioarele mele sensibile, se plânse mama Rosalindei. Nu pot ține pasul cu fetele acestea, dar, din fericire,

știu că mă pot baza pe brațul dumitale.

Domnul Tilverton îi oferi, amabil, brațul; în definitiv, nu era ea mama adoratei lui Rosalind?!

– Presupun că Rosalind ți-a povestit despre domnul Ferndean. Ah, ce puternic e soarele în dimineața aceasta! Se opri să-și aranjeze voalul de la pălărie, în timp ce domnul Tilverton îi ținea umbrela. Plecăm atât de devreme, la ora zece dimineața, și totuși este deja atât de cald!

– Nu, nu-mi amintesc ca domnișoara Lavender să fi amintit de domnul Ferndean.

– De fapt, da, e de-nțeles de ce n-a vrut să-ți spună: e încă secret. Dar, cum știu că nu-i vei spune că știi de la mine, îți voi împărtăși și dumitale acest secret: neoficial, este logodită cu domnul Ferndean. Ce bărbat drăguț ... și ce inteligent! După cum am aflat, este la începutul unei cariere strălucite și, bineînțeles, are o situație materială foarte bună. De fapt, cel ce speră să se însoare cu Rosalinda nici nu poate să nu dispună de un venit considerabil, căci pisicuța noastră e foarte extravagantă și obișnuită cu luxul. A petrecut o săptămână împreună cu noi în Elveția și a cerut-o în căsătorie. Rosalind a vrut să păstreze secretul ... știi cum sunt fetele ... se sfiesc să vorbească despre așa ceva. Când vom ajunge acasă, sunt sigură că va veni cu inelul de logodnă și nu va mai trebui decât să fixăm data căsătoriei. Dar mizez pe discreția dumitale, domnule Tolverton. Nu mă va ierta niciodată dacă va afla că ți-am spus.

Barnaby o asigură, cu voce stinsă, că va păstra secretul.

– Gata! Cred că voalul stă bine acum. Îți mulțumesc, domnule

Tilverton, pentru răbdarea de care ai dat dovadă față de o bătrână înceată.

– Nu e nicio grabă, doamnă Lavender. Absolut nicio grabă.

Într-adevăr, bietul Barnaby simțea că nu mai avea de ce să se grăbească spre Rosalind, din moment ce aparținea unui alt bărbat.

***

Ah, fata aceea oribilă! se plânse contesa fratelui ei în timp ce beau cafeaua, dimineața, în grădină.

– Ce fată oribilă?

Avea o expresie atât de mirată, de parcă ar fi suferit o amnezie.

– Cea care a cântat cântecul lui Sussie.

– Bine, dar ea n-avea de unde să știe.

– Ești sigur? Am surprins-o privindu-te o dată sau de două ori în timpul cinei, ca și cum te-ar fi urât.

– Asta este! Îi dau voie să mă urască, dacă vrea. De fapt, nici nu-mi amintesc să-i fi cerut să dea dovadă de afecțiune față de mine.

Vorbea ca și cum aceasta ar fi fost cea mai convenabilă stare de lucruri, pe un ton calm, indiferent, mai interesat, parcă, de ceea ce mânca. Sora lui renunță; știa că nu avea să mai afle nimic de la el, așa că schimbă subiectul.

– Vei fi și tu după-amiază, când vin prietenii tăi la ceai?

– Credeam că vrei să merg să iau bilete la teatru pentru diseară.

– Poate fi trimis unul dintre slujitori.

– Ai încredere că știe ce să aleagă?

– Nu. Ei bine, în cazul acesta ai permisiunea de a lipsi de la ceai pentru a merge tu însuți să iei bilete.

Charles păru că simte o mare ușurare pentru modul în care se rezolvaze problema – atât de simplu.

Domnul Lavender nu putu însoți doamnele din cauza indigestiei, ceea ce, însă, nu le împiedică să se simtă foarte bine și să considere acea după-amiază cât se poate de plăcută.

După obiceiul englez, copiii veniră la un moment dat, îmbrăcați în hăinuțe elegante, să salute oaspeții. Copiii contessei, două fetițe și un băiețel, se arătară destul de timizi, dar Janie, mult mai comunicativă și degajată în purtare, părea mult mai prietenoasă.

– Sunteți domnișoara Floyd, spuse ea pe un ton grav, oprindu-se în dreptul Cecilyei. M-ați ajutat să-mi închei cizmulițele, pentru că bona nu reușea destul de repede și tata mă aștepta jos cu trăsurica și-mi era teamă să nu plece fără mine.

– Bona ta a făcut tot posibilul, dar tu erai prea grăbită.

– Îmi era atât de teamă să nu plece tata fără mine ...

– Știai că n-ar fi făcut așa ceva. Îți spusese că te va aștepta cred.

Surprinzând discuția lor, contesa deveni mai atentă. Să se fi cunoscut Charles cu această tânără la orele de dans ale fetiței?

Dacă da, de ce nu spusese nimic? Era posibil ca prezența ei să fie motivul neașteptatei lui vacanțe la Veneția? Va fi mai atentă ... Și totuși, când acesta sosi mai târziu, cu prietenul lui Tilverton, abia dacă o privi pe Cecily, se înclină ușor în semn de salut spre toate doamnele, fără a indica un cât de mic semn preferențial pentru ea.

Nedumerirea contesei deveni și mai mare când îl întrebă dacă reușise să obțină bilete și câte cumpărase.

– Șapte; trei pentru noi și patru pentru grupul domnului Lavender. Am înțeles că așa doreai.

– Sigur, se grăbi ea să încuviințeze, mascând cu un zâmbet binevoitor surprinderea – o surprindere reflectată, de altfel, pe chipurile celor invitați. Vă voi trimite o gondolă la ora nouă. Sper că va veni și soțul dumneavoastră, doamnă Lavender. Fenice este cel mai bun teatru al nostru, dar, din păcate, este deschis destul de rar. Iarna reușim să mai vedem câte un spectacol de operă, dar vara, în iunie, foarte puține teatre rămân deschise. Văd că aceste bilete sunt pentru Malibran, pe un canal mic care ajunge în Grand Canal lângă Podul Rialto.

– Sunt convinsă că ne va plăcea foarte mult, tot așa cum ne-a plăcut și teatrul din Paris. în ciuda faptului că nu înțelegeam limba.

Doamna Lavender avusese dreptate: spectacolul plăcuse tuturor. La ieșire îi așteptau câteva gondole. Extrem de dezamăgită și de jenată, Cecily se trezi singură cu Charles în una din acestea.

– Îmi doream o astfel de ocazie pentru a-ți vorbi, începu ei

imediat cum porniră. Fără îndoială, îți amintești propunerea pe care ți-am făcut-o înainte de a pleca din Milchester și răspunsul pe care mi l-ai dat.

– Da, domnule Pitborough, îmi amintesc.

– Am scris unchiului dumitale și bănuiesc că ți-a arătat scrisoarea mea, sau ți-a redat conținutul acesteia, căci am primit un răspuns în care domnia sa îmi spunea că vei discuta cu mine această chestiune la întoarcerea în Anglia.

– Aș fi scris eu însămi, dar n-am mai avut timp: urma să plec în câteva ore.

– Așa mi-a scris și generalul.

Fața lui gravă și gânditoare, luminată de felinarul gondolei, avea trăsături frumoase și absența oricărei urme de aroganță scotea la iveală ceva neobișnuit la el: sensibilitatea.

– Iată și motivul pentru care mă aflu aici: când îmi pun ceva în minte, nu-mi place să fiu lăsat să aștept luni de zile pentru un răspuns.

Unchiul ei părea să fi avut dreptate în privința lui, nu era deloc o persoană ușor de manevrat.

– Nu pot să cred că ați făcut tot acest drum doar pentru a discuta propunerea pe care mi-ați făcut-o.

– Ba da. În primul rând, doresc să știu de ce este atât de important pentru dumneata să ai întreaga familie la Oatesby – în afară de rațiuni ce țin de legături de familie și afecțiune firească.

Gestul de dispreț cu care Charles își însoți cuvintele o făcu pe Cecily să roșească, indignată.

– Domnule Pitborough, afecțiunea pentru familia mea n-are

nicio legătură. Dacă aș fi fost bărbat ...

– Draga mea domnișoară, dacă ai fi fost bărbat, o întrerupse el ironic, această discuție ar fi fost exclusă.

– Dacă aș fi fost bărbat, aș fi putut să asigur un cămin familiei mele, adică aș fi putut câștiga suficient ca întreținerea acesteia să fie în întregime responsabilitatea mea. Deoarece sunt femeie și o astfel de perspectivă îmi este pur și simplu refuzată, nu-mi rămâne de făcut decât să mă căsătoresc cu un bărbat bogat pentru ca, în felul acesta, să le asigur și lor o situație materială.

Charles păru surprins, ca și când nu s-ar fi gândit niciodată să privească lucrurile din acest punct de vedere.

– Pari cât se poate de rece și calculată.

– Este vorba despre unchiul meu. Vocea ei trăda o oarecare enervare față de lipsa lui de înțelegere, după care continuă, mai calm. Înainte ca noi să venim, dragul meu unchi Humphrey ducea o existență de burlac cât se poate de tihnită și fericită: iarna mergea la vânătoare de două ori pe săptămână, vara pescuia, o seară pe săptămână aduna acasă la el trei vechi prieteni la o partidă de cărți și o dată pe săptămână lua masa la Clubul Liberalilor. Îl avea pe Pringle ca majordom și valet – căruia frații mei îi fac viața un chin, avea, de asemenea, o menajeră foarte cumsecade, trei fete la bucătărie și un grădinar care câteodată servea la masă. Repet: era cât se poate de fericit. Apoi, când tatăl meu a murit, lăsând atâtea datorii în urmă, unchiul Humphrey a considerat că e de datoria lui să ne asigure un cămin. Drept pentru care a renunțat la mersul la vânătoare, la pescuit, la a-și invita prietenii, la masa de la club, iar acum se

gândește să renunțe la grădinar și la șaretă. Mă simt atât de vinovată când mă gândesc la toată bunătatea și generozitatea lui și la felul în care l-am răsplătit. De aceea, când mi-ai făcut acea ... propunere de afacere, am spus că vreau să-mi iau și familia la Oatesby – de dragul lui, nu al meu. Sigur că am greșit. N-ar fi deloc plăcut să-i ai în casă și, în definitiv, tu un străin, n-ai nicio vină pentru a fi împovărat cu familia și cu problemele mele. Așa că, domnule Pitborough, să nu mai discutăm despre aceasta și, te rog, nu mai irosi timpul în Veneția pentru prostia pe care am spus-o atunci, în Parcul Tilverton – a fost pur și simplu un capriciu.

Un capriciu și furia față de modul atât de direct în care a făcut-o să înțeleagă ce puțin însemna ea femeie pentru el.

– N-a fost deloc o prostie și cred că putem rezolva problemele familiei tale.

Cecily îl privi, alarmată; oare nu înțelegea că voia să pună definitiv capăt oricărei încercări de stabilire a unei relații?

– Domnule Pitborough, se pare că nu mă pot face înțeleasă! Doar nu sunt singura fată din Milchester. Sunt multe altele care abia așteaptă să se mărite cu tine – sunt absolut convinsă.

– Și eu sunt convins, spuse el cu un dispreț suveran. Întâmplător, însă, m-am fixat asupra persoanei tale, considerând că ești cea mai potrivită pentru scopul meu.

– Potrivită sau nu, tot nu vreau să mă căsătoresc cu tine și te sfătuiesc să găsești pe altcineva — fără problemele mele.

– Nu vreau să găsesc pe altcineva. Și, după cum am spus, cred că voi putea rezolva aceste probleme.

– Se pare că ești un om foarte încăpățânat!

– Se pare că sunt.

Între timp, gondola ajunsese în dreptul scărilor ce duceau la hotelul Great Britain. Ridicându-se, Charles întinse mâna ca s-o ajute să coboare, dar, încă furioasă, Cecily ezită să accepte ajutorul lui, până când, totuși, teama de a aluneca învinse.

– Ține-te până urcăm scările; sunt foarte alunecoase.

Apoi, strângându-i degetele într-ale sale, o conduse până la ușa hotelului.

– La revedere, domnule Pit.

– Noapte bună, domnișoară Floyd. Poate ar trebui să te previn că, de obicei, obțin ceea ce vreau.

– Nu și de data aceasta!

Cu aceste cuvinte, Cecily intră în holul hotelului, unde o aștepta deja familia Lavender.

În aceeași seară, Rosalind îi împărtăși părerea mamei ei că domnul Pitborough e îndrăgostit de ea.

– Doamna Lavender se înșală.

– Și chiar nu crezi că ar putea fi ... măcar puțin?

– Nu.

– Păcat; e atât de bogat! Se pare că nu-l prea placi, nu-i așa?

– Nu-mi amintesc ca vreun alt bărbat să-mi fi displăcut mai mult.

– Mare păcat!

Dac-ar fi fost îndrăgostit de tine și te-ar fi cerut în căsătorie, nici măcar tu n-ai fi avut curajul să-l refuzi.

Apoi, spre ușurarea lui Cecily, trecu la un alt subiect.

– Cis, îți amintești că, într-o seară,la Paris, tata a spus că se-ntâlnește cu un prieten de afaceri pentru a lua cina împreună? Ei bine, cred că au fost să vadă spectacolul de can-can, pentru că l-am auzit spunând domnului Pitborough că i s-a părut sub așteptări. Mă-ntreb la ce se aștepta ... Și, dacă a fost atât de cuminte și de nevinovat, de ce nu ne-a luat și pe noi?

***

– Ce i-ai spus domnului Tilverton de și-a schimbat total comportamentul față de fiica noastră? își întrebă domnul Lavender soția a doua zi dimineață. I-ai spus cumva că nu-i dau niciun ban dacă se căsătorește cu un bărbat pe care nu-l agreez?

– Nici gând. I-am spus pur și simplu că s-a logodit cu domnul Ferndean și că se vor căsători cum ajungem acasă.

– Bine, dar nu e adevărat! Martha, nu-mi place faptul că spui minciuni.

– Principalul este că a funcționat. Ah! Privește! strigă ea încântată, ridicând storurile de la ferestre.

Pe suprafața cenușie a mării apăru flota de război a Marii Britanii.

– Flota este în port! anunță doamna Lavender cu satisfacție, de parcă ea însăși ar fi aranjat aceasta. Astfel, se va rezolva problema fetelor noastre.

– Nu văd ce legătură are.

– Toate fetele din Veneția se vor lua la întrecere să placă ofițerilor de marină, iar aceștia, la rândul lor, le vor căuta, nemailăsându-le timp pentru nimeni altcineva.

Previziunea ei se dovedi exactă. În următoarea săptămână, fiecare lady care avea un palazzo în Veneția, în frunte cu soția consulului, invită ofițerii la prânz, la cină, sau la serate dansante. Rosalind și Cecily participau în fiecare seară la astfel de evenimente mondene și, uneori, Cecily avea impresia că Rosalind uitase de domnul Tilverton; cât despre ea însăși, era cât se poate de mulțumită că nu se-ntâlnea cu domnul Pitborough unde era invitată.

Bineînțeles, veni și rândul contesei să le invite și, la întoarcere, fetele declarară amândouă acel bal ca fiind cel mai frumos dintre toate. N-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că existaseră momente în care simțiseră lipsa domnilor Pitborough și Tilverton.

A doua zi, când, însoțite de doamna Lavender, veniră să-i mulțumească pentru invitație contesei, aflară că domnii în cauză erau plecați pentru o săptămână în apropiere, la Chioggia, la pescuit.

– Cel puțin ... așa pretind, râse contesa. Se spune, însă, că femeile de acolo sunt renumite pentru frumusețea lor și mulți pictori le-au folosit ca modele; nu m-ar surprinde să se fi dus să se convingă ei înșiși ...

Zicând acestea, contesa râse din nou cu o veselie pe care fetelor le venea destul de greu s-o afișeze.

Când tocmai se pregăteau să plece, veni, în mod cu totul

întâmplător, lady Rand și, cum doamna Lavender se arătă brusc cuprinsă de tristețe pentru faptul că Cecily nu putea face schițe după natură, așa cum procedase în celelalte orașe, o invită la ea, chiar de-a doua zi, întrucât din palazzo, de la ferestre, perspectiva era superbă. Cea mai bucuroasă de această invitație se arătă doamna Lovender, care acceptă imediat în numele Cecilyei, considerând-o norocoasă că scăpa, astfel, de căldura pe care ei, ceilalți, trebuia s-o înfrunte în vizita programată la fabrica de sticlă din Murano.

Abia a doua zi Cecily înțelese amuzată în sinea ei, atitudinea doamnei Lavender: un tânăr american frumos urma să-i însoțească, împreună cu familia, la Murano, așadar, era mai bine ca Rosalind să nu aibă rivală. Oricum, ea prefera invitația ladyei Rand și, de altfel, își petrecu fericită toată dimineața făcând schițe de peisaje și discutând cu aceasta, care-i ținea companie în timp ce broda. De fapt, Cecily mai mult asculta amintirile ladyei Rand legate de vremea când îl cunoscuse pe general.

– Când dădeau petreceri, mama ta era amfitrioana – blondă, cu ochi albaștri, frumoasă și răsfățată, avea zeci de admiratori. Apoi, Louisa s-a căsătorit cu căpitanul Floyd, un ofițer tânăr din regimentul pe care fratele ei îl comanda în calitate de colonel. Era un tânăr de familie bună, dar fără prea mulți bani, iar Louisa l-a ajutat să-și cheltuiască rapid puținul pe care-l avea. Înțeleg că situația voastră materială este destul de precară ... Ai mai primit vești de-acasă de când ești în Veneția?

– Cred că mă așteaptă la poștă o scrisoare de la mama, dar, de fiecare dată când am mers în direcția aceea, n-am avut

pașaportul la mine ca să pot s-o ridic. Se pare că e mare nevoie de mine acasă și îmi trebuie un efort de voință ca să nu las totul și să fug la ei.

Scrisorile de la mama sa – lungi liste de nemulțumiri legate de cât de greu îi era să facă față sarcinilor cu care o împovărase absența ei – o urmăreau în fiecare oraș.

Spre ora prânzului, lady Rand părăsi puțin încăperea, iar la scurt timp după, cineva intră și rămase câteva clipe s-o privească pe Cecily, absorbită de schița pe care o făcea. Soarele desena cercuri de lumină pe marmura salonului, iar reflexele unduirilor apei păreau să dea viață îngerilor cu coronițe de flori ce străjuiau plafonul. Și, în timp ce o privea pe Cecily, Charles Pitborough recunoscu, deși împotriva voinței sale, că era nu numai o mamă foarte potrivită pentru Janie și o stăpână a casei cu simțul răspunderii, ci și o tânără foarte atrăgătoare.

De fapt, își dăduse seama de acest lucru încă de când o văzuse prima dată, la balul de la Palat, ceea ce de altfel îl și făcuse să accentueze asupra stilului demodat al rochiei. De atunci, de fiecare dată când se întâlniseră, avusese ocazia să descopere o nouă fațetă a personalității ei, dar era hotărât să-și reprime orice slăbiciune ce-ar fi putut da naștere vreunui sentiment, cât de vag, față de ea. Suferise mult prea mult din cauza unei femei pentru a mai risca să țină la vreuna.

– Nu e prea bine. Mă tem că n-am calități de pictoriță, spuse Cecily, privindu-și cu un ochi critic lucrarea.

Auzi apoi pași venind spre ea, dar nu întoarse capul, foarte mirată, decât când auzi vocea lui Charles.

– Se poate, dar ai talent. Câteva lecții poate ar fi suficiente pentru a-ți îmbunătăți stilul.

– Îmi cer scuze; credeam că e lady Rand.

– Lady Rand e în birou; răspunde biletului pe care i l-am adus din partea surorii mele. Cum termină de scris, plec.

Cecily nici măcar nu încercă să-și ascundă cumva expresia satisfăcută la aflarea veștii că va scăpa de el atât de repede.

– Ți-a plăcut excursia la Chioggia? întrebă ea, totuși, deși pe un ton rece.

– Foarte mult, mulțumesc.

– Sunt femeile de acolo chiar atât de frumoase cum se spune?

– Poate că da, dar mă tem că n-am observat. Am fost la pescuit majoritatea timpului. Dar tu? Sper că ți-a plăcut balul Amiralului.

– Da! A fost superb! Cred că a fost cel mai strălucit bal la care am fost vreodată.

– Presupun că tu și domnișoara Lavender v-ați întors cu o mulțime de scalpuri atârnând la brâu, aparținând victimelor făcute.

Cecily deschise din nou cutia cu culori și începu să retușeze desenul pe care tocmai îl terminase. Abia după câteva clipe vorbi.

– De ce ai spus asta?

– Bine, dar asta le face cea mai mare plăcere femeilor la un bal, nu-i așa? Să adauge cât mai multe trofee la colecția lor de victime.

– Este adevărat că amiralul are sub comanda sa câțiva tineri ofițeri fermecători. A fost foarte plăcut să fiu tratată cu atâta curtoazie ... Da, este într-adevăr plăcut să fii tratată ca o femeie,

nu ...

– Ca o ședință de consiliu? Nu e nevoie să spui mai mult; știu că am greșit.

Luă mapa cu schițele ei și începu s-o răsfoiască, privind cu un ochi critic, când lady Rand se întoarse cu răspunsul pentru sora lui.

– Văd că admirați schițele Cecilyei. Cred că e foarte înzestrată, nu-i așa, domnule Pitborough?

– Da, talentată, admise el cu răceală, dar refuză invitația de a rămâne la prânz, pe motiv că promisese surorii lui că se-ntoarce la masă.

– Speram că o puteți însoți pe domnișoara Floyd la poștă în această după-amiază, în drum spre hotel. Se pare că a primit o scrisoare.

– Mă voi întoarce cu mare plăcere la ora trei, când se termină siesta și o voi conduce.

– Nu, nu e ceva important, protestă Cecily. Pot aștepta până când domnul Lavender are drum în acea direcție. Oricum, azi n-am pașaportul la mine.

– Putem foarte bine să mergem mai întâi la hotel, lași cutia cu culori și mapa cu schițe și iei pașaportul. Mă întorc la ora trei.

După care plecă imediat, să ducă scrisoarea surorii lui.

– Un om ciudat, dar cred că e bine intenționat, comentă lady Rand după plecarea lui Charles. Vă vedeți des în Milchester?

– Nu ne vedem aproape deloc.

Cu această ocazie, Cecily își propuse să nu se mai vadă chiar deloc.

La ora trei fix, Charles se întoarse și merseră la hotel. Pe drum, subiectele conversației lor se limitaseră la căldură și la numărul din ce în ce mai mare de țânțari. Ajungând la hotel, Charles o așteptă în fața liftului până când Cecily urcă în cameră să-și ia pașaportul. Se trezi cu o batistă delicată în mână – căzută probabil din mapa cu schițe, în momentul în care i-o dăduse și-o strecură cu grijă în buzunar, pentru a i-o înapoia la întoarcre. Batista rămase însă în buzunarul lui chiar și după ce Cecily coborî.

Probabil că remarca ei referitoare la ofițerii din subordinea amiralului îl făcuse pe Charles să se arate mult mai amabil. Se arătă interesat de vasele pe care ea și prietena ei mai fuseseră invitate și ascultă cu atenție amănuntele tehnice pe care Cecily le dădea despre torpilor, sau poate doar se folosea de acest pretext pentru a-i studia chipul ale cărui trăsături se însuflețiseră brusc, așa cum nu se întâmplase în niciuna din discuțiile cu caracter personal avute cu el până atunci. Ba chiar era deranjat de zâmbetul ei provocat de amintiri în care el nu era inclus.

– Și cum era comandantul acelei nave extraordinare?

– Un bărbat fermecător, se grăbi ea să răspundă cu un entuziasm pe care era departe de a-l simți. Îl cunoscusem, de fapt, în casa surorii tale și a insistat atât de mult să ne invite pe vasul lui, încât nu l-am putut refuza. Dansa foarte bine ... adăugă ea, fără nicio legătură.

Charles ar fi găsit foarte potrivit să facă un comentariu sarcastic, dar se abținu și mută centrul de interes al discuției asupra activității lor turistice, pe care venirea flotei o afectase cel

mai mult.

– Și așa, cred că ați văzut destul de puțin din Veneția. În general, este o diferență între turiștii americani și cei englezi; dacă primii sunt într-o permanentă goană pentru a vedea cât mai multe locuri într-un timp cât mai scurt, englezii se lasă, de obicei, pe mâna unui ghid ca domnul Lanveder, gata să explice fiecare pictură până în cele mai mici detalii.

– Sunt o mulțime de biserici în Veneția; în prima dimineață petrecută aici am vizitat deja șase și cred că încă patru și un muzeu, după-amiază. Sigur, am cam încetinit ritmul de atunci, dar nu neapărat din cauza venirii flotei, ci mai degrabă din cauza oboselii. dar chiar și așa, ieri am vizitat două muzee și o galerie de artă, iar astăzi a fost rândul fabricii de sticlă din Murano.

– Îmi cer scuze, m-am înșelat. Văd că sunteți niște turiști foarte activi.

De fapt, de-acum amândoi nu se mai gândeau decât la conversația începută în seara când se întorseseră de la teatru, dar nu o reluară decât după ce plecară de la poștă. Cecily primise, într-adevăr, scrisoarea pe care o aștepta.

– N-o deschizi?

– Nu. Știa deja ce conținea.

– Atunci, pentru că este atât de cald, să mergem în Piața San Marco și să vedem ce ne oferă restaurantul Florian în materie de înghețată. Cu această ocazie, putem relua discuția noastră; n-am avut timp atunci să-ți spun, dar cred că am o soluție care să îndeplinească în totalitate cerințele tale referitoare la locuința familiei, după instalarea ta în casa mea.

Capitolul 6

Siguranța pe care el o afișa o enerva îngrozitor pe Cecily. Ar fi plecat imediat de lângă el, dar rămăsese din simplul motiv că nu știa să se întoarcă singură la hotel.

Charles alese drumul care trecea printr-o piață și, văzând-o în sfârșit plină de interes și admirație pentru toată acea bogăție de culori și forme, se simți mulțumit pentru alegerea făcută. Atrasă de tot ce vedea, Cecily cumpără penare din piele pentru frații ei, o tabacheră din piele pentru general și un șal alb din dantelă pentru mama sa.

– Ah, dac-aș putea să mă așez undeva să desenez ceea ce văd!

Vorbi cu voce tare, exaltată, apoi se cenzură, ca și cum s-ar fi trezit brusc la realitate.

– Oricum, ar fi peste puterile mele. Aveai dreptate când spuneai că am nevoie de lecții de desen; mi-ar fi imposibil să surprind toată această lume în mișcare.

– Și-așa n-ai putea sta aici singură ca să pictezi. Voi aranja să iei lecții de desen când te întorci în Oatesby – de asemenea, și lecții de canto. Ai o voce minunată care, cred eu, ar fi pusă și mai bine în valoare dacă ar fi cultivată. Doar câteva lecții cu o profesoară bună ar fi de-ajuns.

Deși agasată, Cecily nu-și putu stăpâni totuși un zâmbet, amuzată de insistența lui.

– Îmi pare rău că nu-ți place cum cânt.

– Nu este vorba despre ceea ce-mi place sau nu-mi place mie, ci de faptul că vreau să cânți mai bine decât acum în fața oaspeților mei.

– Înțeleg ... Vrei să iau lecții în interesul tău.

– Firește.

Siguranța lui o uimi. Nici nu știa dacă să se arate indignată, sau să râdă. Ajunseseră din nou în Piața San Marco, în dogoarea soarelui, și abia după ce se așezară la o măsuță în restaurantul Florian, în fața unor cupe cu înghețată, Charles începu să-i vorbească despre planul lui.

– Când ți-am propus prima oară o căsătorie formală, ai pus condiția ca familia ta să vină să locuiască la Oatesby cu noi.

– Așa este, și aș adăuga că, între timp, n-a survenit nimic care să mă facă să mă răzgândesc.

– Atunci, poate că va aduce o schimbare ceea ce vreau să-ți propun acum. Sunt dispus să cumpăr o casă în Milchester pentru mama ta, s-o mobilez și să-i asigur acesteia un venit de o mie de lire pe an. Desigur, casa va fi suficient de mare pentru ea și ceilalți trei copii ai săi, precum și personalul de serviciu de care

va avea nevoie. Desigur, va trebui să justifice cheltuielile, dar atâta timp cât nu depășește suma alocată, este liberă să facă așa cum dorește.

Cecilyei nu-i venea să creadă, dar, înainte de a putea spune ceva, Charles continuă pe același ton calm.

– Ar fi mult mai bine decât în varianta propusă de tine, cred că ești de acord, asupra acestui fapt. Oatesby este la trei mile depărtare de oraș, și dacă frații tăi pot merge pe jos până la școală sau ar putea fi înscriși la internat, mama ta ar avea nevoie permanent de trăsură pentru a ajunge în Milchester. De asemenea, sora ta ar merge împreună cu Janie la lecțiile de dans, însoțite de aceeași guvernantă. De fapt, nici nu cred că mamei tale i-ar plăcea să locuiască la noi; categoric, ar prefera să aibă casa și servitorii ei. În același timp, s-ar rezolva problema unchiului tău, care ar reveni la existența lui tihnită.

Cum Cecily rămase în continuare tăcută, prea uimită de ușurința cu care se hotăra situația familiei sale pentru a mai vorbi, Charles luă aceasta drept un acord tacit.

– Așadar, ne-am înțeles, da? Când dorești să discut cu unchiul tău pentru a ne da comsimțământul domniei sale în vederea căsătoriei? Aș vrea să aranjez totul cum ajung acasă săptămâna viitoare, dar, dacă preferi să aștept până la întoarcerea ta în Anglia, sunt dispus să fac așa cum vei dori. Presupun că nu mă vei considera un om total nerezonabil.

– Încetează! Îmi pare rău domnule Pitborough, dar te grăbești și ești mult prea sigur pe tine. Încă n-am spus că sunt de acord, iar apoi, trebuie luată în considerare și familia mea.

– Te rog să mă scuzi că îți reamintesc, dar la ei m-am gândit în mod deosebit.

– Trebuie să fie de acord mama, înainte de-a se face orice plan.

– Firește. Când voi merge la unchiul tău, mă voi întâlni și cu dumneaei. Nu cred că am vreun obicei supărător ... continuă el pe gânduri. Nu sunt mofturos în privința mâncării – la micul dejun beau doar cafea, nu-mi plac ouăle fierte ... Adică, vreau să spun că nu este vorba despre lucruri grave, importante, în ceea ce privește ce-mi place și ce nu. Dar, desigur, menajera mea te va informa.

Cecily își termină înghețata, apoi puse lingurița jos; ochii îi erau întunecați de mânie.

– Nu ți-a trecut niciodată prin minte că aș putea avea și eu preferințe și aversiuni?!

– Nu, dar vei fi liberă să ți le exprimi așa cum dorești.

"Este oribil și totuși minunat," gândi ea după ce, pentru o clipă, privirile li se întâlniră. "Nici nu știu dacă-l urăsc sau sunt pe jumătate îndrăgostită de el, dar în orice caz, este diferit de orice alt bărbat din lume."

– Este, în definitiv, o chestiune de afaceri, îi întrerupse el firul gândurilor cu răceală, nu o chestiune personală. Asigur familiei tale o casă și, în schimb, obțin o persoană care să joace rolul de amfitrioană și de mamă pentru micuța Janie. Prețul pe care-l ceri este mare, dar nu mai mult decât sunt pregătit să plătesc. Așadar, ce altceva mai e de spus?

Cuvintele lui o readuseră brutal la realitate.

– Numai că n-am spus încă dacă sunt pregătită să accept postul pe care mi-l oferi. Repet: ești mult prea sigur pe tine, probabil pentru că, atunci când m-ai văzut prima dată, arătam ca o biată fată prost îmbrăcată, tocmai potrivită pentru ceea ce-ți trebuia.

– Ah, îmi amintești mereu! Ei bine, da, chiar arătai demodat și prost îmbrăcată cu rochia aceea!

– Era greu să fac ca vechile rochii ale mamei să pară elegante! Croitoreasa a făcut ce-a putut.

– Vrei să spui că rochia aceea era transformată din una mai veche a mamei tale?!

– N-am mai avut o rochie nouă – adică una făcută special pentru mine – de când am plecat din Londra; eram încă la școală. Și acum, în excursie, aș fi venit tot cu un geamantan plin cu rochii vechi de-ale mamei dacă unchiul meu nu s-ar fi impus și nu mi-ar fi plătit aceste rochii noi cu care să nu-l fac de rușine. Nu erau suficienți bani ca să fim amândouă, și eu și mama bine îmbrăcate, așa că nu puteam avea astfel de pretenții.

Văzu în privirea lui o expresie plină de duioșie și se temu să nu dea cumva impresia că ar căuta compasiune sau că ar încerca să aducă întreaga afacere pe plan personal, ceea ce lui îi displăcea atât de mult.

– Desigur, asta n-are nicio legătură cu noi. Voi da răspunsul înainte să pleci. De aceea am să te rog să-mi spui *când* pleci.

– Miercuri.

– Foarte bine; îți voi da răspunsul luni. Îmi trebuie puțin timp pentru a mă gândi la această nouă propunere, care presupune

rezolvarea mai multor probleme.

– Nu te pot ajuta să le rezolvi?

– Nimeni nu mă poate ajuta. Cred că e timpul să mă-ntorc la hotel.

O conduse până în fața intrării.

– Astăzi e vineri. Vei avea răspunsul luni, domnule Pitborough. Promit.

Luă pachetele din brațele lui, îi întinse mâna cu un gest franc, apoi dispăru, iar Charles se-ntoarse acasă la sora lui. Fără să observe dansul apei în ritmul gondolelor, reflexele aurii cu care soarele împodobea Palatul Dogilor, frumusețea fără seamăn a acestui oraș romantic, rămase adâncit în gânduri, incapabil să se detașeze de amintirea lăsată de privirea, vocea și atingerea mâinii ei. Afacerea ce avea ca scop angajarea unei tinere inteligente, cu picioarele pe pământ, prost îmbrăcate pentru a o înlocui pe mătușa lui în administrarea gospodăriei, atingea, făcând să vibreze în mod neașteptat, o coardă sensibilă personală. Încercă să-și mobilizeze vechea lui ură față de femei, dar aceasta părea să nu funcționeze. Imaginea chipului tinerei îi stăruia în memorie cu încăpățânare și, trebuia să recunoască surprins că, eliberată de grijile pentru familie și departe de mama ei egoistă, era mult schimbată: era cu adevărat frumoasă, iar ochii ei – cei mai minunați pe care el îi văzuse vreodată. Era mai hotărât ca niciodată s-o aibă în casa lui, așa cum și-ar fi dorit o pictură sau o piesă de mobilier care i-ar fi plăcut în mod deosebit.

Era convins că modul lui stângaci de abordare o îndepărtase complet de el și, dacă avea totuși să accepte propunerea făcută,

condițiile nu puteau fi decât cele stabilite inițial de el. Oatesby era o casă suficient de mare ca ei doi să poată locui complet separat, ori, în starea de spirit în care se afla acum, nu mai era deloc sigur că asta își dorea.

Ajuns acasă, trebui să înfrunte întrebările curioase ale surorii lui, încercând să le pareze cu toată diplomația de care era în stare. În cele din urmă, contesa îl întrebă direct.

– Venirea ta aici e legată de Cecily?

– Ce te face să crezi acest lucru?

– Probabil, modul în care vă comportați unul față de celălalt când vă întâlniți. A fost aproape nepoliticoasă față de tine în seara când ați mers la teatru și totuși ai ținut neapărat să fiți singuri într-o gondolă, evident pentru a discuta cu ea. Apoi ... modul în care ai insistat să duci personal biletul ladyei Rand, când ar fi putut foarte bine s-o facă unul din servitorii mei. Pesemne aflaseși că ea era acolo. Am dreptate, nu-i așa? Există o anumită înțelegere între voi doi?

– Ai avut întotdeauna un spirit de observație foarte fin, Miriam.

Ezită puțin, apoi îi împărtăși, pe un ton detașat, intențiile sale.

– Charles, nu poți face așa ceva! Nu știu cum e domnișoara Floyd! Eu am aflat de curând de la lady Rand despre ea și niciun bărbat cu mintea întreagă nu cred că i-ar putea da mână liberă în privința banilor. Tot de la ea știu că Floyd provenea dintr-o familie înstărită și, deși cheltuise jumătate din avere înainte de a o cunoaște pe Louisa Masterson, aceasta i-a terminat în timp

record și cealaltă jumătate, după căsătorie. Floyd a murit sărac și generalul Masterson a trebuit să le achite datoriile. Dacă așa stau lucrurile, doamna Floyd este un adevărat pericol.

– Nu cred, spuse el, zâmbind enigmatic. Nu există mulți oameni să mă poată păcăli în ceea ce privește afacerile.

– Da, poate ai dreptate în această privință, dar mai este un aspect pe care se pare că l-ai pierdut din vedere.

– Care anume?

Tonul lui arăta clar că nu era dispus să continue discuția.

– Trebuie să-ți spun acest lucru, după care mă voi opri, căci văd bine că nu ești într-o stare de spirit în care să faci conferințe. Mama mi-a spus odată că bărbații din familia Pitborough erau mult prea tentați de a aduce afacerile în viața intimă și că tocmai de aceea a fost atât de minunat să-l cunoască pe Wilbur Goldmeyer care, din prima clipă, i-a acordat ei prioritate. Se pare că tu, Charles, ai moștenit acest defect al familiei. De asemenea, cred că nu te-ai gândit că Cecily Floyd este mult mai tânără decât tine și că este foarte atrăgătoare. La balul dat de amiral, bărbații roiau în jurul ei ca niște albine în jurul unui borcan cu miere. Poate veni vremea când se va îndrăgosti de un alt bărbat. Sper că nu vrei o a doua tragedie în viața ta.

– Cred că sunt imun la așa ceva acum și, chiar dacă ai impresia că impun condiții grele, te asigur că nu este deloc așa; Cecily Floyd va avea deplină libertate să-și aleagă prietenii, cu condiția să nu provoace un scandal legat de numele meu. În ceea ce mă privește, nu mă voi mai implica sentimental cu nicio altă femeie. Fac tot ceea ce fac pentru Janie – are nevoie de cineva

care să ia locul mamei ei, cineva care să aibă înțelegere și afecțiune, iar Cecily Floyd mi se pare persoana potrivită. Sper să accepte.

Miriam mai vru să-l avertizeze că, la un moment dat, Cecily va dori un soț adevărat și proprii ei copii, ceea ce nu va obține de la el decât prin scandalul unui divorț care va face mult rău Janiei. Renunță, însă, simțind că atitudinea lui Charles era inflexibilă.

***

Cam în aceeași perioadă în care soția episcopului trimitea invitații pentru balul de la Palat organizat cu ocazia Anului Nou, o casă veche chiar de lângă banca Pitborough și Orde era închiriată pe o perioadă de șase luni unui anume domn Gerald Turnbull, un australian care, imediat cum ajunsese în oraș, anunțase că se ocupa cu scrierea unei cărți despre creșterea de oi din Australia, fapt pentru care nu agreea vizitele.

Domnul William Pitborough trecu pe la el să-l întrebe dacă n-ar vrea să fie primit ca membru onorific la Clubul Liberal din Milchester – o onoare pe care străinul o refuză destul de vehement – după care împărtăși soției lui impresia că acel individ e ca un diamant neșlefuit. Ceea ce domnul William Pitborough mai observă, de asemenea, era că nu existau decât puține piese de mobilier în locuință și că personalul de serviciu se reducea la doi slujitori – soț și soție – care păreau în relații de

familiaritate cu stăpânul lor. Când soția lui repetă informația doamnei Blades, soția colonelului, aceasta confirmă că acea stare de lucruri era ceva obișnuit în Australia.

Colonelul însuși merse în vizită la domnul Turnbull și se întoarse de la el foarte surprins.

– Dacă scrie o carte despre fermele din Australia în care se cresc oi, atunci știe surprinzător de puțin despre ele. M-am mai întâlnit în decursul vieții cu diferiți scriitori și, deși am destul de puține lucruri în comun cu ei, trebuie să spun că toți erau suficient de interesați de subiectul despre care scriau pentru a discuta despre el, pe când domnul Turnbull nu a menționat nici măcar o singură dată în treacăt creșterea oilor. De fapt, părerea mea este că a venit aici în cu totul alt scop, povesti el soției lui.

– Care ar putea fi acela?

– Ar fi interesant de aflat.

Concluzia judecătorului Kirby în legătură cu nou-venitul după vizita pe care i-o făcuse, lăsa loc aceleiași umbre de mister.

– Sunt convins că l-am mai văzut undeva, spuse el pe gânduri, soției lui. Figura lui îmi e familiară, dar nu-mi pot aminti în ce situație l-am cunoscut.

– Presupun că nu la Old Baily, în postura de acuzat!

– Mi se pare puțin probabil, deși slujitorul care mi-a deschis avea o figură care și-ar fi găsit perfect locul în boxa acuzaților.

Se ajunsese, așadar, la consensul tacit că, dacă domnul Turnbull nu dorea să intre în cercurile mondene din Milchester, cel mai bun lucru era să fie lăsat în pace, relațiile cu ceilalți reducându-se la un simplu salut în întâlnirile ocazionale pe

stradă. De fapt, era exact ceea ce străinul își dorea.

Banca Pitborough și Orde se mândrise întotdeauna cu modul în care își trata angajații. Și până atunci aceștia se puteau baza pe faptul că, după o perioadă în care lipseau din cauza bolii, își puteau relua posturile, dar, în ultima vreme, domnul Charles Pitborough instituise un fond de plată pentru concediile medicale. Bineînțeles, medicul băncii vizita orice angajat care lipsea mai mult de două zile, pentru a se evita cazurile în care boala ar fi folosit drept pretext pentru a obține o zi nemuncită plătită.

Printre acești angajați se număra, totuși, un anume Harold Pretty – un funcționar mărunt, nefericit, a cărui soție, o femeie lipsită de minte, veșnic nemulțumită, îi făcea viața un calvar, plângându-se în fiecare seară că vroia fel de fel de lucruri, pentru ea însăși sau pentru casă, pe care ei nu și le permiteau.

– Primesc acum salariu maxim, draga mea și nu mă mai pot aștepta la o mărire, îi explică el calm într-o seară de aprilie, când reproșurile ei nu mai conteneau. Alte familii care au și copii se descurcă foarte bine și cu mai puțin.

– Lucrezi acolo de șaisprezece ani și nu e drept să ai doar acest salariu.

– Am început, ca toți angajații de la Pitborough's, cu nouăzeci de lire pe an, sumă care a crescut în fiecare an până am ajuns acum la trei sute de lire; este maximum.

– Sunt sigură că alte bănci mai mari ar plăti mai mult.

– Dacă te referi la trusturile bancare, da, poate că salariul ar fi în final mai mare, dar sunt prea bătrân pentru a mă mai muta.

În orice caz, salariul de început la orice bancă ar fi incomparabil mai mic față de cel pe care-l primesc acum.

– Te-au muncit mult în toți acești ani; ar trebui să ai un post de șef, nu să fii în continuare în subordinea bătrânului Summerscales.

– Sam Summerscales lucrează la bancă de aproape patruzeci de ani. Știe de-acum tot atât, dacă nu mai mult, decât unii dintre parteneri. Mai degrabă domnul Charles și-ar tăia mâna dreaptă decât să-l înlocuiască pe bătrânul Sam, după atâția ani de muncă.

– Și ce salariu are?! Patru sute de lire pe an?

– De unde să știu?! Doar nu cer să văd statele de plată.

– Ar trebui să ceri să le vezi! Nu-i de mirare că doamna Summerscales își poate permite draperii noi pentru salon, pe când ale mele pot ajunge zdrențe și nimănui nu-i pasă, începu ea să plângă. Urăsc banca asta, urăsc Milchester, cu toate doamnele care se plimbă în trăsuri și-i disprețuiesc pe cei ca noi! Le urăsc și aș vrea să mor!

Spunând acestea, alergă în salon și trase atât de brutal de bietele draperii, încât aproape că o zdrențui pe una dintre ele, ceea ce o făcu să plângă și mai mult.

Domnul Pretty își lăsă cina neterminată și ieși din casă, trântind ușa cu putere în urma lui. Știa că n-ar fi trebuit să amintească de ceilalți colegi ai lui care aveau copii, căci pentru Polly, care nu putuse avea, acesta era întotdeauna un punct sensibil. Uneori avea impresia că soția lui era cât se poate de nerezonabilă, apoi se gândea că toate femeile erau la fel. Totuși, când se-ntâlnea câteodată duminica în oraș cu unii din colegii

lui, își dădea seama că erau fericiți alături de familiile lor, că soțiile acestora erau bine îmbrăcate, iar copiii bine îngrijiți, deși mulți dintre ei aveau un salariu chiar mai mic decât al lui.

Era o seară ploioasă de aprilie și domnul Pretty intră în barul Tilverton Arms să bea o halbă de bere: simțea că are mare nevoie. Nu după mult timp, la masa la care se așezase veni un bărbat cu figură de luptător.

– Bună seara.

– Dacă o fi bună, răspunse el posomorât.

– Vino în Australia, amice! Soției și copiilor tăi le va plăcea enorm acolo.

– Nu am copii.

– Atunci, doar soției tale.

– Da, da, ei i-ar plăcea oriunde în altă parte în afară de Milchester.

– Îi dau dreptate. În cătunul ăsta aproape mort, pun pariu că nu câștigi nici cât să întreții o muscă.

Domnul Pretty nu răspunse, considerând că nu era treaba acelui necunoscut cât câștiga el, dar acesta continuă:

– Sigur că în Queesnsland plătim salarii adevărate, nu ca aici. Și, dacă nu consideri o impolitețe din partea mea, pot să te-ntreb unde lucrezi?

– La Banca Pitborough și Orde.

– Adevărat? În Australia, un funcționar de bancă având atâția ani de experiență poate primi o mie de lire pe an. Avem nevoie de oameni inteligenți acolo și știm să-i păstrăm.

Domnul Pretty rămase pe gânduri și nu refuză când străinul

se oferi să plătească încă un rând. În orice caz, până plecă, îi povesti o mulțime de lucruri despre el însuși, soția lui și banca la care lucra, fără însă a ști despre interlocutorul său altceva în afara faptului că-l chema Ed Sorrel și era angajatul domnului Turnbull de la casa Kingsdow, chiar de lângă bancă.

– Dacă te gândești să emigrezi în Australia, amice, vino să discuți într-o seară cu domnul Turnbull. Îți va spune mai multe despre ce perspective poți avea acolo, spuse străinul înainte să se despartă.

Când domnul Pretty ajunse acasă, era deja mai îngăduitor față de soția sa, considerând că fusese vina lui pentru că amintise de copiii celorlalte familii.

– Ai vrea să emigrăm? o întrebă el chiar în acea seară

– Unde?

– În Australia. Mi s-a spus că e o climă minunată – cea mai mare parte a anului e foarte cald – iar salariul pe care l-aș putea câștiga la o bancă din Sydney, făcând exact același lucru ca și aici, ar fi de o mie de lire pe an.

– Și cum ai putea găsi un astfel de post?

– În primul rând, ar trebui să discut cu domnul Turnbull.

– Și cine este acesta?

– Domnul din Australia care locuiește în Kingsdow House, chiar lângă bancă.

– Ah, *el!*

– Da. Cred că te-ar ajuta.

– E timpul să primești mai degrabă tu un ajutor din partea cuiva!

Se întâmplă ca Ed Sorrel să fie iar în barul Tilverton Arms în seara următoare și, când domnul Pretty îl întrebă dacă îi poate aranja o întâlnire cu domnul Turnbull, îi propuse să-l conducă imediat la acesta.

– Mâine poate fi în Londra, sau în Scoția, sau chiar la Paris, dar știu sigur că în seara aceasta îl găsești acasă.

Toată teama și reținerea domnului Pretty se spulberă în fața ospitalității și stilului degajat al domnului Turnbull, care, invitându-l lângă foc, îi oferi imediat un coniac.

Discutară despre Australia și, deși domnul Turnbull nu știa momentan nicio bancă din Sydney amatoare de funcționari englezi, promise să se intereseze la un prieten de-al său, bancher.

– În ceea ce mă privește, îmi place Milchester și sunt tentat să mă stabilesc aici un timp. Firește, sunt un om bogat, ceea ce-mi permite să mă mut oricând și oriunde doresc. Dar aș dori să am o locuință permanentă în Anglia, tot așa cum am și în Sydney. Casa de acolo este mult mai mare; am un majordom și un personal de serviciu format din doisprezece membri pentru că primesc mereu oaspeți și dau petreceri. Prețul care mi s-a cerut pentru Kingsdonn House este rezonabil, conform standardelor australiene, dar cred că mai e cineva interesat de această clădire și sunt sigur că este vorba despre banca de alături.

– Banca Pitborough și Orde?

– Da. N-ai auzit nimic în legătură cu asta?

– Nu. De fapt, ar fi fost puțin probabil ca patronii să-mi facă mie confidențe.

– Ei bine, am auzit că ar fi foarte interesați, dar ți-aș fi recunoscător dacă ai păstra discreție absolută; în definitiv, ar putea fi doar un zvon nefondat. Totuși, cred că ți-ai dat seama cel mai bine cât de ușor – sau cât de greu – ar fi ca banca și Kingsdow House să devină o clădire comună. Voi fi foarte recunoscător să aflu părerea dumitale. Uite, privește puțin aici, continuă el scoțând dintr-un sertar un sul de hârtie pe care-l desfășură în fața lui. Acesta este planul casei. Spune-mi, ce se află de partea cealaltă a peretelui despărțitor: o încăpere, un coridor, biroul funcționarilor, sau ce?!

– Păi ... biroul patronilor, spuse domnul Pretty după ce privi cu atenție planul. Coridorul care duce acolo trebuie să se termine pe undeva în dreptul bibliotecii dumneavoastră. Dacă ar cumpăra această casă, ar fi într-adevăr foarte simplu: o ușă de legătură practicată în perete și patronii ar putea avea birourile aici. Cu toate că ... stai puțin, nu e chiar atât de simplu, având în vedere că peretele despărțitor e gros de trei sau patru picioare – au descoperit acest lucru când au făcut niște modificări la subsol.

– Trei sau patru picioare grosime ... Casele astea englezești sunt făcute să dureze o veșnicie, nu glumă! Și modificările de la subsol pentru ce au fost făcute?

– Pentru păstrarea casetelor cu documente de valoare ale clienților noștri – titluri de proprietate, testamente, acte de genul acesta. Și-apoi, desigur, este și un seif, de fapt mai mult o încăpere securizată, cu pereți și ușă din oțel gros.

– Fac pariu că nu se încredințează vouă, funcționarilor, cheia!

– În niciun caz! Doar patronii au câte un set de chei și domnul Summerscales. Domnul Charles Pitborough spune mereu că ar vrea să mărească și mai mult siguranța seifului, protejându-l cu încă un rând de pereți metalici și o ușă suplimentară, dar domnul Orde – patronul cel mai în vârstă, care locuiește în Lancashire – spune că dacă seiful a fost suficient de sigur pentru tatăl lui Charles, înseamnă că este și pentru el. Cred că are dreptate, mai ales că la ferestre sunt zăbrele groase, iar ușa de la subsol este întotdeauna încuiată.

– Și, presupun că există și un paznic de noapte.

– În niciun caz! Domnul Pretty păru chiar amuzat de această idee. Poate că or avea așa ceva în băncile din Sydney, sau din Londra, dar nu e cazul într-un orășel liniștit ca Milchester. Avem un portar în timpul zilei, dar e folosit mai degrabă pe post de curier. De fapt, domnul Pitborough e ca un paznic de noapte; nu numai că rămâne să lucreze până târziu, dar de multe ori vine și noaptea și, cum este foarte vigilent, ar ști imediat dacă e cineva.

– Așa și pare, într-adevăr. Mulțumesc mult, domnule Pretty. Omul meu mi-a spus că ești inteligent, dar nu mi-am închipuit să-mi fii de așa mare ajutor. Îi voi scrie prietenului meu, bancherul din Sydney, dar în locul dumitale n-aș spune nimănui de la bancă despre discuția noastră. E suficient să afle că-ți cauți un post mai bun ca să fii concediat fără să ți se dea măcar referințe.

Domnul Pretty ar fi vrut să spună că patronul lui nu era așa și nu stătea niciodată în calea unui angajat al său care avea o

perspectivă mai bună, dar coniacul băut îi cam încețoșa gândirea și-l făcea să simtă o oarecare indignare față de banca la care lucra, deși nici el nu prea știa motivul. Așadar, fără a mai spune nimic, își puse paltonul, ajutat de Ed, după care se lăsă condus spre ieșire.

Pe măsură ce mergea spre casă și frigul de afară îi mai limpezea mintea, își dădu seama că discutase prea puțin despre Australia – de exemplu, despre casa pe care o va avea acolo, despre modul de viață al oamenilor ... Oricum, nu-și făcea griji, pentru că domnul Turnbull îi luase adresa ca să-l anunțe când va avea vești de la prietenul lui și va avea atunci ocazia să-l întrebe de amănunte înainte de a lua o decizie finală.

Și-apoi, un salariu de o mie de lire pe an nu lăsa prea mult loc de îndoială în mintea lui. Cu un astfel de salariu, putea să-și permită o trăsură și draperii noi pentru toată casa, din pod până în pivniță.

Capitolul 7

Pe măsură ce zilele treceau, Harold Pretty constata că prietenia domnului Turnbull față de el devenea, în mod măgulitor, din ce în ce mai strânsă. La rândul său, și el își luase obiceiul ca, în drum spre casă, să treacă pe la bar să vadă dacă nu cumva Ed era acolo și, cum de cele mai multe ori acesta era, îl invita la Kingsdow House, la nelipsitul pahar cu coniac, asculta poveștile domnului Turnbull despre acea țară idilică în care cine era suficient de înțelept pentru a emigra avea numai surprize plăcute.

Protestele lui Polly, nemulțumită de a fi lăsată singură atât de des, erau compensate de povestirile despre Australia, iar când domnul Turnbull o invită într-una din seri și pe ea, alături de soțul ei la cină, după care îi trimise acasă cu trăsura, biata femeie, încă plutind în paradisul atâtor complimente, îl catalogă definitiv drept un gentleman desăvârșit.

Și totuși, în timpul acestor vizite, Harold Pretty aflase mult mai puțin despre Australia decât domnul Turnbull despre Banca Pitborough și Orde. Aflase, de pildă, că zidul terminat cu ornamente metalice în formă de suliță, care despărțea grădina în paragină a Kingsdow House de curtea băncii, avea o înălțime de cel puțin cincisprezece picioare, informație foarte utilă și pentru Ed care trecu neobservat când îl mai înălță puțin cu pământ amestecat cu moloz, astfel încât să nu trezească suspiciuni.

Un singur lucru îl nemulțumea pe domnul Turnbull: păcat că bietul Charles Pitborough muncea atât de mult și stătea mereu peste program; era un obicei nesănătos și, în plus, trăda o fire exagerat de curioasă. Vestea cea bună veni când, bându-și obișnuitul coniac, Harold Pretty povesti cum domnul Charles Pitborough își uimise asociații luându-și o săptămână de vacanță.

– Și cine a preluat conducerea în absența lui?

– Domnul William Pitborough va fi acolo, dar asta nu înseamnă că lucrează!

– Nu-i place să muncească?

– Deloc. Nu e nici pe departe ca domnul Charles.

Cuvintele deveneau din ce în ce mai greu de articulat, dar domnul Pretty tot nu refuza coniacul oferit cu atât de multă generozitate.

– Da, da ... Așadar, el nu rămâne să lucreze până târziu.

– Nu apare decât pe la unsprezece ... apoi pleacă din nou acasă la ora unu, la prânz, și-l mai vezi abia pe la trei și ... hic ... pleacă de tot cu punct ... cu punctualitate la cinci, dacă nu la patru, depinde cum are chef ... Nici urmă de el până a doua zi la

unspe ...

– Domnul William e un om deștept. În Australia, o astfel de bancă nici n-ar fi deschisă sâmbăta. Domnul William vine la bancă sâmbăta?

– Hic ... Foarte rar ... și, dacă exact în ziua aceea vrea să meargă la plimbare cu doamna, lasă totul pe seama domnului Summerscales.

– Asta da, afacere. De ce să ții, în definitiv, un câine și să latri tu?!

– Da, da, am cam obosit și eu de atâta lătrat ...

– Nu va mai trebui s-o faci prea multă vreme, îl asigură domnul Turnbull pe un ton optimist, apoi îl trimise pe Ed să-l conducă acasă.

În vinerea dinaintea datei la care Charles urma să se-ntoarcă din vacanță, mustrările de conștiință, în combinație cu o cină mult prea consistentă la Clubul Liberal, îl făcură pe William să petreacă o noapte agitată. Își aduse aminte că ar fi trebuit să întocmească un raport detaliat asupra orelor petrecute la bancă în absența lui Charles, așa cum acesta se aștepta, de altfel. Ba mai mult, dacă nu dădea destulă importanță acelor aspecte pe care vărul lui le considera esențiale, ar fi urmat, fără îndoială, reproșuri extrem de neplăcute.

Așadar, sâmbătă dimineața apăru la bancă la ora unsprezece, spre marea surprindere a tuturor angajaților, în frunte cu Summerscales. În plus, trecu în revistă toate operațiunile efectuate în timpul absenței lui Charles, ajutat, bineînțeles, de domnul Summerscales. Interesul lui William pentru problemele

băncii se prelungi până la ora trei când, luându-și pălăria din cuier și punându-și mănușile, declară că muncise destul până luni dimineață. În timp ce vorbea, însă, aruncând o privire pe fereastră, observă cu groază o trăsură veche care tocmai se oprise în fața băncii și o mână ca o gheară făcând semne dinăuntru. Summerscales se grăbi să iasă și, după cât de repede reveni, William își dădu seama că fusese trimis să aducă pe unul din patroni.

– Of, Doamne! Iar s-a întors sir Matthew Billing!

– De ce naiba nu putea s-aștepte până la revenirea lui Charles?!

Sir Matthew era unul din cei mai bogați clienți ai băncii. Chiar Josheph Orde spusese că nici nu putea socoti exact cât de mult valora. Avea o casă dărăpănată și o proprietate mare, dar lăsată în paragină, la țară, însă locuia cea mai mare parte a timpului în străinătate și, în rarele ocazii în care se întorcea în Anglia, venea cu diverse probleme legate de investiții, pe care Charles urma să le rezolve și care implicau sume foarte mari.

În ziua aceea, însă, se părea că nu investițiile făceau obiectul vizitei acelui domn. De la fereastra sa, domnul Turnbull văzu că mâna care făcu semn din trăsură era a unui gentleman foarte bătrân, care semăna mai mult a broască țestoasă, înfășurat, chiar și în după-amiaza aceea de iunie, în palton, pled, fular și căciulă călduroasă. Din ceea ce observă el, se părea că unicul scop al vizitei era înmânarea unui pachet învelit destul de neglijent în hârtie cafenie. Amănuntele le află mai târziu, după ce Ed, mai insistent ca de obicei, îl aduse rapid pe domnul Pretty la el acasă,

în urma obișnuitei întâlniri de la bar.

– Oare acel bătrân domn își aduce parte din îmbrăcăminte la păstrare în tezaurul vostru?

Harold Pretty se amuza copios.

– Ah, era sir Matthew Billing, un domn foarte ciudat. Domnul Summerscales îl numește excentric, dar eu aș spune că e cam țicnit. Poate că n-ai să crezi, dar îți spun confidențial, că acel pachet conținea două sute de mii de lire în obligațiuni la purtător. Le strânge în călătoriile sale în străinătate și la câțiva ani se-ntoarce cu un astfel de pachet pe care îl încredințează băncii spre păstrare.

– Două sute de mii de lire! În obligațiuni la purtător ...

– Ce noroc că domnul Charles e încă plecat! Dacă ar fi fost acolo, ne-ar fi pus pe toți să verificăm, să facem teste, să tăiem cupoanele înainte de a depozita el însuși obligațiunile în seif. Bine că, în locul lui, a fost domnul William! Bătrânul Summerscales tocmai ne propunea să rămânem să-l ajutăm să le verifice, dar el l-a oprit. "Au călătorit prin toată Europa într-un pachet învelit în hârtie cafenie, așa că n-o să se întâmple nimic dacă îl punem așa cum e în seif până luni. Nu deschid banca duminica doar pentru dragul de Billing", a spus el, așa că domnul Summerscales și cu mine l-am dus jos la tezaur.

– Ah, ai fost și tu?

– Domnul Summerscales întotdeauna insistă ca unul din noi, ceilalți funcționari, să-l însoțească atunci când trebuie să deschidă seiful. De fapt, e o regulă a băncii.

– Așadar, ați mers amândoi și ați pus acolo pachetul până

luni. Și ... sunt multe asemenea pachete în seiful băncii?

– Nu! Seiful este în special pentru bani și bancnote, patronii țin aproximativ cincisprezece mii de lire pentru situații de urgență. Apoi, mai sunt bijuterii care aparțin unora dintre clienții noștri, dar majoritatea au seifuri chiar acasă la ei, așa că nu ne mai deranjează pentru astfel de lucruri. Vă spun sincer că, de fiecare dată când văd săculeții aceia din piele cu monede de aur, iar eu trebuie să muncesc aproape un an întreg fără să câștig nici măcar jumătate din ce este în unul, mă-ntreb de ce continuu să rămân la banca Pitborough! Sigur, încă n-ați primit nicio veste de la prietenul din Sydney, dar pot măcar spera că va veni o scrisoare în curând?

– Aștept o telegramă; trebuie să sosească din zi în zi. Nu se poate ca prietenul meu să nu fi primit scrisoarea mea și l-am rugat să telegrafieze imediat ce-ți găsește un post bun. Am spus că salariul trebuie să fie de cel puțin o mie de lire pe an, pentru că îi meriți cu prisosință – orice patron își va da seama de aceasta! I-am dat adresa ta, așa că probabil îți va trimite o telegramă; de asemenea, va telegrafia și băncii pentru a-ți acorda un credit, astfel încât să poți ajunge acolo împreună cu soția.

Domnul Pretty merse acasă cu capul plin de visele legate de viața prosperă ce-l aștepta în Australia, unde va fi apreciat la adevărata sa valoare și, chiar dacă simțise o vagă îngrijorare la ceea ce-ar spune domnul Charles Pitborough în legătură cu planul său făcut în secret, se liniști repede. Funcționarii tineri nou angajați erau preveniți să nu discute cu nimeni dinafară orice chestiuni legate de organizarea și activitatea băncii, dar el

avea șaiprezece ani vechime și știa de-acum în cine putea avea încredere și-n cine nu!

Imediat după ce menajera îl conduse la ușă, având în vedere că, în seara aceea, Ed se retrăsese foarte devreme, domnul Turnbull o chemă imediat înapoi.

– În ce stadiu e soțul tău?

– Trebuie să fi terminat de-acum.

– Ar fi cazul. Mai rămăsese cam o jumătate de metru. Speră să iasă în partea cealaltă a peretelui în dreptul ferestrei. Pretty n-a mințit, peretele e într-adevăr gros de aproape doi metri. Sper să merite osteneala, Jake Turnbull.

– În seiful acela se află un pachet a cărui valoare întrece până și cele mai îndrăznețe vise ale noastre. Asta, desigur, *dacă* ajunge acolo.

– A avut el misiuni și mai delicate decât spargerea unui seif de bancă, spuse soția lui Ed, cu un zâmbet de superioritate. Nu-ți amintești de bijutierul din Paris și de lingoul de aur din Berlin? În amândouă cazurile, seifurile erau considerate imposibil de spart.

– Mai avem timp până duminică noapte – nicio clipă mai mult. Când va fi gata, voi merge și eu acolo. Ai pregătit sacii cu care să acoperim ferestrele înainte de a aprinde lanterna la subsol?

– Sunt pregătiți. Dar nu crezi că se va vedea de afară?

– După spusele domnului Pretty, ferestrele dau spre curtea din spate și duminica porțile sunt încuiate din interior. Dacă am aprinde lanterna acolo jos, fără a avea ferestrele camuflate cu

saci, s-ar putea găsi vreun curios care să-și amintească de faptul că domnul Charles nu e în țară și să vrea să vadă ce se-ntâmplă. Trebuie să fim prudenți.

Chiar atunci apăru Ed, murdar, cu pantalonii plini de pământ în dreptul genunchilor.

– Am terminat, anunță el triumfător. M-am uitat și la seif. Este cum n-am mai văzut până acum și pare într-adevăr, din oțel masiv. Cred că îmi va lua vreo douăsprezece ore ca să-l deschid.

– Atunci, mănâncă și apucă-te iar de treabă. Dacă poți ...

– Da, sigur că pot.

– Atunci, noi începem să facem bagajele. Dar, mai întâi, camuflează ferestrele. Sunt în joc două sute de mii de lire și nu e cazul să riscăm tocmai acum.

Duminică dimineața, devreme, o trăsură aștepta în fața casei Kingsdow pentru a-l duce pe domnul Turnbull la gară, astfel încât să prindă trenul de ora opt pentru Londra. Îl însoțea Ed, care ducea o valiză la fundul căreia era un pachet înfășurat în hârtie cafenie, purtând sigiliul băncii Pitborough și Orde, al cărui moto căpătase o semnificație distorsionată: "Păstrez ceea ce am".

Mai târziu, seara, soția lui Ed ieși din casă cu un bagaj destul de mare. Explică birjarului că sora ei din Newcastle se îmbolnăvise și o chemase urgent.

***

Când ajunse la hotel în acea vineri după-amiază și deschise scrisoarea de la mama ei, Cecily constată cu surprindere că fusese scrisă din Cheltenham, unde aceasta mersese la o prietenă, pentru a schimba puțin aerul. De fapt, scrisorile lui Cecily avuseseră efectul opus celui scontat, nefăcând decât să accentueze resentimentele și frustrarea mamei ei. Toate povestirile despre locurile vizitate și întâmplările amuzante o îmbolnăviseră de invidie pe doamna Floyd și când se hotărî să-și viziteze vechea prietenă, Julia Merton, în Cheltenham, întreaga familie răsuflă, întrucât reproșurile ei nu mai conteneau, făcându-le viața un calvar. La rândul ei, Louise îi scrisese Juliei Merton, implorând-o s-o salveze de la o cădere psihică, întrucât, deși se sacrificase atât de mult pentru copiii ei, niciunul nu se gândea la ea, culminând cu purtarea ingrată a fiicei ei Cecily, care plecase împreună cu niște prieteni bogați, fără să-i pese de nimic, luând cu ea o mulțime de rochii noi, făcute cu atâtea sacrificii din partea ei!

"Abia după ce nu voi mai fi lângă ei, copiii mei își vor da seama ce mamă iubitoare și altruistă au", încheiase ea scrisoarea.

Desigur, lui Cecily îi spusese că vechea ei prietenă o invitase să petreacă la ea câteva săptămâni, iar ea acceptase bucuroasă, ca pe o odihnă binemeritată după istovitoarele îndatoriri cărora trebuise să le facă față în Milchester.

Capitolul 8

În zilele următoare, în Veneția era mai cald ca oricând și luni dimineață, deoarece vizita lui Charles se apropia de sfârșit, Miriam propuse să închirieze o barcă pentru a-l duce, împreună cu Janie și bona Appleby, dar și cu proprii ei copii însoțiți de bona lor, pe insula Lido, pentru a petrece o zi pe țărmul mării.

– Pe țărmul Adriaticii va fi incomparabil mai plăcut decât în căldura sufocantă de aici, spuse ea plină de entuziasm. Vom face un picnic, iar Janie se va putea juca în voie cu verii ei. Pot veni și domnul Tilverton și domnișoara Lavender cu părinții și domnișoara Floyd, dacă îi atrage o astfel de excursie. Asta, bineînțeles, dacă vrei să vină domnișoara Floyd cu prietenii ei ...

Observând că fratele ei nu-i împărtășește entuziasmul, Miriam făcu o pauză, așteptând un răspuns din partea lui.

– Draga mea, ești liberă să inviți pe cine dorești, dar dacă ai de gând să-ți umpli bărcile cu copii, domnișoare și provizii, cred

că Tilverton și cu mine vom lua vaporașul până la insulă; va dura zece minute, nu trei sferturi de oră, cât veți face voi. Astfel, vom putea să facem baie în mare înainte de sosirea voastră.

După ce îi reproșă că se sustrage oricăror atribuții și responsabilități, Miriam trimise o invitație la hotel – doar fetele acceptară, deoarece se întâmplase ca doamna Lavender să aibă o migrenă cumplită, iar soțul ei se oferise să rămână cu ea; de fapt, considera că e mai prudent pentru stomacul lui să nu participe la acel picnic cu mâncare italienească.

Fix la ora zece și jumătate sosi o ambarcațiune mare care trase în fața treptelor hotelului, iar contesa le întâmpină veselă pe cele două fete. Cele două bone făceau tot posibilul să stăpânească entuziasmul copiilor care se putea solda oricând cu căderea oricăruia dintre ei în apă.

– Fratele meu și prietenul lui au plecat mai devreme, dornici să profite din plin de apa mării, dar vor veni la masă explică Miriam. Între timp, ne putem plimba pe plajă și aduna scoici; trebuie neapărat să duceți câteva acasă!

Cecilyei îi convenea de minune absența celor doi bărbați, deoarece gălăgia copiilor și sporovăiala veselă a contesei o făceau să uite puțin de problema care o apăsa. Petrecuse jumătate de noapte gândindu-se ce răspuns să-i dea lui Charles Pitborough înainte de sfârșitul zilei, fără a ajunge însă la nicio soluție.

Dacă era de acord cu planul propus de el, atunci unchiul ei ar fi fost într-adevăr eliberat de povara lor, iar mama ei ar avea o casă în Milchester. Dar ... ar fi aceasta în stare să se încadreze în

suma de bani ce urma să i se repartizeze? Mai degrabă, ar cere din nou ajutorul fratelui ei să suplimenteze venitul pe care n-ar fi îndrăznit să-l ceară lui Charles. Iar ea, cum să-i spună direct: "mama este o extravagantă și, dacă îi oferi o mie de lire pe an va cheltui două, iar dacă îi oferi două, va cheltui trei, fără să-i pese de vreo economie!" Pentru că, dacă i-ar spune asta lui Charles, pentru a fi corectă față de el, putea fi acuzată de incorectitudine de propria ei mamă. Și așa, doamnei Floyd nu-i fusese deloc ușor să accepte cele câteva sute de lire pe an – adică tot ceea ce reușise să salveze fratele ei după plata tuturor obligațiilor – după ce fusese obișnuită să comande tot ce poftea, fără să se uite la notele de plată.

Între timp, Rosalind părea să-și recapete ceva din voioșia de-altădată. În ultima vreme fusese tăcută și tristă și Cecily află, în cele din urmă, cauza: schimbarea atitudinii domnului Tilverton față de ea.

– Este îngrozitor să iubești un bărbat căruia nu-i pasă de tine, îi mărturisise Rosalind. Abia acum încep să înțeleg ce trebuie să fi simțit bietul domn Ferndean.

– Domnul Ferndean?! Nu înțeleg. Ai mai primit vești de la el de când a fost aici?

– Nu despre asta e vorba, ci despre Barnaby ... adică domnul Tilverton ... Când ne-am luat rămas-bun în fața casei doamnei Chadwell, eram sigură că mă iubește tot așa cum îl iubesc și eu. Apoi, când ne-am întâlnit în mod atât de neașteptat la serata dată de lady Rand, am simțit că era la fel de încântat să mă revadă, cum eram și eu. În seara aceea, pentru mine n-a mai existat

nimeni în afară de el, tot așa cum și el nu părea interesat de altcineva în afară de mine. Și deodată, ziua următoare, era complet schimbat – atât de rece și de distant ... Sunt convinsă că prietenul lui, domnul Pitborough, i-a spus ceva; poate consideră că nu sunt suficient de bună ca să mă mărit cu un Tilverton! Știu că Barnaby are o părere excepțională despre Charles Pitborough și tot ce spune acesta e literă de lege pentru el.

– Nu cred că domnul Pitborough ar interveni!

Cecily se simți datoare să-i ia apărarea, deși nici ea nu știa de ce-și dădea osteneala.

– Și atunci, de ce e Barnaby atât de schimbat? De când s-au întors din Chioggia, îl văd câteodată că mă privește trist, ca și cum m-ar iubi încă, dar s-a întâmplat ceva și pare să nu poată face nimic ca să depășească această situație. Sunt sigură de un lucru: cineva a spus ceva, sau a făcut ceva să-i arate că n-are rost să se mai gândească la mine și, dacă acea persoană nu a fost domnul Pitborough, atunci cine altcineva, mă întreb?!

– Eu știu?! Poate că există vreo fată cu care lordul Tilverton vrea să-l însoare.

– Lordul Tilverton nu se mai interesează de mult timp de el.

De atunci nu mai discutaseră, iar în acea dimineață Rosalind părea să fie iar ca înainte: ochii îi străluceau, iar râsul său se contopea cu al copiilor, pregătită parcă instinctiv să primească fericirea.

Cei doi domni le așteptau pe insulă. Contesa și fetele preferară să meargă pe jos, iar copiii împreună cu bonele și coșurile pentru picnic au fost transportați cu trăsurile special

pregătite.

Imediat ce părăsiră piațeta cu magazine și o luară pe drumul mărginit de pomi, contesa, de braț cu fratele ei și cu Cecily, porni înainte, iar Rosalind și Barnaby îi urmară la mică distanță.

În scurt timp, distanța dintre ei se mări considerabil și, privind discret în urma sa și văzându-i mergând la braț, angajați într-o discuție serioasă, Cecily avu toate motivele să spere că vor găsi o explicație. Într-adevăr, când Rosalind și Barnaby îi ajunseră din urmă pe plajă, fericirea din privirile lor îi confirmară așteptările. Curând, sub pretextul de a căuta scoici, Rosalind găsi momentul potrivit ca, aflându-se singură cu Cecily, să-i povestească totul.

– A început prin a-mi spune că presupune că voi fi foarte ocupată cu pregătirile de nuntă când voi ajunge acasă. Când l-am întrebat ce nuntă, a spus "Cum adică, doar te măriți cu domnul Ferndean!" și a părut foarte mirat când i-am spus că nu intenționez să mă mărit cu acel domn. Nici nu bănuiești, Cis! *Mama* i-a spus toată povestea asta. Urât din partea ei să spună așa o minciună, dar acum, nu mai contează! Acum, când știm sigur că ne iubim, mama poate spune câte minciuni vrea. N-o să mă facă niciodată, nici ea, nici tata, să mă căsătoresc cu domnul Ferndean. Noi vom proceda deschis: chiar în seara aceasta, când ne întoarcem la hotel, Barnaby va cere tatălui meu consimțământul de a ne logodi.

– Dar ... oare va fi de acord, Ros?

– Nu, sunt convinsă că nu. Dar n-are nicio importanță. Mă voi considera ca fiind logodită cu Barnaby și, când voi împlini

douăzeci și unu de ani, ori el va avea o situație mai bună, ori tata va ceda. În orice caz, *ceva* trebuie să se întâmple ca să ne putem căsători – trebuie. Nu se poate ca doi oameni care se iubesc atât de mult să nu reușească să se căsătorească.

Cecily îi dorea din toată inima ca dorința să i se împlinească, dar, odată rămasă singură, după ce Rosalind alergă înapoi la grupul celorlalți pentru a alege cu toții locul de picnic, nu putu să nu compare tristă încrederea în viitor și dragostea care-i unea pe cei doi, cu perspectiva sa, care i se părea destul de sumbră.

Pe fondul unei bune dispoziții generale, picnicul putea fi considerat ca foarte reușit. Contesa reușise să smulgă fratelui ei câteva zâmbete, tânărul Tilverton era în al nouălea cer, iar Cecily se interesa de perioada în care fuseseră construite zidurile de apărare ale insulei.

Abia după ce terminară masa, când până și Janie declarase că nu mai putea mânca, începu să se înnoreze.

– Vă vine să credeți că, după o zi atât de fierbinte, s-a făcut brusc atât de rece și cerul s-a întunecat? observă contesa.

După ce aruncă o privire norilor, Charles prevesti izbucnirea furtunii și, abia termină de vorbit, că primul fulger despică spectaculos cerul, urmat imediat de un tunet care-i confirmă spusele.

Servitorii abia reușiseră să strângă masa, că picături grele de ploaie începură să cadă, amenințând cu un adevărat potop.

– Să ne adăpostim la ruinele acelor colibe din piatră! propuse Charles. Ia tu băiețelul, se adresă el surorii lui, iar eu iau fetițele. Bona o va duce pe Janie.

Cum amândouă bonele erau ocupate cu strângerea jucăriilor copiilor, Cecily o luă de mână pe Janie și fugi spre coliba mai mare, pe când Barnaby alergă împreună cu Rosalind spre cea mai mică.

– Ce amuzant! strigă Janie în timp ce alergau. Când e furtună acasă, bona acoperă oglinda cu un prosop și trage draperiile. Cred că-i e frică de furtuni. Mie nu-mi e; îmi plac foarte mult. Pe tine te înspăimântă furtunile, domnișoară Floyd?

– Nu.

– Așa mă gândeam și eu. Cred că nu te temi de nimic, nu-i așa?

– De ce crezi asta?

– Pentru că pari o persoană curajoasă, spuse fetița strângând-o de mână.

Ajunseseră de-acum la colibă și Charles, care auzise ultima parte a conversației, era curios să audă răspunsul Cecilyei. Îl deranja oarecum faptul că zâmbetul pe care el îl aștepta în zadar, apăruse doar pentru Jenie, când Cecily îi întâlni privirea întrebătoare.

– Important e să pari curajos, chiar dacă tremuri de frică.

Potopul începu și acoperișul, găurit pe alocuri, nu părea o pavăză prea bună. Charles luă dintre jucării o lopățică din lemn și începu să sape un tunel prin care să se scurgă apa, iar copiii, încântați, veniră să-l ajute. Spre mirarea Cecilyei, fața lui, de obicei cu o expresie atât de rece, se lumină și omul acela distant și sobru devenise pe dată plin de căldură și tandrețe. Râdea alături de copii și spunea glume, distrăgându-le atenția de la

tunetele și fulgerele dezlănțuite. Pe cât de intransigent și de dur față de adulți, pe atât de blând și de înțelegător era față de copii.

Cecily se-ntreba, fără să vrea, ce tragedie își pusese amprenta pe el, transformându-l așa. Dacă totul ar fi fost altfel! Dacă propunerea lui ar fi venit din dragoste! Indiferent de ceea ce suferise în trecut, n-avea dreptul s-o trateze așa cum o făcuse. Și totuși, privindu-l alături de copii, știa că va accepta propunerea lui, fie numai de dragul Janiei.

Între timp, ploaia se mai domolise și în curând se opri, dar cum norii încă nu se risipiseră, Charles consideră că e mai bine să se întoarcă toți cu vaporașul.

Privindu-l din nou pe Charles împreună cu Janie, Cecily simți din nou, ca și în cele câteva momente de la restaurantul Florian că s-ar putea să fie îndrăgostită de el. Da, va merge să locuiască la Oatesby, deși îl va vedea doar o dată sau de două ori pe zi, la masă. Mai mult, va trebui să aibă grijă să nu-l întâlnească mai des, ca nu cumva să lase să se observe, spre disprețul lui, ceea ce simte.

Când vaporașul porni, Cecily se strecură afară din cabina atât de aglomerată și ieși pe puntea pustie. Cerul de un albastru strălucitor îi atrase imediat atenția, iar pe fundalul lui începură să se contureze Alpii Italieni. Era un fenomen despre care își amintise că a citit în ghidul turistic al domnului Lavender; numai după furtună aerul era atât de limpede, încât se putea vedea conturul munților.

– Domnișoară Floyd, auzi deodată vocea lui Charles. Ai să răcești!

– Nu-mi e frig. Munții sunt atât de frumoși!

– Admirația pentru munți nu ține de cald. În plus, te stropesc și valurile. Cel puțin, asta te va proteja puțin, spuse scoțându-și haina și punându-i-o pe umeri.

Cecily nu protestă. Căldura hainei lui îi dădu putere să spună ce avea de spus.

– Domnule Pitborough, m-am hotărât să accept propunerea dumitale. Am promis că-ți voi da răspunsul în cursul zilei de azi, dar până acum n-am avut ocazia.

– Mulțumesc. Vocea lui era rece, de parcă ar fi angajat un funcționar la bancă. Sper că vei fi fericită, adăugă el, deși fericirea era un subiect ce nu intra în discuție. Vom discuta amănuntele la întoarcerea acasă.

– Cred că așa e cel mai bine, se străduí ea să răspundă la fel de rece. Presupun că, pentru a nu dura mult și a nu ne implica în mare măsură, ceremonia va avea loc la un birou de stare civilă.

Charles nu răspunse imediat, vădit surprins.

– Un birou de stare civilă?! Așa dorești?

– Firește. Presupun că și tu. Suntem amândoi foarte cinstiți, ori, o ceremonie religioasă ar implica mai mult decât simpla semnare a unui contract. Și-apoi, în biserică ar trebui să facem anumite jurăminte pe care oricum nu le-am putea respecta, așa că ar fi o ipocrizie din partea noastră.

– Ai dreptate. Va fi așa cum dorești.

Când se apropiară de Riva degli Schiavoni, Cecily îi dădu haina înapoi.

– Vei pleca împreună cu sora ta și cu copiii, așa că îmi voi lua

rămas-bun aici și, în caz că nu ne mai vedem până miercuri, când pleci, îți doresc călătorie plăcută.

După care Cecily intră în cabină, iar Charles rămase în continuare pe punte, pentru a fi mai ușor să rețină suficiente gondole ca să încapă grupul lor.

Totuși, în centrul gândurilor lui rămăsese domnișoara Floyd: îl înghețase complet cu raționamentul ei rece pe care-l considerase ca fiind foarte acceptabil la balul de la Palat.

***

– Nu ne vei părăsi, nu-i așa? îi șopti Rosalind Cecilyei când intră în hotel alături de domnul Tilverton. Am nevoie să te știu lângă mine.

– Voi fi acolo!

Sigur, îi promisese, dar simțea o ușoară teamă când îi urmă în livingul închiriat de domnul Lavender. Era și doamna Lavender acolo, complet refăcută.

– Durerea aceea îngrozitoare de cap a trecut odată cu furtuna. De fapt, știi Rosalind, că furtunile au un astfel de efect asupra mea. Cum v-ați descurcat voi? Sper că nu v-a udat ploaia. Am fost îngrijorată pentru voi toți și m-am gândit că sunteți acolo, expuși pericolelor pe insula aceea, mai ales că erați și cu copiii.

– Am descoperit un adăpost, spuse Rosalind. Și am mai

descoperit ceva, eu și Barnaby: faptul că ne iubim. Vrem să ne căsătorim atunci când va putea întreține o soție, dar până atunci vrem să ne logodim. Să-mi faci tu una ca asta, mamă, spuse ea îngenunchind lângă doamna Lavender. Să spuiașa o minciună despre mine și domnul Ferndean! N-am vrut niciodată să mă mărit cu el, cum bine știți!

Interveni și Barnaby, adresându-se domnului Lavender, care rămăsese țintuit de uimire.

– Știu, domnule, că vi se pare o nebunie din partea mea că mă gândesc să mă căsătoresc, având în vedere salariul meu actual. Dar Rosalind și cu mine ne iubim și, dacă vom avea permisiunea dumneavoastră de a ne logodi, voi munci din răsputeri, ca nimeni altul, pentru a-i oferi în scurt timp un cămin.

– Îmi ceri permisiunea ca fiica mea să se logodească timp de câțiva ani cu un tânăr fără bani și fără perspective! tună el. Bineînțeles că nu accept. Nu vei avea niciodată permisiunea mea, domnule! Niciodată! Nu pot decât să mă mir de îndrăzneala de a propune așa ceva.

– Tată! Tăticule drag!

Rosalind merse la domnul Lavender și încercă să-l îmbrățișeze, dar acesta o împinse.

– Nu începe cu lingușelile. Am vorbit cât se poate de serios. Tânărul acesta poate să plece imediat și-i voi fi recunoscător dacă nu va mai încerca să te vadă înainte de a pleca în Anglia. Nu va fi niciodată vorba de nicio logodnă a ta cu el – te rog să înțelegi acest lucru. Îți doresc o zi bună, domnule!

Barnaby se înclină ușor și, fără a mai spune ceva, se îndreptă

spre ușă, dar Rosalind îl ajunse din urmă și cu brațele în jurul gâtului său, îl sărută.

– *Suntem* logodiți – poate spune oricine orice. Suntem logodiți, dragul meu Barnaby și când voi deveni majoră, ne vom căsători. La revedere, dragul meu, Dumnezeu să te binecuvânteze.

După ce ușa se închise în urma lui, Rosalind alergă la fereastră și-l petrecu cu privirea până dispăru din raza ei vizuală. Imediat, reproșurile doamnei Lavender se îndreptară spre Cecily.

– Am crezut, domnișoară Floyd, că se poate avea încredere în tine, că o vei supraveghea pe Rosalind. Singurul motiv pentru care te-am luat cu noi a fost să previi producerea unor astfel de situații. Știi bine cât de impulsivă e Rosalind. Singura mea speranță este că, de obicei, își uită repede preferații.

– Nu-l voi uita niciodată pe Barnaby, declară Rosalind vehement, auzind ultimele cuvinte ale mamei ei. Mi-ai povestit odată, când eram mică, despre o mătușă de-a ta care a fost logodită timp de nouăsprezece ani, dar, până la urmă, tot s-a căsătorit cu bărbatul iubit. Dacă va trebui să fiu logodită cu Barnaby *douăzeci* de ani și tot nu mi se va părea o povară. Dacă nici tata, nici lordul Tilverton nu va putea, sau nu va vrea să facă nimic pentru el, atunci vom aștepta până când va strânge suficienți bani pentru a ne putea căsători. Nu știu care e suma minimă necesară pe care un bărbat trebuie s-o dețină pentru a se însura, dar presupun că nu este cu mult mai mare decât câștigă el acum, așa că nu vom avea de așteptat prea mult. O prinse pe

Cecily cu brațele în jurul taliei și se îndreptă, valsând cu ea, spre ușă. Nu fi atât de tristă, Cis! Chiar dacă m-ai fi legat de tine, tot aș fi fugit la el.

Apoi urcă în camera ei, cântând încet.

***

În casa contesei de pe Grand Canal, printre scrisorile care așteptau, nedeschise, era și o telegramă din Anglia pentru Charles. Acesta citi mesajul criptic, încruntându-se: "Scoaterea anumitor fonduri reclamă urgent atenție din partea ta. Sugerez să te întorci imediat." Semna vărul său, William.

– Sper că nu sunt vești proaste, spuse Miriam.

– Încă nu știu.

Îi arătă și ei telegrama, tăcut.

– "Scoaterea anumitor fonduri" ... Asta înseamnă că un client important și-a retras contul de la noi?

– William nu m-ar fi chemat pentru o astfel de chestiune. Am mai pierdut conturi ... n-ar fi pentru prima dată. Nu, cred că mai probabil e vorba de un jaf.

– Un jaf?! Vrei să spui că a fost forțat seiful?

– S-ar putea. Dar chiar și așa, nu înțeleg de ce aș fi chemat de urgență. În definitiv, nu ținem averi în seif. Presupun că William a descoperit o însușire ilegală de fonduri care se petrece de câtva timp, deși mă-ndoiesc că are perspicacitatea de a descoperi așa

ceva. Oricum, astfel de lucruri se mai întâmplă din când în când, de exemplu, am pierdut mai demult cincizeci de mii de lire din cauza unui funcționar necinstit. Cel mai bun lucru este să iau trenul de noapte spre Milano și să nu mai pierd timp făcând tot felul de supoziții.

– O iei și pe Janie?

– Dacă bona reușește să facă bagajul la timp. Voi merge imediat la gară și voi reține bilete la vagon de dormit.

– Te va însoți și domnul Tilverton?

– Așa aș vrea. Nu se descurcă deloc în ceea ce privește călătoriile, altfel l-aș fi lăsat să vină miercuri, eventual cu bona și cu Janie.

Spre surprinderea lui Miriam, bona nu ezită nicio clipă asupra hotărârii de a face bagajul în două ore.

– Să mă iertați, milady, dar furtuna asta m-a speriat rău. E greu să fii într-o țară străină, mai ales că aici apa nu e bună de băut pentru copii și laptele se acrește atât de repede din cauza căldurii. Abia aștept s-o duc pe domnișoara Janie înapoi. Vă rog să nu vă supărați că am vorbit așa, dar până la urmă, e vorba de obișnuită. Spuneți-i, vă rog, domnului Charles că vom fi gata de plecare la ora pe care o stabilește dumnealui.

Cu o voință de neclintit și ajutată și de bona copiilor contesei, doamna Appleby reuși să fie gata la ora fixată. Înainte de plecare dădu lui Miriam un pachețel.

– Este șalul domnișoarei Floyd – a înfășurat-o pe Janie cu el când a-nceput furtuna. Domnișoara Floyd e o tânără foarte drăguță. L-am văzut pe domnul Charles că i-a împrumutat haina

dumnealui când ne-am întors.

– Da?!

– Domnul Charles ar trebui să se recăsătorească, milady, mai ales acum, când domnișoara Pitborough ne părăsește.

Contesa nu știa de hotărârea mătușii lor de a pleca și faptul acesta o puse și mai mult pe gânduri.

Miercuri, le invită pe Cecily și pe prietena ei sub pretext că, după plecarea domnilor, ea și copiii ei se simțeau singuri. Doamna Lavender nu ridicase nicio obiecție, iar domnul Lavender aprecia gestul lui Charles de a-l fi luat pe domnul Tilverton.

– Fără îndoială că i-a povestit întâmplarea și Charles nu îndrăznește să mă jignească încurajându-l în această prostie, doar contul meu la banca lui nu este deloc neglijabil. Mă întreb cum îl agreează totuși pe acest individ.

– Cred că l-a luat din considerente de sănătate, se simți Cecily datoare să-i ia apărarea lui Charles. Domnul Tilverton a fost foarte bolnav.

– Se poate, domnișoară Floyd, dar cum domnul Pitborough este înainte de orice un om de afaceri, mă-ndoiesc că va mai avea ceva în comun cu el după întoarcerea acasă.

Fetele erau bucuroase să scape de atmosfera apăsătoare de la hotel; domnul Lavender se plângea că se săturase de Veneția și voia să continue călătoria la Roma, iar doamna Lavender rămânea mult timp tăcută față de Cecily, dându-i de înțeles cât era de jignită de atitudinea ei, iar fiicei ei îi făcea tot felul de reproșuri pentru orice fleac.

Contesa le primi în grădină și petrecură întreaga dimineață la umbra plăcută a copacilor. Atunci aflară fetele și de plecarea neașteptată a celor doi domni, cauzată exclusiv de unele probleme de afaceri ale lui Charles.

După prânz, în timp ce Rosalind răsfoia paginile unui album despre Veneția, contesa o luă pe Cecily cu ea ca să aducă eșarfa și totodată, să-i arate o brățară care spera să-i placă Bellei.

– Înainte de a ne întoarce la prietena ta, aș vrea, draga mea, să discut ceva cu tine. Fratele meu mi-a spus care a fost scopul vizitei lui la Veneția și despre propunerea pe care ți-a făcut-o. Am fost îngrozită și i-am spus, de altfel. Am fost întotdeauna sinceră cu Charles și noi doi am fost foarte apropiați unul de celălalt. Deși aș dori foarte mult să se recăsătorească, n-aș vrea s-o facă în condițiile pe care ți le-a propus. Sunt extrem de nedrepte față de tine, fapt care, în mod ciudat, pare să-i fi scăpat din vedere.

Pentru o clipă, Cecily tăcu, apoi, cu o voce liniștită și tot atât de lipsită de orice emoție ca a lui Charles când îi povestise totul surorii lui, îi spuse că acesta era adevărul.

– Am acceptat condițiile lui. Are nevoie de o amfitrioană când mătușa lui se va întoarce în Gloucestershire, iar Janie are nevoie de o mamă, iar eu mă voi strădui să-mi îndeplinesc aceste îndatoriri așa cum o cer interesele de la Oatesby. Voi fi recompensată din belșug de generozitatea cu care va rezolva problema familiei mele. Ceremonia de căsătorie va fi o modalitate de a preveni orice bârfe.

– Charles mi-a spus că nu poate – și nici nu vrea – să se implice sentimental într-o relație cu vreo femeie. După cât de

hotărât o spunea, speram că este mai atras de tine decât vrea să recunoască.

– Oh, nu, în niciun caz. Sunt convinsă că n-are pentru mine decât dispreț – din cauza modului în care am tratat problema familiei mele.

– Da ... familia ta ... După ton se vedea că, pentru toți, aceasta constituia într-adevăr o problemă. Dar, tu? Și pentru tine este tot o afacere? N-ai niciun pic de afecțiune pentru Charles?

– Aș vrea să pot spune că nu, recunoscu ea după o ezitare. Aș fi vrut să nu simt niciodată nimic pentru el. A dorit ca toată această poveste să fie pur și simplu o afacere; foarte bine, m-am gândit, va fi așa cum dorește. Când am pus condițiile referitoare la familia mea, am fost convinsă că puneam astfel punct definitiv întregii povești, îmi închipuiam că tăiasem din rădăcină orice posibilitate de continuare a discuției pe această temă. Am fost uluită, ca să nu spun șocată, când mi-a spus că a venit aici, în Veneția, ca să-mi prezinte planul pe care-l făcuse pentru familia mea. Toți ceilalți bărbați ar fi luat răspunsul meu drept un refuz.

– Nu și Charles. Pentru el a fost o provocare și lui îi plac provocările.

– Așa a văzut el grija mea pentru familie? Ca pe o provocare pentru el?! Abia aici, fiind mai mult timp în prajma lui, am învățat să-l cunoasc mai bine – poate, să apreciez la el calități de care nici nu eram conștientă și treptat, nu știu cum, am ajuns să-mi dau seama cât de mult înseamnă pentru mine. Într-o oarecare măsură, aceasta m-a făcut să accept acest târg absurd propus de el – astfel, locuind în casa lui, la Oatesby, îl voi putea vedea din

când în când, încheie ea, cu voce tremurândă. Presupun că vă dau impresia unei femei interesate să pună mâna pe un bărbat bogat de care să profite împreună cu familia ei. Vă asigur că nu este așa.

– Îți sunt recunoscătoare, spuse contesa luând-o de mână. Dacă îl iubești, nu-mi doresc nimic altceva pentru el. Profită de "târgul" propus de el și vezi ce poate aduce faptul că veți fi mai mult timp aproape unul de celălalt. Probabil că se va opune cu înverșunare oricărui sentiment pe care i l-ai putea inspira. Prima lui căsnicie s-a dovedit dezastruoasă, așa că este de-nțeles de ce nu mai vrea să riște să se îndrăgostească din nou.

– A fost o tragedie, nu-i așa? Am auzit vorbindu-se în Milchester că erau în vacanță în străinătate când soția a murit subit.

– Nu e vorba doar despre atât. Contesa ezită puțin, apoi continuă cu hotărâre. Da, ai dreptul să știi, mai mult decât oricine altcineva, adevărul. Sussie era o persoană veselă și frivolă, fericită doar dacă era înconjurată de prieteni și prietene. Îi plăcea să fie admirată, nici nu știu dacă ar fi putut trăi fără să fie permanent flatată. Mama o detesta, dar recunoștea că era spirituală, dar și cânta frumos, deși fără profunzimea trăirilor tale. Unul din cântecele ei preferate era cel pe care l-ai cântat când ai fost bisată la petrecerea dată de lady Rand.

– Doar n-o fi fost chiar "Devreme într-o dimineață"?!

– Ba da. Nu e cazul să-ți faci procese de conștiință. N-a fost vina ta, și Charles a fost cel care a spus aceasta de la bun început. Fratele meu s-a îndrăgostit nebunește de ea. Am considerat că

părinții ei, disperați din cauza sărăciei, au purtat cea mai mare parte de vină pentru că au convins-o să facă această căsătorie. Ea nu l-a iubit niciodată pe Charles. În primii cinci ani de căsătorie a refuzat să aibă copii și a primit cu repulsie venirea lui Janie pe lume. De fapt, n-a vrut să aibă nimic de-a face cu copilul, și apoi nici cu Charles. A spus că preferă să locuiască la Londra, întrucât se plictisea de moarte la Oatesby. Charles i-a cumpărat o casă în Belgravia, iar ea, cheltuindu-i banii cu o viteză uluitoare, a început să dea petreceri și baluri la care își chema toți prietenii. Într-o bună zi, Charles se trezi cu socrul său care îi arătă scrisoarea primită de la Sussie, în care-l anunța că-și părăsește soțul și pleacă împreună cu un alt bărbat în Italia, chiar în seara aceea. Trebuie să fiu dreaptă și să recunosc că bietul părinte era distrus – atât pentru Charles cât și pentru fiica lui.

Fratele meu a plecat imediat să-i caute și i-a ajuns la Neapole unde, la momentul respectiv, era o epidemie de holeră. Nu știu unde locuiau – Sussie și iubitul ei – dar, când Charles a ajuns acolo, ea se îmbolnăvise deja.

– Și individul acela?

– O părăsise. Pesemne că-i fusese teamă să nu se îmbolnăvească și el. Nu e prea romantic, nu-i așa?! Charles a rămas cu ea până în ultima clipă: a murit în brațele lui.

– Bietul Charles! Asta explică multe. Înțeleg acum de ce nu va mai vrea niciodată o altă soție!

– "Niciodată" este mult spus.

– Este un om foarte hotărât, să nu uităm acest lucru. Mulțumesc mult pentru că mi-ați povestit totul. Mă va ajuta mult

pe viitor.

Un viitor alături și totuși atât de departe de Charles Pitborough.

Apoi, se întoarse la Rosalind.

În drum spre hotel, în gondola pe care contesa le-o pusese la dispoziție pentru a se întoarce, aceasta o întrebă de ce gazda lor o reținuse atât de mult.

– Am discutat perspectiva mea de a accepta un post în cadrul unei familii pe care ea o cunoaște.

– Un post?!

Rosalind se arătă surprinsă, apoi înțelese.

– Doar nu ca guvernantă, sau ceva similar, la fel de îngrozitor! Cecily, scumpa mea, doar nu ești într-o situație chiar atât de grea! Ar fi și-așa destul de rău să fii guvernantă într-o familie engleză, dar să lucrezi la niște italieni ... ar fi de neimaginat.

– Nu pe post de guvernantă, Ros.

– Atunci, doamnă de companie, ca biata domnișoară Gunny a bătrânei lady Scrim?

– Nu, nici ca doamnă de companie. Încă nu-ți pot spune mai mult, dar vei afla la momentul potrivit. În orice caz, este un post pe care m-am hotărât să-l accept.

– Ce misterioasă ești! Va ajuta într-un fel familia?

– Da, va fi de mare ajutor.

Spre surprinderea ei, Cecily își dădu seama că nici nu se gândise la familie toată ziua, ci numai la Charles Pitborough.

Capitolul 9

Ajungând în Milchester, Charles opri trăsura direct la bancă, înainte chiar de a le lăsa pe Janie și pe bona ei la Oatesby.

William și partenerul din Lancashire îl așteptau.

– Ce naiba s-a întâmplat? După cum ai scris în telegramă, mă așteptam să găsesc banca o ruină.

– Îți va spune vărul tău.

– Îmi dau seama că a fost vina mea, începu William, necăjit. Ar fi trebuit să stau să verific, chiar dacă asta însemna să rămân toată noaptea și să mă întorc și duminică. Pe când așa, avem doar cuvântul individului acela că pachetul conținea două sute de mii de lire.

– Ce-ar fi să începi cu începutul?

Cu greu, William îi spuse despre sosirea lui sir Matthew Billing sâmbătă după-amiază cu pachetul acela învelit în hârtie cafenie și cum bătrânul Summerscales a vrut să rămână să

verifice conținutul, dar el a considerat că nu se-ntâmplă nimic dacă-l sigilează cu sigiliul băncii și-l pune în seif.

– Și când am venit luni dimineața, continuă el fără să îndrăznească să-l privească pe Charles în ochi, am constatat că niște spărgători intraseră în încăperea cu tezaurul printr-un tunel săpat din casa de lângă noi, au spart seiful și au luat opt sute de lire în aur și pachetul. Poliția e de părere că jaful fusese plănuit de mai mult timp și că acel Turnbull este un hoț profesionist căutat în Australia pentru o serie de crime.

– Plănuise să ia aur și bancnote, interveni Joseph Orde. Pachetul a fost ca un dar picat din cer. Probabil că l-a deschis și, văzând obligațiunile la purtător, și-a dat seama că sunt mai ușor de manevrat decât bancnotele. Așadar, au luat tot aurul disponibil și pachetul.

– Presupun că banca va trebui să-l despăgubească, spuse William. Repet, nu avem decât cuvântul lui sir Mattheew pentru valoarea obligațiunilor.

– Din moment ce răspundem pentru păstrarea lor, bineînțeles că-l vom despăgubi – nici nu începe discuție. Din fericire, pot să plătesc această sumă din capitalul meu propriu.

– Banca, începu unchiul său, dar Charles îl întrerupse.

– Nu banca.

– Vrei să spui că îți poți *permite* să pierzi două sute de mii de lire?

– Nimeni nu-și poate permite să piardă o astfel de sumă. Dar, deoarece este parte din averea făcută de tatăl meu – în mod perfect legal – din banii familiei Orde, mă simt mai mult

răspunzător să plătesc.

Privirea sa, rece și ușor batjocoritoare o întâlni pe a bătrânului său unchi, iar acesta, pufăind și suflând, spuse că nu trebuie, că el nu vede lucrurile astfel, dar în final cedă, spunând că e foarte frumos din partea lui să gândească așa.

– Locuiesc confortabil la Oatesby și partea mea de profit este suficientă pentru nevoile mele. Am vrut să păstrez o sumă mare doar pentru situația unei crize, deși, într-un astfel de caz, Banca Angliei ar fi gata să garanteze pentru o bancă particulară ca a noastră.

Unchiul său îl asigură că, în cazul unei noi situații limită, va fi rândul său să pună în joc propriul său capital.

Cum nu mai era altceva de făcut și poliția urma să vină a doua zi să discute cu el, Charles plecă acasă.

– Și tot nu ne-a spus ce treabă a avut la Veneția, remarcă William pe gânduri, după plecarea lui.

– Dragul meu, când un om de vârsta lui Charles pleacă în străinătate în interes de afaceri, fără însă a spune niciun cuvânt partenerilor săi despre ele, este vorba, de obicei, despre o femeie. În situația dată, te sfătuiesc să urmezi exemplul meu și să nu pui nicio întrebare.

Tot ce află Charles de la poliție în ziua următoare a fost că Gerald, alias Jake Turnbull, era suspect de a fi implicat într-un alt jaf asupra unei bănci dintr-un oraș din Yorkshire, la începutul anului. Un bărbat care se dădea drept invalid închiriase o casă de lângă o bancă. Individul era plimbat cu un scaun cu rotile de complicele lui, care se dădea drept ginere. După spargerea

băncii – de data aceasta, fusese vorba de zece mii de lire – așa-zisul invalid și "ginerele" său dispăruseră. Jaful a fost făcut ca și acum, într-o duminică, astfel încât spărgătorii să aibă timp să dispară.

– Cu mijloacele acestea rapide de transport, spuse în concluzie inspectorul de poliție, hoții puteau ajunge foarte ușor pe Continent înainte chiar ca jaful să fie descoperit.

Având în vedere rapiditatea cu care el însuși se întorsese din Italia, Charles nu putu decât să fie de acord.

Nu s-a scris mult despre acest jaf în ziarul local, ci doar că a fost furată o anumită cantitate de aur, fără a se aminti de obligațiunile lui sir Matthew.

***

Când Cecily se-ntoarse acasă, după două săptămâni, incidentul părea aproape uitat. După ce atitudinea plină de răceală a doamnei Lavender îi făcuse ultima parte a călătoriei din ce în ce mai greu de suportat, Cecily se bucură sincer când ajunse acasă.

Era chiar ora prânzului și întreaga familie o primi cu căldură. Toți se arătară mulțumiți de daruri și până și doamna Floyd se declară încântată de șalul primit care, în mod surprinzător, nu era nici prea lung, nici prea lat, nici tocmai culoarea pe care ea nu o purta.

Mai târziu, când Cecily merse în camera ei să despacheteze, doamna Floyd o urmă și, după ce spuse cameristei să plece pentru că o va ajuta ea însăși pe fiica ei, fără a schița niciun gest în acest sens, începu să povestească, încântată, ce mult îi plăcuse șederea în Cheltenham, la vechea ei prietenă.

– Mă bucur. Ce face tanti Iulia?

– La fel de încântătoare ca întotdeauna. A fost extrem de drăguță și de înțelegătoare cu mine. Urmă un moment de pauză și, cu o reținere atât de nefirească pentru ea, încât Cecily se opri din ce făcea pentru a o privi surprinsă și îngrijorată, continuă pe un ton prudent. I-am spus Ellenei să plece pentru că am ceva de vorbit cu tine și nu știu cum vei primi vestea. N-am discutat decât cu dragul de Humphrey, iar el m-a sfătuit să aștept până la întoarcerea ta înainte de a-i anunța pe băieți și pe Bella. Draga mea, în timp ce eram la Cheltenham, m-am reîntâlnit cu un vechi prieten al tatălui tău – sir Digby Longbarn. A fost încântat să mă revadă și m-a flatat spunându-mi că arăt neschimbată față de cum mă văzuse ultima dată în Londra. Și mie mi-a făcut plăcere să-l revăd. Și-a pierdut soția cu câțiva ani înainte ca eu să-l pierd pe tatăl vostru. Am mers să ne plimbăm împreună, ne-a însoțit la concerte și la teatru ... pe scurt, cu o zi înainte să plec, m-a cerut în căsătorie și am acceptat.

– Vai, mamă! Îmi pare atât de bine pentru tine! Când vă veți căsători?

– La începutul lui septembrie. Digby dorește ca băieții și Bella să locuiască împreună cu noi. Băieții vor merge la Colegiul din Cheltenham, iar Bella va avea o guvernantă până când va merge

la Colegiul de Fete; domnișoara Beale este încă directoare acolo și toată lumea o laudă. În ceea ce te privește, draga mea, sunt sigură că unchiul tău dorește să rămâi să locuiești la el. Ar fi o cruzime din partea noastră să-l părăsim cu toții. S-ar simți prea singur. Cecily răspunse liniștit că, dacă unchiul ei este de acord, va fi bucuroasă să locuiască mai departe la el.

– Știam eu! I-am spus eu lui Digby că nu te voi putea convinge să pleci de lângă unchiul tău, de care ești foarte legată de la moartea tatălui. A înțeles. Desigur, poți veni să ne vizitezi oricând dorești – firește, când se poate.

Apoi ieși din cameră, nu înainte de a adăuga, cu un aer triumfător:

– I-o voi lua înainte ladyei Scrimgour, care este doar văduvă de cavaler, pe când eu voi fi soție de baronet!

După ce ușa se închise în urma mamei sale, Cecily se așeză pe marginea patului pentru a se gândi mai bine la ceea ce tocmai auzise. Înțelegea bine și era dureros de clar: mama ei nu o vroia alături de ea în Cheltenham. Doi fii de vârstă școlară și o fetiță drăguță de zece ani erau bineveniți, dar nu și o fată neatrăgătoare de douăzeci și doi de ani. Oftă și zâmbi trist, reluându-și activitatea. Partea bună era că acum își putea concentra întreaga atenție asupra postului ce i se oferea la Oatesby. Nu mai era necesar ca bietul Charles să cumpere o casă pentru mama ei și să-i fixeze o sumă de bani. Acum, aceste proiecte jenante nu-și mai aveau rostul. Nu mai avea decât să aștepte până când el va veni la unchiul ei. Abia aștepta vizita lui, dar în fiecare dimineață căuta o scrisoare care nu mai venea, sau

un musafir care nu mai apărea.

Zilele treceau și perspectiva apropiatei căsătorii a mamei ei punea orice altceva pe un plan secund. Amintirea Veneției deveni ca un vis. Cecily se-ntreba dacă, auzind despre acest eveniment, Charles nu cumva se răzgândise. În definitiv, el nu simțea nimic pentru ea și poate că mătușa lui se hotărâse să rămână la Oatesby și-atunci nu mai erau necesare serviciile ei. Nu-și putea imagina că și el avea problemele lui.

La câteva zile de la întoarcerea în țară, domnul Lavender merse la bancă și, spre surprinderea lui, recunoscu printre funcționari un anume tânăr blond despre care află, întrebându-l pe domnul Summerscales, că era un nou membru al personalului.

Cum ajunse acasă, domnul Lavender își chemă fiica, furios, întrebând-o dacă știa că Tilverton era angajatul băncii Pitborouth.

– Da. Lucrează acolo de când s-au întors. Locuiește la doamna Chadwell, ceea ce este incomparabil mai bine pentru el decât dacă rămânea în una din locuințele acelea îngrozitoare din Londra.

– Și ce sumă nemaipomenită i se oferă acolo?

Domnul Lavender abia își stăpânea furia la gândul deselor plimbări pe care fiica lui le făcuse cu cățelul în Love Lane.

– Cred că aceeași cu care era plătit în Londra.

– În cazul acesta, n-ai să-l mai vezi; te rog să-mi promiți lucrul acesta.

– Îmi pare rău, tată, dar nu-ți pot promite așa ceva. De fapt,

nu mă poți împiedica să mă întâlnesc cu el decât dacă mă încui în casă. Mă voi întâlni cu el ori de câte ori doresc, întrucât mă consider logodită cu el.

– Rămâne de văzut! Dacă Pitborough nu vrea să piardă contul meu îl va concedia imediat și-l va trimite la Londra.

După un prânz în care se păstră o tăcere mormântală, timp în care fiica lui fusese de o seninătate enervantă, domnul Lavender se duse la Bancă și ceru să discute cu domnul Pitborouth în legătură cu o problemă urgentă. Charles îl primi politicos, invitându-l să ia loc.

– Nu iau loc, și nu voi sta mult. Văd că tânărul Tilverton lucrează la banca dumneavoastră.

– Într-adevăr, este unul din angajații mei.

În timp ce Charles era de un calm imperturbabil, vizitatorul lui simțea că explodează de furie.

– Probabil nu știți că acest tânăr este îndrăgostit de fiica mea, domnule.

– Nu cred că-l puteți învinui pentru aceasta. Domnișoara Lavender este o tânără frumoasă și încântătoare.

– Cu atât mai mult, nu-și va irosi viața lângă acest om de nimic!

– Îmi pare rău, domnule Lavender, dar trebuie să vă contrazic. Departe de a fi un om de nimic, domnul Barnaby Tilverton este un tânăr foarte muncitor și mă bucur că-l am printre angajații mei.

– Va trebui totuși să-l concediați ... dacă nu doriți să pierdeți contul meu.

Charles ridică din sprâncene, fără însă a părea îngrijorat.

– Ne va părea rău să pierdem un client bun, dar eu și asociații mei nu ne lăsăm niciodată influențați de considerente de ordin financiar atunci când suntem convinși că facem ceea ce este corect. Vă doresc o zi bună.

– Mă voi ține de cuvânt!

– Nu mă îndoiesc, domnule.

După care, Charles îl rugă pe domnul Summerscales să-l conducă la ușă.

În seara aceea, domnul Lavender scrise o scrisoare lungă lordului Tilverton și rezultatul se făcu văzut după două zile când, la prima oră, trăsura cu blazonul acestuia din urmă blocă timp de o jumătate de oră High Street, adică atât cât dură discuția sa cu Charles.

Trecând prin biroul funcționarilor, înainte de a ajunge în biroul lui Charles, lordul Tilverton aruncă o privire spre tânărul blond aplecat asupra unui registru. Nu-l mai văzuse de când tânărul avea zece ani și asemănarea cu propriul său tată îl uimi.

Ajuns în biroul patronului, se așeză în fotoliul din piele pe care acesta îl invitase să ia loc și trecu imediat la subiect.

– Am primit o scrisoare de la domnul Lavender, prin care sunt înștiințat că ruda mea, domnul Barnaby Tilverton, este angajatul dumneavoastră. Aș dori să știu dacă este adevărat.

– Adevărat.

– M-am străduit să obțin un post pentru el într-un birou guvernamental din Londra, domnule Pitborouth. Aș dori să știu pe ce v-ați bazat când ați considerat potrivit să-l sfătuiți să

renunțe pentru a deveni angajatul dumneavoastră – un simplu funcționar de bancă.

Disprețul tonului lui îmbujoră ușor obrajii lui Charles, dar răspunse cu aceeași stăpânire de sine.

– Domnul Tilverton dorește să se căsătorească și departamentul în care lucra nu-i oferea nicio perspectivă de promovare mulți ani de-acum înainte. L-am angajat cu un salariu de o sută de lire pe an, adică mai mult cu zece lire față de cât câștiga înainte. De asemenea, după ce va lucra trei ani în cadrul băncii, am hotărât, împreună cu asociații mei, să intre în parteneriatul nostru.

– În parteneriat?! Și ... al cui capital sperați să-l folosiți în acest scop, domnule Pitborouth? Presupun că va fi obligat să contribuie și el cu un anumit capital, oricât de prosperă este firma.

– Va munci pentru a-și face un capital. După trei ani, când își va fi făcut o idee despre conducerea unei bănci – și este clar că este un tip isteț – va putea câștiga patru sute de lire pe an, iar partea sa din profitul băncii va crește în următorii cinci ani. Considerăm că, la sfârșitul acestei perioade, va avea o sumă de bani suficientă pentru a intra în parteneriat pe poziții egale. El consideră că se va putea căsători când va câștiga patru sute de lire pe an și cred că are dreptate.

– Are cont la această bancă?

Unchiul lui Barnaby se încruntă, ca și cum se afla, în mod neașteptat, în fața unei perspective care nu-l încânta deloc.

– Nu obișnuim să divulgăm date despre clienții noștri unor

persoane din afară, dar din moment ce sunteți unchiul lui și presupun că vă considerați în oarecare măsură tutorele lui, n-am nicio obiecție în a vă informa asupra contului său bancar, și anume că există o mică depășire de cont. În primăvară, a avut un accident grav în Londra. Una din fostele dumneavoastră slujnice l-a luat de-acolo și l-a adus la ea acasă, îngrijindu-l până când s-a însănătoșit. A vrut să-i plătească, dar departamentele guvernamentale nu acordă salarii în caz de boală sau accidente. M-am opus, dar a insistat să facă acest împrumut pe care, de altfel, l-a plătit în cea mai mare parte. Acum plătește și restul dând lecții seara în cadrul unor familii unde a fost recomandat de episcop. Aici, în Milchester, are și câțiva prieteni, dar și câțiva dușmani. Domnul Lavender face parte din cea de-a doua categorie; i-a intrat în cap această idee ciudată că un Tilverton nu este suficient de bun pentru fiica lui.

Veni rândul lordului să roșească.

– Aș dori să-l văd pe acest tânăr, spuse el deodată, după ce se gândi câteva clipe.

– Desigur. Voi ruga să fie chemat.

Charles se retrase în biroul lui și în câteva minute apăru Barnaby.

– Ți-au spus cine sunt? întrebă lordul, fără a schița vreun gest de a întinde mâna, sau de a se ridica de pe fotoliu.

– Mi-au spus că sunteți lordul Tilverton, așadar presupun că sunteți unchiul meu, dar cum nu v-am mai văzut de când aveam zece ani, când mi-ați spus că ați făcut demersurile ca să intru elev la Christ's Hospital, mă tem că nu-mi amintesc deloc de

dumneavoastră.

Băiatul ăsta încerca să-l enerveze?! Dacă asta își propusese, aproape că reușea prin felul în care îl privea și-i vorbea, fără niciun respect. În toată purtarea lui nu era decât aroganță.

– Înțeleg că ești angajat aici.

– Da.

– Nu te-ai gândit să-mi ceri permisiunea înainte de a renunța la slujba pe care am obținut-o pentru tine în Londra?

– Nu.

– Pot să întreb de ce?

– Din moment ce n-ați manifestat niciodată nici cel mai mic interes față de mine, nici cât timp am fost la școală, nici după aceea, am tras concluzia, în mod firesc, că nu mai vreți să știți de mine. Aș adăuga, lord Tilverton, că aș prefera să fie așa. Nu doresc să mai fiu de-acum înainte răspunzător în fața nimănui; sunt propriul meu stăpân.

La naiba cu băiatul ăsta, se gândi lordul. Era leit bunicul lui; la fel vorbea și bătrânul, cu capul semeț, provocator.

– Îmi pare rău dacă am dat impresia că te-am tratat mai dur în anii din urmă, spuse el pe un ton mai blând. Adevărul este că nu l-am putut ierta niciodată pe tatăl tău, care a adus rușine și dezonoare familiei noastre în repetate rânduri. N-am putut să simt o afecțiune deosebită pentru fiul lui.

Cum Barnaby nu răspunse, unchiul său continuă pe tonul dur de la început.

– Domnul Pitborouth mi-a spus că ai o datorie la banca dumnealui. O voi achita chiar în această dimineață. Fără îndoială,

mai târziu va avea nevoie de câteva mii de lire, dacă dumnealui și partenerii săi vor face așa cum au spus și te vor coopta în parteneriatul lor. Când va veni momentul respectiv, voi plăti suma necesară în contul tău.

– Nu vă supărați, lord Tilverton, dar nu accept așa ceva. Lucrez pentru a-mi achita datoria, fără ajutor din partea nimănui și tot așa voi face și dacă banca îmi va oferi intrarea în parteneriat. Nu primesc nimic de la nimeni – cu atât mai puțin de la dumneavoastră.

– Ai face mai bine să iei aminte cum vorbești! Este ultima dată când îți mai ofer ceva!

Unchiul său se ridică și, luându-și mănușile și bastonul, își îndesă cu furie pălăria pe cap.

– Asta sper și eu, sincer, domnule.

Barnaby își conduse unchiul la ușă, apoi merse în biroul lui Charles pentru a-i povesti cele întâmplate.

– Sper să nu-și retragă și el contul din bancă, așa cum a făcut domnul Lavender. Dacă o va face, va fi numai din vina mea.

– Nu e vina nimănui, Barnaby. Sunt oameni care, din păcate, cred că-i pot conduce pe alții și că își pot satisface capriciile plătind bani. Trebuie să învețe că există lucruri, cum ar fi onestitatea, integritatea și sentimentele umane, care nu pot fi cumpărate. Și acum, întoarce-te la biroul tău, pentru numele lui Dumnezeu, altfel Summerscales îmi va reproșa că te-am reținut atât; își ia foarte în serios sarcina de a instrui noii angajații.

Capitolul 10

Săptămâna următoare, lordul Tilverton își retrase contul de la banca Pitborouth și Orde și, deși Barnaby suferea îngrozitor din cauza remușcărilor, pe Charles îl îngrijora mai mult pierderea obligațiunilor lui sir Matthew Billing. Într-o după-amiază, se hotărî să facă o vizită bătrânului domn în casa lui dărăpănată din Little Creevey.

Sir Matthew era foarte bine dispus. Îl primi râzând, privindu-l vesel prin fumul gros de țigară.

– Presupun că ați venit în legătură cu pachetul pe care l-am lăsat la bancă.

– Da, domnule.

Deși Charles nu vedea nimic amuzant în toată această poveste, bătrânul aproape că se îneca de râs.

– Citiți scrisoarea de la sora mea din Clumpton Hall. Îi întinse hârtia lui Charles, dar, înainte ca acesta s-o apuce, o trase din

nou înapoi. Nu, n-o s-o puteți citi; sora mea scrie ca un păianjen și abia pot să descifrez eu însumi. Pe scurt, este furioasă fiindcă darul pe care i-l promisesem și pe care îl cumpărasem din Paris, nu a corespuns deloc așteptărilor ei. Iată ce scrie; vă voi citi: "Ce crezi că pot face cu hârtiile astea vechi ale tale?" Și mi le-a trimis înapoi printr-un curier. *Prin curier,* ia aminte.

Începu din nou să râdă până se înecă și, după ce se liniști din tuse, descuie un dulăpior de lângă șemineu și, scoțând un pachet prost legat înfășurat în hârtie cafenie, îl puse pe masă în fața bancherului.

– Doar două sute cincizeci de mii de lire în obligațiuni la purtător, dragul meu! Trimise prin curier în pachetul ăsta, pe o vreme atât de umedă. S-ar fi putut deschide oricând! – Făcu o pauză, urmărind expresia feței lui Charles Am impresia că n-ați deschis pachetul pe care l-am lăsat la asociatul dumneavoastră.

– N-am avut cum – vreau să spun, când m-am întors din străinătate ca să văd despre ce e vorba. A fost pus în seiful băncii nedeschis și chiar în noaptea aceea a fost furat împreună cu tot aurul pe care l-au găsit spărgătorii.

– Nu mai spune! Atunci, dacă nu l-ați deschis, ce intenționați să faceți?

– Banca era pregătită să vă despăgubească, plătindu-vă valoarea obligațiilor; nu era nimic altceva de făcut.

– Dar nu aveați decât cuvântul meu că era vorba despre acea sumă.

– N-am avut ocazia până acum să ne îndoim de cuvântul dumneavoastră.

– Da, sigur ... Dar, dacă hoții n-au deschis pachetul – și vă asigur că, dacă l-ar fi deschis, nu l-ar fi luat – cum au știut ce trebuia să conțină?

– De la unul din funcționarii noștri care, din naivitate, a încălcat acordul de confidențialitate. Individul care a închiriat casa de lângă bancă era australian și-i promisese o mie de lire pe an la o bancă din Sydney, iar nenorocitul acela l-a crezut. Turnbull a obținut toate informațiile dorite de la imbecilul acela. Cred însă că individul a avut ceva de învățat.

– Cum, nu l-ați concediat?

– Nu. Lucrează la noi de mulți ani și Summerscales are impresia că problemele lui familiale au constituit de fapt, principala cauză. Vreți, vă rog, să-mi spuneți exact ce vă datorează banca? întrebă Charles după o scurtă ezitare. De fapt ... ce conținea pachetul pe care l-am pus în seif?

După un nou acces de râs, bătrânul domn reuși să răspundă.

– Metrajul pentru o rochie – o catifea de culoare violet-închis. Ar fi fost interesant de văzut figura hoților când au deschis pachetul.

Charles, total de acord că ar fi fost o imagine ce merita văzută, sărbători cu un pahar cu coniac băut împreună cu sir Matthew, siguranța în care se aflau obligațiunile.

***

Între timp, Rosalind începu să poarte în casă un inel de logodnă, pe care îl agăța la gât, de un lanț de aur, când ieșea. Era un inel cu turcoaze și diamante care aparținuse mamei lui Barnaby. Reacția tatălui ei la această ultimă demonstrație de bravadă a fost să-l cheme pe fratele ei Jack, de la Londra, pentru a-și adăuga și el mustrările celor ale părinților. Dar, după o discuție cu sora lui, Jack, amuzat de întreaga poveste și plin de admirație, îl sfătui pe tatăl lor să cedeze.

– Cred că mama începe să înțeleagă că nu voi renunța niciodată, spuse Rosalind fratelui ei când îl conduse la gară, de unde acesta urma să ia trenul înapoi spre Londra. Astăzi inspecta o casă – una foarte mică – în Close, și tot făcea socoteli. Sper că, la un moment dat, va ceda și tata. Deocamdată, chiar în această după-amiază mă voi întâlni din nou cu Barnaby la lady Scrimgour. Nu-i așa că lady Scrim este o scumpă? Într-o zi m-am întâlnit cu ea în parc și, cum eram abătută, m-a întrebat ce mi s-a întâmplat. După ce i-am povestit totul, a trimis o invitație la ceai duminica trecută, spunând că mai chemase și alți prieteni tineri la o partidă de crochet. Desigur, mama nu a putut să refuze și a trebuit să mă lase să merg. Barnaby fusese și el invitat și, în sfârșit, ne-am petrecut după-amiaza împreună jucând crochet pe pajiștea ladyei Scrim și a fost pur și simplu ceva dumnezeiesc.

Lui Jack Lavender nu-i trecuse niciodată prin minte că o partidă de crochet pe pajiștea ladyei Scrim poate fi raiul pe pământ, dar își sărută sora de rămas-bun, sfătuind-o să nu renunțe la visul ei.

– Raiul își va deschide și mai mult porțile după ce te vei

căsători, spuse el înainte de plecare.

***

Prima dată când Cecily auzi de jaful de la bancă a fost când unchiul ei remarcă, într-o dimineață, că se părea a nu fi fost atât de mare precum se presupusese.

– Când s-a întâmplat? întrebă ea, surprinsă.

– Prin iunie, când erai la Veneția. L-au chemat pe Charles Pitsborough și el a venit imediat.

– Probabil de-asta n-a mai venit să discute cu tine

– Să discute cu mine?! Despre ce?

Roșind puțin, Cecily îi povesti despre planul făcut de Charles.

– A spus că vine să discute cu tine imediat după întoarcerea mea. Dar, din moment ce n-a mai apărut, m-am gândit că, probabil auzind de viitoarea căsătorie a mamei, se răzgândise în privința planului făcut; firește, situația este acum diferită.

Generalul se plimbă, gânditor, de la fereastră înapoi.

– Și vrei să cred că Pitborouth a mers după tine la Veneția doar pentru a-și expune planul? Prostii, copila mea. Individul acesta trebuie să fie îndrăgostit de tine.

– Nu, nici vorbă! Ți-am spus acest lucru încă înainte de a pleca în excursie.

– Știu că mi-ai spus, dar asta a fost atunci. Draga mea, refuz să cred că un om bogat cum e Charles Pitborouth se deranjează

să facă o călătorie atât de lungă doar ca să te facă să te răzgândești în privința refuzului tău. Repet, individul este îndrăgostit.

– Te înșeli. Nu mi-a lăsat niciodată niciun dubiu.

– Dar tu? Ții la el?

Privirea lui devenise stânjenitor de iscoditoare.

– Îl iubesc atât de mult, încât mă tem că aș accepta să locuiesc în casa lui în orice condiții.

– E chiar atât de grav?

– Ești șocat?

– Draga mea, nimic nu mă șochează, în afară de, să spunem, poate răutatea și cruzimea. S-a purtat întotdeauna rece față de tine? N-a existat niciun moment în acel oraș atât de romantic, în care să fi lăsat să se-nțeleagă măcar puțin că ține la tine?

În mintea Cecilyei reveni acel moment magic din restaurantul Florian, când el îi spusese că se va convinge că nu este un om nerezonabil și privirile li se-ntâlniseră. Și-apoi ... contesa o prevenise că fratele ei avea să se împotrivească din răsputeri oricărui sentiment tandru, căci îi era teamă să mai riște să iubească din nou.

– Nu știu. Poate că uneori am avut impresia că s-ar putea să însemn pentru el mai mult decât era dispus să recunoască și să mă lase să cred. Când i-am sugerat să caute o altă fată în Milchester, mi-a spus că eu eram singura pe care o vrea. Dar, întotdeauna s-a purtat atât de oficial, atât de rece.

– Cred că e momentul să tragi o concluzie – indiferent care va fi aceasta. După-amiază, intenționez să mă întâlnesc cu

Fullerton, să văd un cal pe care aș vrea să-l cumpăr pentru sezonul de vânătoare. Locuiește în apropiere de Oatesby și, fiind sâmbătă, este foarte probabil ca Pitborouth să fi venit acasă mai devreme. Îi voi trimite un bilet prin care-l anunț că doresc să-i fac o vizită, fără a menționa că vei fi și tu cu mine.

– Eu? Dar, unchiule Hump ... nu vreau să vin și eu.

– Este esențial să fii și tu. Îmbracă-te frumos. Voi spune lui Pringle să pregătească șareta la ora trei.

Veni imediat și nota de răspuns din partea lui Charles; acesta scria că va fi încântat să-l primească pe general la ora patru.

Îmbrăcată cu rochia pe care o purtase la restaurantul Florian și purtând o pălărioară foarte șic din pai, Cecily porni destul de sigură pe sine, dar când șareta se opri în fața casei mari, trebui să facă eforturi disperate pentru a găsi curajul să sune din clopoțel.

Mă voi întoarce într-o oră, spuse generalul. Transmite complimentele mele domnului Pitborouth și explică-i de ce sunt nevoit să întârzii.

Condusă de majordom, Cecily străbătu holul enorm de la intrare. Casa în care intra pentru prima dată i se păru deopotrivă rece în semeția ei, paradoxal, primitoare. Avea impresia că doamnele care fuseseră stăpânele acelei case o priveau critic de undeva din umbra timpului. O angajată, cum avea să fie ea, nu putea face niciodată parte din familie.

Charles era la birou, în bibliotecă; scria o scrisoare și, având în vedere coșul de gunoi plin cu hârtii mototolite, se părea că nu-i era deloc ușor. Când majordomul anunță numele ei, ridică

imediat privirea, apoi, încet, se ridică și el.

– Domnișoară Floyd ... Îl așteptam pe unchiul tău.

– Vin să prezint scuze din partea lui, spuse ea dând mâna cu el. A trebuit să meargă la domnul maior Fullerton ca să vadă un cal pe care intenționează să-l cumpere și va ajunge aici peste o oră. Între timp, m-am gândit că putem discuta despre contractul nostru. Am auzit de jaful de la bancă – îmi pare foarte rău. Presupun că acesta a fost motivul pentru care n-ai venit să discuți cu unchiul meu.

Era foarte mulțumită că reușise să vorbească pe un ton rece și că mâinile nu-i mai tremurau.

– Nu acesta a fost singurul motiv, începu el, privind-o pe gânduri. Jaful n-a fost atât de grav cum am crezut la început și, în orice caz, nu m-ar fi reținut. Am auzit însă că mama ta se recăsătorește și pleacă împreună cu familia în Cheltenham, așadar mi-am imaginat că nu mai există mobilul care te-a determinat să accepți acea înțelegere a noastră. În definitiv, ai acceptat doar pentru familia ta. Tocmai îți scriam ca să-ți spun că îmi retrag propunerea.

– Ai înțeles greșit. Mama se va căsători cu sir Digby Logbarn în septembrie și, la sfârșitul acelei luni, cei doi frați și sora mea vor pleca în Cheltenham. Eu n-am fost invitată să locuiesc cu ei și nici n-aș merge. În concluzie, înțelegerea noastră rămâne valabilă. Nu știu încă unde se află Oficiul Stării Civile din Milchester, dar voi fi acolo la data pe care o vei stabili în octombrie, după care mă voi muta aici.

Expresia lui rămase neschimbată și continua s-o privească la

fel de tăcut și gânditor.

– Asta în cazul în care ... nu te-ai răzgândit.

– Nu. N-am avut niciun motiv s-o fac.

– Atunci, putem discuta mai amănunțit aspectele practice. Nu crezi că ar fi bine să discut cu menajera ta, înainte de sosirea unchiului, despre camerele în care urmează să locuiesc? Aș dori să le văd, ca să știu dacă ar fi eventual loc să-mi aduc câte ceva de-acasă.

Pentru o clipă, Charles păru ușor stânjenit.

– Îmi pare rău, dar încă nu i-am spus despre intenția noastră. Spune-mi ... te-ar deranja dacă am avea o ceremonie religioasă?

Era atât de uimită, încât nu știa ce să spună.

– O ceremonie religioasă?!

– Da. Vezi tu, oamenii se așteaptă la așa ceva ... mătușa mea și ceilalți. Nu e necesar să fie o slujbă lungă. Ar putea avea loc aici, în capela de la Oatesby, dacă n-ai nicio obiecție.

Cecily nu-i putu răspunde. Se gândi la jurămintele pe care Charles le făcuse celeilalte și la modul în care aceasta le disprețuise. Dincolo de răceala și formalismul în care se învăluise, ca la adăpostul unei carapace, compasiunea și dragostea pentru el îi umplură ochii de lacrimi.

– Te rog să mă ierți, spuse el plin de remușcare, așezându-se imediat lângă ea. Am spus ceva ce te-a supărat ...

– Nu, nu, pur și simplu o reacție prostească din partea mea și ... uite că nu-mi pot găsi batista ...

– Ia-o pe aceasta.

Cecily își șterse lacrimile, apoi, fără să vrea, observă inițialele

brodate cu atâta grijă de ea.

– Bine, dar ... este a mea. Am pierdut-o în dimineața în care pictam în balconul ladyei Rand.

– Da. Arăta ca un școlar surprins în flagrant. Am găsit-o după ce te-am condus la hotel. Am intenționat să ți-o returnez, apoi m-am răzgândit, poate pentru că doream să păstrez ceva ce-ți aparținea. Nu știu ce-o fi crezut bătrânul Rigby, valetul meu, dar de fiecare dată o scotea din costum la sfârșitul zilei și o punea alături de batista pregătită pentru ziua următoare. N-a spus niciodată nimic despre ea, și nici eu, dar, cum nu poți avea secrete față de el, cred că știe, la fel de bine ca și mine, că sunt îndrăgostit de tine.

Se ridică și merse la fereastră, deși probabil nu vedea nimic din toată splendoarea florilor din grădină.

– Am fost atât de arogant și m-am purtat atât de prostește, încât știu că am făcut să-ți fie imposibil să ții la mine, Cecily. Dar, poate cu timpul ...

Cecily merse imediat la el.

– Ai făcut să-mi fie greu, Charles, dar nu imposibil.

Zâmbetul acela care-l tulburase de la bun început era din nou pe buzele ei.

– Vrei, te rog, să-ți scoți pălăria? spuse el cu voce tremurândă. Este foarte frumoasă, dar acul acela din ea riscă să-mi scoată un ochi.

Zâmbetul ei se transformă în râs; era, într-adevăr, cel mai imprevizibil bărbat.

– Bine, dar de ce? Ce-ai de gând să faci?

– Dă-ți jos pălăria mai repede și-ți arăt.

Cecily își scoase pălăria.

***

Domnișoara Pitborouth, văzând că generalul întârzie și pierzându-și răbdarea, trimise valetul să-l anunțe pe Charles că e gata ceaiul.

Valetul, un băiat nou angajat, se-ntoarse după câteva minute, complet zăpăcit.

– I-ai spus stăpânului că e gata ceaiul?

– Da, doamnă, dar nu cred că m-a auzit.

– Cum adică, nu te-a auzit?

– E ... o ... domnișoară la el ...

– O domnișoară?! În cazul acesta, merg să-l anunț eu însămi.

Pe cât de hotărâtă pornise, pe atât de brusc se opri în pragul bibliotecii. Charles stătea într-un fotoliu, cu spatele la ea, iar pe genunchii săi, cu brațele în jurul gâtului și cu capul pe umărul lui, era domnișoara Floyd.

Domnișoara Pitborouth merse în fața lor și așteptă cam un minut până o observară. Cecily se ridică imediat, îmbujorată, pe când Charles nu părea deloc stânjenit.

– Ei bine, mătușă Hannah, ți-am urmat sfatul și mi-am găsit o soție.

– Era și timpul.

Îl felicită și o sărută pe Cecily.

– Draga mea, nici nu știi ce te-așteaptă, dar pot spune cu certitudine un lucru: Charles nu este un om nerezonabil.

– Asta i-am spus și eu.

Apoi, luă mâna stângă a Cecilyei și-i puse pe inelar propriul lui inel cu sigiliu.

– Ca să mă asigur ...

O urmară pe mătușa Hannah în salon și deși încăperea era imensă, atmosfera deveni imediat intimă și plăcută, plină de căldură.

Când veni generalul, nu după mult timp, spuse că nici nu mai era nevoie să le ureze fericire, întrucât aceasta se citea deja pe chipurile lor.

Janie primi încântată vestea că o va avea pe Cecily ca viitoare mamă. La fel de bucuroasă se arătă și bona care comentă vestea, cu mare plăcere, cu doamna Bolingbroke, menajera.

– Pare o tânără foarte drăguță și amabilă, declară aceasta, impresionată de modul în care Cecily dăduse mâna cu ea, spunând că speră să aibă ajutorul și sprijinul ei mulți ani de-acum înainte. Cred că va fi cea mai bună și mai potrivită stăpână în istoria familiei.

Cât despre reacția familiei, telegrama din partea contesei o exprima cel mai sugestiv: "Fiți binecuvântați amândoi. Miriam"

Când, în seara aceleiași zile, la cină, doamna Floyd văzu inelul cu sigiliu pe degetul Cecilyei, păru destul de nemulțumită, deși generalul îi atrase atenția că sir Digby avea să fie foarte mulțumit să aibă un bancher bogat în familie.

– Dar să-i dea inelul lui cu sigiliu!

– Îl voi purta până îl va înlocui cu verigheta.

– N-am mai auzit o asemenea meschinărie. Sir Digby a considerat că merit să port cel mai scump inel, cumpărat de la cel mai mare bijutier.

Și pentru a întări cele spuse, flutură mâna pe care străluceau diamantele.

– Și când vă căsătoriți?

– După întoarcerea ta din călătoria de nuntă.

– Și cine-ți va face rochia de mireasă?

– Nu voi purta rochie de mireasă.

Cum doamna Floyd rămase mută de uimire, Cecily profită pentru a explica în continuare.

– Am discutat totul astăzi la ceai, nu-i așa, unchiule Hump?! Unchiul mă va conduce la altar și voi fi îmbrăcată într-un taior de călătorie, pentru că, imediat după oficierea slujbei în capela de la Oatesby, vom pleca la Londra. Va fi o vacanță foarte scurtă – de sâmbătă până luni, pentru că luni, Charles va trebui să fie din nou la bancă.

– N-am mai auzit așa ceva! Cred că nici lui sir Digby n-o să-i placă. Biata mea copilă, ce-ai făcut să fii pedepsită cu un astfel de bărbat? Nu inel de logodnă, nu rochie de mireasă, nu nuntă ...

– Dar certificatul de căsătorie ține loc de toate.

– Nu fi vulgară, Cecily. Nici măcar lună de miere ... Și unde vei merge luni?

– Acasă, la Oatesby.

– Mi se pare aproape indecent, se plânse doamna Floyd, din

ce în ce mai contrariată de bucuria fiicei ei. Nu știu ce-i cu tine, dar am impresia că acea călătorie la Veneția este de vină!

– Cred că nu ești departe de adevăr, spuse generalul, făcând cu ochiul nepoatei sale și retrăgându-se să fumeze în liniște un trabuc.

– Veneția, spuse Cecily având în priviri o strălucire ca a unduirii apei, așa cum o surprinsese în picturile sale, pe balconul ladyei Rand, este cel mai romantic oraș!

Sfârșit